

Vánoce, Štědrej den 08, 6:55 hod., 22 hodin ve vlaku

Ty kurvy dělaly v noci pěkněj bordel, ale na prostřední pryčně nebylo zas tak nejhůř, páč tam nešlo světlo. Byl jsem obalenej šátkama, pod hlavou brašnu s dárkama pro Šamana. Akorát se mi chce ted' trochu srát a ty hajzly po noci nevypadají nejčerstvějš. Prodejci čajů chodí jeden za druhym, je to pytlíkáč zalitej horkym mlíkem. Ted' sedíme skrčený mezi pryčnama, proti mladýmu Japončikovi, co má kalhoty stejný značky jako já boty. Je docela v pohodě, skoro nemluví a pojídá ty jejich jídla, co prodávají mobilní prodejci.

Ve vlaku je k máni: bread omelet, smažený koule, vařený vejce, zmrzlina, cool drinks, čaj, kofí, jakýsi jídla v alobalovejch miskách – kobra, lečo a sigára, což je buhvíco. Navíc jde z jídelňáku objednat oběd a večeri. Večer měli pán, v listu zabalenej nastrouhanej kola ořech s různějma dávacíma ingrediencema. Akorát tu opruzujou divný transvestiti, somrujou. Japončika, chudáka, ošahávají. Je to hnus.

Ještě prodávají oplatky, na některejch nádražích dodají do okýnka byriány. Prostě větší výběr než v kdejakěj jídelně. My to ovšem netušili a žijeme z vlastních zásob.

Něco před 11:30 hod. Furt ve vlaku.

Asi už se blížíme ke Kolkatě. Žebrajících lidí přibývá.

Kolkata, 24. 12. 2008, asi 22 hod.

Popijíme vodku a jíme velikou ředkvičku a čapátí na pokoji v Calcutta Lodge. Máme Štědrej večer. Bohužel bez Šamana, kterej to nějak úplně nevychytal s rezervací jízdenky z Dillí a měl by bejt právě někde na cestě sem. Zítřa v deset bysme se měli sejít na nádraží. Taky slavíme Adyho svátek; musím mu nechat víc ředkvičky.

Čtvrtek 25. 12. 2008, Kolkata

Spaní to bylo luxusní; bez komárů, ale opět s ranním probuzením ve čtyři ráno. Chvilku se ti kokoti hádali, pak zas utichli a asi od šesti už to jelo furt. Z pelechu jsme vylezli asi v osm, páč v deset jsme měli sraz se Šamanem, zase před modrou mozaikou před nádražim Sealdah.

Dali jsme horkou sprchu, pobalili a v hotelovej jídelně snědli malou omeletu se čtyřma purí, nafouknutejma smaženejma placičkama. Už jsme odcházeli pryč, ale zas jsme se vrátili a znovuubytovali ve trojlůžáku za 450 INR. Nebyla tam sice vana ani teplá voda, ale jináč OK. Spaní jsme tedy měli vyřešený a hurá za Viktorem.

Na ulicích se chlapi omývali u kanálů podél cest a děti a ženský se válely při zdech na svejch bivacích, ve stánkách už smažili a vařili čaj. Před nádraží jsme se probjovali chvíli po půl desátý, dali cígo a pozorovali, kde se ten chlapec objeví. Najednou koukam mezerou v davu chodců a vidim Šamana, jak si sedí opřenej o hradbu, něco čte a čumí kolem. Kousek od něj se válela polonahá asi holka, už opravdu dost špatná, kozy ven nebo co, prázdný šilenství v očích. Vyfotil jsem Šamana pěkně na dálku a šli jsme ho sbalit. Bylo to příjemný shledání.

Bylo asi těch deset dopoledne. Chtěli jsme dnes pořešit víza do Bangladěše, takže jsme všichni za stálýho předávání informací zamířili před nádraží lovit taxíka. Pod flyoverem se kupilo ohromný smetiště kompostovýho typu, ženský v něm lezly a cosi vybíraly. Tágo jsme vzali v další ulici, chtěl napřed 150 INR, ale za kilo nás tam nakonec hodil. Asi to bylo moc. Vysadil nás, kokot, samozřejmě někde jinde, u turistickýho infocentra, takže jsme aspoň

nafasovali mapu Kolkaty, Indie a východních států a doptali se kudy na ta vyslanectví. Bylo to tak 20 min pěšky.

Samozřejmě, že když jsme to nakonec našli, zjistili jsme, že je toho 25. prosince a že mají zavřeno. Takže Vánoce dorazily až sem. Trochu zpruzlí odcházíme s prázdnou. Zejtra mají od 7 do 11 a víza prej trvají dva dny. Takže budem čekat přes víkend.

Potloukáme se ulicema a hledáme Viktoria Memorial. Dle mapy jsme cent'ák od toho, ale je to flák. Navíc Šaman má na zádech bāgl a je docela hic. Vyprávíme si zážitky z cesty, Ady by se nejradši vysral, ale není kde. Před Viktorií se táhnou rozlehlý parky, ve kterých se pohybují tisíce lidí. Jsou to takový veliký vyprahlý louky plný drobného smetí, takže vlastně relativně čistý. Místo k odpočinku ale nacházíme až před samotným barákem monumentu pod „vousatejma“ stromama. Jsou tu kvanta stánků s limonádama, ovocnejma šejkama a píčovinama. Děti se vozí na skleslejš ponících a co chvíli k nám dorazí chlápek s párkem opic, co prej umí tančit disco. Jednoho opičího trapitele přemlouváme, ať ty opičky pustí, ale týpek říká, že je to business a chce za to pět táců. Opičky tudíž budou muset protancovat tlapky.

Chvíli sedíme pod stromem a pozorujem zástupy lidí, ohromnou frontu táhnoucí se od brány kdovíkam. Dovnitř nejdeme, chtít asi tři, nebo pět stovek za cizince, asi 10 INR od Indiánů. Fotim to od brány, ale je to proti slunci a v hustém oparu, i když je to asi 100 m ode mě. Odcházíme na metro, kde nás důkladně prohledávají, nemáme-li bombu. Shledali nás neškodnými, tak jedem pár stanic na Kaligat st., odkud se jdem podívat na chrám Kálí.

Je to menší chrámek, uvnitř není nic vidět, ale čtvrt' kolem je docela hrubá, mrdník jako svině, všude válící se lidi a obyvatelé ulic a chodníků. Prolezáme to kolem, něco vyfotíme a už kurevsky hladoví se vracíme do „noblešnější“ části vedle a hledáme jídelnu. Je to k nevíře, ale nic nenacházíme. Jedem tedy opět metrem směrem na Sealdah a dojdem až k naší oblíbený restauraci a dáváme mughlai parothy.

Mezitím padla tma, ulice se zaplnily a začaly žít jiným životem. Vracíme se do hotelu, představujeme Viktora a zaležáme na pokoj. Máme koupený piva a Šaman dovez láhev Absolutky. Tak kecáme a popíjíme.

Pátek 26. 12. 2008

Foťák zvoní v 7:30. Dáváme sprchu, balíme a před osmou jsme v hotelový jídelně na snídani. Objednáváme španělskou omeletu a purí. Omeleta je údajně very diffrenet. A že to bude trvat 15 minut.

Hovada, trvá to 40 minut a my pospícháme na ty víza. Čaj je asi za hodinu. Jsou to neuvěřitelný paka. Tágo bereme tentokrát hned před hotelem a je taky za kilo. Pán ví, kde to je, tak jsme tam asi před desátou. Úřaduje se z oken do ulice, je to prdel. Stojí tam několik lidí, vyplňují papíry na zemi a na zábradlí. Zabíráme pěkný místo na schodech k hajzlíku a jdem pro visa formy. Šaman má pochopitelně jenom dvě fotky, takže se běží naproti do ulice vyfotit. Lepidlo taky nemáme, ale kolem pobíhá chasník se sešíváčkou a obratně to všecko secvaká. Chce napřed 15 INR, ale když se u nich Šaman vyfotil, neplatili jsme nakonec nic. Papíry úspěšně odevzdáváme i s pasama a v pondělí v 11 hod. máme přijít na interview.

Rozhodujem se, že na dvě noci odjedeme asi 100 km jižně od Kolkaty k moři. Metrem tedy jedem na busák, kde vzápětí lezeme do rozpadajícího se busu a za chvíli vyjíždíme. Nejhorší je dostat se z Kolkaty, páč je to jedna dlouhá zácpa. Pozorujeme, jak lidi bydlí kolem silnic, pod přístřeškama na chodnicích, jak se umejvají u kanálů podél cest. Asi po 2-3 hodinách přijíždíme do Diamond Harbouru, kde se nejmíc přiblížíme k moři. Je v tom oparu úplně bledý a v dále splývá s oblohou. Za další hodinu jsme v Kakdwipu. Je to prdel světa, očumování jsme dostatečně. Máme hlad.

Na restauraci to moc nevypadá, u zastávky busu jsou jen jakýsi výsmažkový stánky, hustobazar s různou zeleninou a skleněný stánečky se sladkejma koulema. Procházíme tedy

ulíčkama města, párkrát se ptáme po jídelně, někam nás posílají, ale je to lichý. Ubytováváme se v šíleném hotelu u busáku, je to dvoják a chce za to 400 INR. Snažíme se mu říct, že je to jen dvoják, ale pán nereaguje a jen se směje, zabalenej do šály. Pokoj je to hnusnej, voda ale teče docela vlažná. Jídlo nakonec dáváme v jídelničce, co za tmy otevřeli kousek od busáku. Kuřecí byriány. Ady má krvavý kuře, tak ho nedojdá. Po večeri odchází vedle k holiči.

Já se Šamanem dáváme mikročajik a jdeme na hotel čekat na Adyho. Když dorazí oholenej vzaďu na bejka, jdeme ještě nakoupit pití a zpět na cimru trochu popít vodky. V posteli je to natěsno, bude to boj.

West Bengal, Kakdwip, 26. 12. 2008, 17:43

Sedíme se Šamanem na manželský posteli v dost úděsným hotýlku v hustoměstěčku Kakdwip, kousek od Bengálskýho zálivu. Pokoj je jen dvoják, za nekřesťanských 400 INR, takže jsem zvědavej, jak se tu vychrápeme tři.

Městěčko působí turisticky netknutě, lidi nás opět strnule pozorují. Měli jsme trochu hoňku najít nějakou kamennou jídelnu, ale nejspíš to bylo tím, že bylo moc brzo a otvírají až tak kolem 5 pm. Takže jsme asi prolezli skoro celý městěčko, je to pár ulic, a nakonec jsme pojedli výborný nudle kousek od našeho spartánskýho hotelu. Ten stojí hned vedle busáčku a je jakejsi nedostavěnej. Pan šéf se furt smál, když jsme se mu marně snažili vysvětlit, že se v tom krcálku na tu postel asi nevejdeme. Ady je u holiče, chce to zkrátit, ale jsem zvědav, s čím nakonec dorazí. Už je tam nějak podezřele dlouho.

Sobota 27. 12. 2008

Vstávačka v půl devátý. Sprchoval se jen Ady, ten nejčistotnější jedinec. Z hotelu jsme vylezli před desátou. Vzhledem k nedostatku jídelen jsme opět zavítali do tý, kde jsme včera večereli, a snažili se objednat něco z vajec. To ovšem nevyšlo. Na stole totiž přistálo sabzí, slušně pálivý, a placičky púrí. Snědli jsme jen ty placky, páč tu sračku, ke všemu ráno, nežerem. Aspoň ten čajík byl v poho.

Po jídle šel Šaman naproti do banky, včera mu tam slíbili rozměnit pětikilo a vyměnit rozdrblý kilo. Dokonce se vrátil s lístečkem, na kterým bylo jejich jazykem napsáno „omeleta“, což hodláme ukazovat při objednávání snídaně.

Bus dál na jih odjížděl od banky, tak jsme se hned nacpali dovnitř. Byl to speciální městskej busík s lavicema kolem dokola. Rychle opravdu nejel, nejen kvůli tomu, že skoro celej úsek cesty potahovali novou vrstvou asfaltu. Ten míchali chlapi z šotoliny a téru, kterej nalejvali ze sudů.

Dojeli jsme do malýho rušnýho městěčka, kde cestu rozděloval docela širokej záliv plnej lodí. Přívozní loďkou asi za 10 halířů přejíždíme na druhou stranu. Bárka je totálně narvaná, motor je v díře v podpalubí a týpek ho ovládá pomocí provázku, kterým přidává plyn a zároveň obsluhuje kormidlo. Na druhé straně je to taky supr, rušno hrozně, žádněj bílej v dohledu. Bereme další bus, co má jet k moři, do městěčka Bakkhali. Cestou čumíme po okolí, pozorujeme život kolem zarostlejš, zasranejš jezírek.

Bakkhali je dost turistický letoviště, ovšem pro domácí klientelu, čemuž odpovídá kvalita služeb a čistota, ale už moc ne ceny bydlení. Ty totiž teď, v top sezóně, šplhají k úděsnému litru za hnusnej dvoják. To ale zjistíme až poté, co se jdeme podívat na pláž. Ta je širokánská, písčaná a dlouhá. Všude jsou stánky s kýčovitýma pičovinama ze škeblí, s nápojema a smaženkama. Do toho mobilní prodejci kokosů a hafo nákladních cyklorikšáků. Dáváme tam tři Thums upy, který se kluk snaží ochladit ponořením do vlažný vody.

S báglama obrážíme postupně všechny hotely v dohledu. Jsou jich mraky, v podstatě co barák to hotel, ale všechno je beznadějně plný. Až v jednom je volnej pokoj, ale chtí 1000 INR a je to dvoják, takže odmítáme, pokoušíme štěstí dál, ale krátce nato se tam vracíme a

bereme to. Je to hnus, ale co se dá dělat. Necháváme tam zavazadla a jdem hned pryč, opravdu tam není útulně. Jdem zpět k moři. Je mohutnej odliv, moře je mělký a jen pozvolna klesá do hloubky, takže se kus od pobřeží tvoří veliký ostrovy. Vzhledem k tomu, že všude mají jen indický jídlo, čekáme na pláži asi do 4 pm, pokoujeme a pozorujeme ty pomatence.

Na čtvrtou se vracíme do jedny z jídelen a dáváme si lahodný veg nudle. Vaří je dokonce paní, což jsem už dlouho nikde neviděl. Po jídle jdem zkouknout zdejší atrakci, jakoby ZOO, ale mají jen dva kusy krokodýlů a stádo flekatejch jelínek. Krokouši jsou nudný, jednomu čumí z vody jen čumák, druhý se válí asi 20 m od hradby a ani se nehne. Ochránce zvířat by koukal, prostředí dost hrozný. Celá sranda stojí ale jen 2 INR. Něakej týpek se snaží krokouše rozhejbat a hází po něm kamínky, ale bez valnýho výsledku. Ani se nehne.

Jdeme si odpočnout na ubikaci, kde nás čeká hrozivej pavouk, s nimž svádíme vítěznej boj končící jeho rychlou smrtí. Likvidujeme ještě dvě velký mûry, ale ty necháváme žít. Chvilí vyčilujeme a za tmy vyrážíme na večeri. Tentokrát o hospodu vedle, než jsme obědvali. Já si poručím mughlai parothu, kluci opět nudle s čapátí. Po jídle jdem znovu na pláž, pozorujeme hladkou hladinu moře, popijíme čaj a hulíme cíga. Je docela chladno, tedy v porovnání s horkým dnem, takže to berem zpět na ubytovnu. Překvápko v podobě hmyzích návštěv se naštěstí nekoná. Hrajem karty a pijeme Thumps up.

Na noc jsme přes postel natáhli moskytiéru, ale pro tři spáče byla docela malá. V noci byla trochu zima.

Bengálský záliv, Bakkhali, sobota 27. 12. 2008, 18:47

Opět jsme na manželskej posteli, schovaný pod skromnou moskytiérou. Sledujeme zpod ní zmatenou mûru a pavouka, kterej by jí nejradsí zakous, ale je moc malej a bojí se. Ale před půl hodinou, když jsme se vrátili zvenku, nás dost vyděsil hnusnej, cca 8 cm velkej pavouk, co stál na zdi a pak na vypínačích. Byl fakt dost odpornej, tak jsme zavolali pána, co lez z vedlejšího pokoje, ale tomu utek ke stropu. Zvolili jsme tedy Šamana jako hlavního pavoukobijce, ten se na to vysvlík do půl těla, aby mu nesklouz pod košili, a lajsnou, kterou jsme našli pod postelí, se ho snažil zabít. Povedlo se to asi až na třetí pokus, páč pavouk byl dost rychlej. Ted' je rozmázlej pod vypínačem a snad úplně mrtvej, aby nezavolal kámoše.

Jinak je to pokoj opravdu hnusnej, zase dvoják, a stál neuvěřitelnejch 1000 INR! Je prej top sezóna a všechno je krutě obsazený. Na hajzlu byla ještě jedna, o dost větší mûra, co vypadala jako hovno a seděla u jakýhosi kokonu, ze kterýho vytekla hnědá sračka, když jsem mûru odborně expedoval ven. Je to asi ZOO pokoj. O četnejch sekáčích na stropě a velkejch mravencích ani nemluvim. Ještě jeden kokon, co vypadá jak malá sopka, je přilepenej vedle žárovky pod stropem. Uvnitř je buhvico.

Neděle 28. 12. 2008

Vzbouzí nás mečení kůzlátek. Těch kurev. V rámci možností provedem ranní hygienu, sbalíme a vyrážíme ven na snídani. U pána, kterej nás včera několikrát lákal na čaj, snídáme jakousi chlebovou buchtičku s vajíčkem a čaj. Na pláž už najíždí kvanta lidí, převážně na těch nákladních cyklorikšách.

Sedáme do busu a čekáme, až se nahromadí další pasažéři. Netrvá to dlouho a jedem. Stejnou cestou jako sem. Jen čumíme na druhou stranu silnice, což je dobré. Napřed jedem mezi hotelama, pak už jsou jen bažinatý rybníčky, chýše kolem nich a mezi tím jakoby vesničky. Obydlený je to celou dobu. Zase přejíždíme záliv; v Kakdwipu přestupujem na bus do Kolkaty, kam přijíždíme asi ve 4 pm. Vítají nás zas nekonečný zácpy a četný zpomalovací pruhy, který z nás nejspíš vytřesou duši.

Z busu míříme k Parkstreet, kde by podle všeho měly bejt kvanta hotelů. Cestou pozorujem megaprůvod sikhů. Obědváme v dost nóbl restauraci a cena nudlí se od toho taky

odvívají. Venku je hrozně lidí a o poznání víc bílejších než ve čtvrti kolem nádraží. Je to tu západácký.

Hotel se nám nechce hledat moc dlouho, tak berem jeden z prvních za 400 INR. Je tam velkej pokoj se dvěma velikejma postelema. Necháváme tam věci a jdeme ven. Pořešit jídlo, ale nakonec jsme dali jen čaj, a to v hustej čajovně u nějakýho dědy, a vrátili se na pokoj. Na večeri jsme pak seběhli dolů na ulici a v malej jídelně dali naše první rolky. Výborný! Když jsme to snědli a nedali dýško, který si pán vyžádal, zamířili jsme k Victoria Memorialu, že to jako okouknem osvětlený. Když jsme tam ale došli, bylo to tak 2 km, barák nebyl ani vidět, natož aby slavnostně zářil. Vyfotil jsem tu mlhavou tmou a při parku jsme se vrátili na hotel. Vyhulili jsme nějaký cigáro, napili se lehce absolutky a pak se nějak dostavil spánek.

Kolkata, hotel, 28. 12. 2008, 19:20 hod.

Vyčilujem ve velikym pokoji v hotýlkový čtvrti v centru Kolkaty. Před chvílí jsme si v krámku s píčovinama, kde jsme odpoledne měnili prachy, koupili šátek. Trvalo to docela dlouho, zkoukli jsme všechny vyřezávané slony dřevěný i kamenný, nespočet sošek rukatejch polochobotnaticů a Buddhů někalika podob. Lidí tam bylo chvílema i osum. Týpci to do nebe vychvalovali, že je to best in the world, 100 % prvotřídní kvalita z Kašmíru. Nakonec to jeden přines, vypadalo to gut, ale pochopitelně chtěl hrozně. My potřebovali jen trochu, na pár brk, týpek nám chtěl střelit asi 10 g za 3500 INR. Nakonec jsme si odnesli 2,7 g za 650 INR. Týpek se teda tvářil jako při nejhorším obchodu života, ale my jsme si říkali, že je to stejně hrozně. Ale páč jsme dlouho nepohulili a já si na to ke všemu přes den i vzpomněl, po chvíli smlouvání jsme holt vyměkli.

Jeli jsme dnes šest hodin od Bengálskýho zálivu busem, hladoví jsme přijeli ve čtyři do Kolkaty, kde nás bus vyhodil mimo autobusák, pár ulic od semeniště hotýlků a turistickýho centra. Cestou tam jsme křižovali obří kolonu sikhský oslavy výročí narození 10. gurua, fakt kurevsky dlouhou. Mraky turbaňáků naskládanejch na plošinách nákladáků, na nich mj. několik muzikantů, motorkáři s šátkem místo helmy, velká kapela a mávající holčičky. Z jednoho z nákladáků házeli do davu červený krabičky, tak tam Ady na můj popud vyběh a jednu chytil, spíš mu ji hodili. Mysleli jsme, že to bude nějakej pěkněj suvenýr, ale po otevření na nás vykoukly tři placky a nějaký zvláštní kousky, tedy jakási dobrota. Tak to bylo trochu i trapný, takže jsme to hned darovali kolemjdoucí sociálně potřebnej paní, ta to vzala a hned natáhla ruku pro prachy. Ady jí ukázal na tu krabičku a šli jsme dál.

Pondělí 29. 12. 2008

Vstali jsme na osmou, pod okna už to ale žilo. V noci zvonil někde na chodbě párkrát telefon, ale nikdo ho kupodivu nezved. Páč byla relativně zima, jen jsem se tak omyl pod kohoutkem a pod kbelíkem s vodou. Po devátej jsme opustili hotel, ani jsme se nerozloučili s panem sikhem, protože jsme ho od včerejšího večera neviděli a recepc zela celou dobu prázdnotou.

Před hotelem se na nás nalípla somračka s miminem a že nechce prachy, ale mlíko pro dítě. Ady vyměk a povídá, že miminu mlíko koupí, tak jdeme vedle do stánku a ženská si vyžádá exkluzivně vyhlížející krabici sušenýho mlíka. Povídala furt, že je to dobrý mlíko. Původně mávala sklenicí s dudlíkem, tak jsem předpokládal, že jí do toho někde nalejou teplý mlíko z hrnce. Ta mūra byla určitě domluvená s tím týpkem, že mu to pak vrátí a on jí dá prachy. Tak jsme zdrhli. Ještě nás pak stíhala až do jídelničky, kam jsme vlezli na snídani.

Bylo to tam, kde jsme včera nechtěli dát dýško. Dali jsme omelety a každej čtyři tandoor rötí, ale vajíčka bylo nějak málo a ty placky, jak jich bylo moc, byly už studený a tu poslední už jsem ani nemoh jíst, jak byla tvrdě gumová. Tentokrát jsme pánovi nechali asi pětku dýško, dneska si o nic sám neříkal.

Tágem jsme dojeli před konzulát, ale kokot nevěděl, kde to je, takže nás napřed chtěl vyhodit někde jinde, tak kilák od místa. Vrtěli jsme hlavou, že tady to není, takže týpek se pak ptal každých 200 m kolemjdoucích, kde je bangladéšský konzulát. Nakonec to vítězoslavně našel a chtěl asi 20 INR navíc kvůli bloudění, ale to měl smůlu, dostal pád'o dle předchozí domluvy. Bylo asi za dvě minuty jedenáct, když jsme zvonili u dveří konzulátu.

Paní nás napřed nechce pustit dovnitř s bágama, ale Šaman ji přesvědčí, že nejsme bombaři, a můžeme si je tedy dát do čekárny, kde je zatím akorát pan černoch a nějaký divný místňák. Za chvíli nás paní posílá do jiné budovy, kde sedí pán s hromadou papírů na stole a vřele se s námi vítá. Pohovor spočívá v tom, že se nás týpek ptá, kam chceme jet a co chceme v Bangladéši vidět. Neúnavně nám doporučuje jakýsi must to see resort či co na jihovýchodě země. To že je nejvíce a každé tam jezdí. Kejvali jsme, jako že je to supr, ale určitě zrovna tam nepojedem. Zatáhli jsme každé 1050 INR, rozloučili se a vypadli pryč. Víza budou večer v 18 hod.

Máme tedy půl dne fraj, tak míříme k velkým loukám před Viktoria Memorial. Ady si nechal cestou opět opravit u pouličního ševce sandál. Bylo k polednímu. Flákli jsme sebou do stínu velkých stromů mezi hlouček žáků a dalších vyčilujících lidí. Chvíli jsem čet, pak psal a mezitím jsme pozorovali, jak se školáci snaží složit papírový puzzle z asi deseti dílů. Moc jim to nešlo. Asi v půl druhý jsme se vydali do okolních ulic na oběd. Dali jsme naše odvěrejška oblíbený rolky v patře malý jídelničky. Taky jsme okusili plain dosu, velkou placku s jakousi omáčkou, a nebyla vůbec špatná.

Cestou z jídla nás ještě lehce trápil hlad, tak jsme s Adym zakoupili na ulici ještě opečený chlebič s vajíčkem. Šamanovi asi nebylo nejlíp, lezla na něj rýma a ani už neměl hlad. Koupili jsme vody a šli odpočívat do luxusnějšího oploceného a hlídaného parku vedle vstupu do metra. Šaman po chvíli vytuh, já zas čet a Ady kouřil. V parku se to docela zaplňovalo, ale kupodivu nikdo neprudil, až na tři kluky, který přišli chvíli před zavírací dobou a chtěli si promrskat AJ, páč chtějí jít makat do call centra. To je tady asi vrchol kariéry.

Přesně na 6 pm stojíme u okna konzulátu, kde už čeká asi deset lidí. Najednou se okno otevírá a já stojím asi metr od něj, tak k němu udělám krok a týpek už loví můj pas. Vízum tam je. Kluci si to vyzvedávají vzápětí, takže hotovo, vykydáno, můžeme jet do prdele z tadytoho přelidněného města.

Ulice se totálně zacpaly autama a busama, ale supr je, že když stojí na světlech nebo v koloně, téměř všichni vypínají motory. A to je pak takovej zvláštní klid. Do doby než to postupně začnou nakopávat. Zase jsme jeli tágem, za 50 INR na busák, abysme co nejdřív odjeli pryč z města. Může to být tak 3-4 km, ale jeli jsme to skoro hodinu. Prostě Stau. Dokonce jsme radši vystoupili kousek od busáku a došli to, protože to vypadalo ještě na dlouhou zácpu.

Před busem jsme vypili každé Thumps Up, dokoupili vody a nasedli do busu směřujícího k bangladéšským hranicím. Bus byl narvaný, seděl jsem vedle Šamana na houpačce pro šest lidí, ale tak pro šest Indů-chlapů. Ty tlustý ženský a my jsme se vešli jen tak tak. Chvíli jsme dycky popojeli a pak jakou dobu čekali v zácpě. Tak to šlo asi dvě hodiny. Už jsme mysleli, že jsme z centra pryč, ale za chvíli se objevilo nový jakoby centříčko a zácpa zas jak prase.

Asi v půl desátý jsme přijeli do Barasatu, kde chcem přespat a ráno odtud vyrazit na hranice. Levně vyhlížející lodge měla plno, tak jsme došli až do hotelu Palash, kousek od busáku, kde nás ubytovali v pěkném pokojíku plným komárů a několika velkých gekonů, schovanejších za záclonou a za nástěnnými hodinami. Ady skočil pro colu na zapití vodky. Bylo už pozdě, takže čtení, psaní, TV watching. Komáry jsme úspěšně vylikvidovali.

Barasat, hotel Palash, pondělí 29. 12. 2008, 22:34

Jsme asi 40 km od bangladéšskejch hranic. Hotel je to nóbl, máme dokonce balkón či co a hlavně tři postele. Kurvy; chtěli napřed 650 INR, ale pak kydali něco, že ten pokoj není a že je jinej za 700 INR. Bohužel. Vzhledem k tomu, že jedinej další hotýlek je plnej, jsme to byli nuceni akceptovat.

Dorazili jsme sem asi v půl desátý. Z Kolkaty jsme vyjeli po sedmý a je to tak 40 km. Víceméně v zácpě celou dobu. Dokonce jsme ani nezaregistrovali, že už nejsme v Kolkatě, je to asi skoro propojený. Řidič jel jako kráva, tedy ve volnejch místech mezi zácpama.

Úterý 30. 12. 2008

Vykýblovali jsme se dost pozdě. Během ranních úkonů jsme sjížděli TV, hlavně jeden kanál, kde běžely dokola asi tři klipy se superluxusníma krasavicema. Asi třikrát se na nás dobýval zřízenec, vyzbrojený dvěma štětkama na hajzl, že jde uklízet. Vpustili jsme ho až při odchodu a to hovado chtělo hned bakšiš. Trochu jsme mezi sebou zvýšili hlasy a už nechtěl nic. Další kokot, co chtěl bakšiš, stál v uniformě před hotelem, nejspíš ostraha. Ten už tuplem nic nedostal.

Vraceli jsme se zacpanou ulicí na autobusák a hledali kde co sníst. Moc toho k máni nebylo, nakonec jsme vlezli do jakýsi cukrárny vedle vývařovny, páč nám slíbili čapátí s máslem. Na stole samozřejmě přistály alu kari a smažený púrí. Brambory ale nakonec nebyly zlý, moc nepálily, ale první tři púrí byly dost studený a ne moc dobrý. Ani jsme si nedali čaj. Na busáku jsme chvilku okouněli a hledali správnej bus na hranice, resp. do hraničního města.

Bus do Bongaa jel asi dvě a půl hodiny. Vylezli jsme docela v centru tý díry. Po tý chudý snídani jsme měli už zas hlad, tak jsme opět slídili kde co pojíst. Vlezli jsme teda do jídelny, kde nám naservírovali rýži a muttona. Masa tam tedy moc nebylo, téměř žádný, ale stálo to skoro tři stovky. Spláchli jsme to naproti v krámku Limcou a začali shánět odvoz na hranice. Jezdily tam mraky cyklorikšáků, ale do nich bysme se všichni nevešli, tak jsme hledali motorikšu. Těch naopak moc nejezdilo. Nakonec jsme ale jednu lapili a za 40 INR dojeli těch 5 km k hranici.

Tam byl pěkněj zmatek. Klasický východní hranice. Několik různějch kontrol, vyplňování papírů, lehká výměna peněz a už jsme v Bangladéši. Vypadá to tu skoro stejně jako na druhé straně čáry. Akorát je tu mnohem víc musulmanů. Tedy skoro samí. Vypijeme jednoho kokosáka, vyměňujeme dalších 30 USD pro sichr a šourem se vydáváme asi 2 km do městečka na bus. Lidi na nás halekají z krámků, rikšáci furt nabízejí služby a kdekdo na nás upřeně čumí. Protože ty předešlý jídla nebyly nikterak velký, lezeme do jídelny kousek od zastávky busu a protože jediný, co známe, jsou vejce, tak si je objednáme. Jsou to ovšem vařený a pak smažený kari vejce s kari bramborama, docela dost dobrý. Zajídáme je smaženýma róti. Vymaštěný jsme tedy dostatečně.

Naproti už stojí nastartovanej bus, kupujeme pod stromem u pána jízdenky a nasedáme. Cestou pozoruju okolí a hovořim s pánem vedle mě. Teda pánem; je stejně starej jako já, ale vypadá o deset let starší. Má pěknou malou manželku, která sedí přes uličku, a jednoho smrada. Víc jich prej nechce. Je v pohodě, povídá co a jak, a dokonce mi chce dohodit dost pěknou holku sedící asi tři řady před náma. Za tím účelem odchyťává i busovýho prodavače lístků a něco mu říká, ale ze všeho sejde. Holka za chvíli vystupuje.

Do Jessore přijíždíme večer za tmy. Rikšákem dojedeme do centra a ubytováváme se ve vysokym hotelu Mid-town. Povečeřet jdem do veliký jídelny naproti a hrozně se nácpeme půlkama pečenýho kuřete, plackochlebem a salátem. Je to gut. Po jídle jdem ještě projít pár ulic a okouknout okolí. Všude visí spousty letáků ze včerejšich voleb. Šaman kupuje asi za 10 Kč kapesníky, dle kluka 100 % cotton, páč ho stále trápí rýma. Ve spleti uliček v bazaru do sebe lejeme čaj a pomalu se vracíme na pokojík.

Bangladéš, Jessore, úterý 30. 12. 2008, asi 22 hod.

Asi kolem 3 pm jsme překročili hranice do Bangladéše. Ted' ležíme v hotelu Mid-town ve městě Jessore, asi hodinu cesty z hranic. Vypadá to tu celkem solidně. Tři postele s moskytiérami, balkon na rušnou ulici, hajzl je teda evropskej a dost zmordovanej. Cena lidová, 250 BDT. Venku štěkají psi a zvoní zvonečky rikšáků. Šaman nakoupil kapesníky a potýká se s rýmou. Přestože jsme dnes pojídali víceméně zdejší speciality, sračku zatím nemam. Asi si tělo už zvyká.

Jessore, středa 31. 12. 2008, 10 hod.

Šamanovi je blbě. V noci moc nespál, měl asi horečku a krutou rýmu. Mně se spalo gut, komáři nebyli, bordel začal až po volání muezzina. Dneska chcem dojet do Dháky, což by mělo bejt cca šest hodin jízdy busem. Venku je příjemně, ale těch cyklorikšáků je tu hrozně, furt jen cinkají a zvoní, nepřetržitě celej den.

Středa 31. 12. 2008 – Silvestr v Bangladéši

Ráno proběhlo klasicky. Kontrola komářích štípanců, trochu tý hygieny a pryč. Posnídali jsme omelety a výtečnej chleba ve stejnej jídelně, jako jsme včera večeřeli. Už nás chlapi muslimani znali.

Busák byl podle všeho daleko, ale hodní lidé před jídelnou nám hned odchytili rikšáka a dohodli dobrou cenu, 20 BDT. Rikšák měl co dělat, ale snažil se. Bohužel nás odvez na nákej jinej busák, odkud toho do Dháky moc nejezdilo. Tudíž nám zas někdo odchytil dalšího nákladního rikšáka a jeli jsme dál. To už byla o dost horší cesta, chudák se asi kurevsky nadřel, byla to tam samá díra a nerovnost. Dostal za tu námahu 20 BDT a byl očividně spokojenej.

Na busáku jsme byli opět za největší exoty, obklopený hloučkem čumilů. V první agentuře chtěli ty kurvy 350 BDT za lupen, ale hned vedle jenom 180, tak jsme nakoupili u nich. Mělo to jet v půl jedny, asi tak za 20 minut. Čekání jsme strávili pokuřováním, vykládáním chytrostí kolemstojícím a pitím čajíku. Uteklo to jako voda, bus přijel asi ve ¾ na jednu, chvíli posečkal a mohli jsme vyrazit.

Cesta to byla vyčerpávající. Seděli jsme na tý jejich uzoučkéj trojce, bágly pod nohama, a mělo to trvat asi šest hodin. S Adym, kterej seděl zpočátku u uličky, brzy navázal kontakt mlad'ák odnaproti. Slovo dalo slovo a kluk nás zve k sobě na kolej, že nás nocleh nebude nic stát. Šaman mezitím sklíčenej pospával u okýnka a kromě rýmy mu bylo nejspíš všechno jedno.

Asi v půlce štreky do Dháky jsme museli vystoupit z busu a kvapem přestoupit na loď, páč tam chyběl most. Řeka se jmenovala Padma, byla místy pěkně široká, že ani nebylo vidět břeh. Loď byla totálně narvaná, tak jsme si představovali, jaký je to asi při kolizi. To je asi pak všech tři sta nebožáků u dna. Ady se při plavbě dává do řeči s pěknou holkou, která je ovšem provdaná za Angličana, kterej se, světe div se, jmenuje Adam.

Plavbu jsme přežili bez úhony, lodě jsou tu nejspíš stejný držáci jako busy a všechny vehikly. Po přistání nastává chaos, jak všichni běží ke svejm autobusům. Ady je někde vepředu s holkou, my popobíháme za klukem-studentem. Naštěstí se v busu potkáváme. Je to zvláštní, ale najednou je v busu náh víc lidí, dokonce probíhají menší hádky o místa. Kluka totiž odsoupli kus dopředu a to se mu nelíbí, páč se s náma chce bavit. Ady už ale nemůže, má nafoukáno v uchu, a sune se mezi nás. Já sedim do uličky, ale kluk na mě náh nebere, tak se zašpuntuju, obalim hlavu šátkem a relaxuju.

Kolem cesty jsou rýžový políčka, jako mozaika se táhnou do zamlženého obzoru. Kluk ještě ověřuje, jestli u něj budeme chrápat všichni, a je očividně šťastnej že jo. Údajně je

to největší kampus v Bangladéši. Jak se ukáže, má asi pravdu. Páč kampus je asi půlhodinu od Dhaky, vystupujeme kolem 6 pm kdesi ve tmě. Akorát před bránou kampusu. Silvestrovská noc začíná. A bude to nezapomenutelná, alkoholu prostá oslava Novýho roku.

Bez problémů vcházíme do areálu, kde údajně bydlí 50 tisíc studentů. Moc toho nevidíme, tma je jak v prdeli, ale působí to docela poklidně. Jsou nějaký prázdniny, takže lidí tady moc není. Kluk nás protahuje jakoby vrátnicí, nikdo nic neříká, jenom koukají. Jdem se trochu opláchnout do umývárek, který jsou o něco hustší než na kolejích u nás. Hlavně se prej máme před sráním ujistit, zda teče z kohoutku voda. Pohoda.

Oblíkáme svršky a jdem pařit. Napřed procházíme mezi kampusama parkem na kraj areálu, kde je pár krámků a jídelniček. V jednom stánku dáváme jakejsi hambáč, je teda trochu nasladko a s tím prapodivným masem chutná prazvláštně. Kluk pak odvedle dovalí mikrotalířky se studenýma nudlema a tím to s večerí hasne. Čeká nás kolotoč návštěv klukovo kámošů. Bude to náročný.

Začíná to už cestou parkem. První špek padne hned venku u jezírka s první partou kluků. Furt se s někým seznamujem, ruce podáváme na potkání. Kluci z nás mají velkou radost a asi se jim i líbíme.

Po špeku a pár cigárech pokračujeme v obchůzce, chvíli hraju pinec v jakýsi společenský místnosti, vůbec mi to nejde, muj protihráč dává hrozný falše. Docela se i zapotím. Po chvíli se přesouváme do jiný místnosti, kde je asi dvacet kluků a hrajou karty. Samozřejmě vše probíhá bez alkoholu, jsou to vesměs muslimové. Zase se mocně seznamujeme, každýho z nás obklopuje hlouček kluků a musíme povídat. Shoří zas pár cigaret a jdem dál, na pokoj klukovo kámoše, kde dostávam darem pěknou deku/šálu. Na oplátku mu dávam svůj šál z Tamil Nadu. Šamanovi je blbě, posedává a polehává na pelechu a očima říká, že by spal.

Zvedáme se a jdem zas o pár pokojů dál. Je tam teda tak patnáct lidí, od asi patnáctiletých klučinů po dvacátníky. Hůlo připravuje patrně nejzasloužilejší hulič, matroš je to podobnej tomu indickému roští, dost nahnědlej, a hulí se z čilumu. Vyhulíme asi čtyři dávky, mezitím téměř neustále vykládáme a komunikujeme. Náš kluk, jmenuje se Čiko, se obává, že se vyhulíme a bude nám blbě. Říká mi to tak jakoby potají a evidentně by nás měl nejradši sám pro sebe. Ale to nás chlapec nezná. Vysomrujem ještě tak na brko a jdem pomalu na Čikovo pokoj. Cestou se loučíme s asi třiceti klukama; ruce, objetí atd. Jeden, takovej vyšší, má pěkně vychraptělej hlas, prej hulí dost. Vypadá to tak. Ten, co mi daroval přehoz, mi chytá za ruku a zavěšuje se do mě. Úchylárna největší, ale nemůžu nic dělat.

Před klukovo pokojem pojídáme jakýsi buchtičky a přichytává se nás další klučina. Šaman na cimře hned zalehává, my s klukem rozprávíme. Čiko je lehce zatáhlej, páč chtěl s náma jet a dělat nám společníka po Bangladéši a my jsme ho se vši úctou vyfákli. Bylo by to strašný psycho, přece jenom ta jazyková bariéra a snad až příliš velká náklonnost k nám je dost vyčerpávající. Ukazuju fotky z fotáku, pak smotnu brk, kterej hulíme ještě s dalším týpkem, co před chvílí dorazil. Čiko vyzvídá, jak to u nás chodí se ženskejma, hrozně se diví, že nejsme ženatý anebo aspoň zadaný. Mezi dalším brkem vysvětluju jednomu z kluků, jak se u nás pěstuje ganja indoor. Dost ho to zajímá. Mimo jiné. Jsme už docela ochrápaný, před pár minutama začal novej rok, takže pálíme posledního špeka a fakujeme kluka. Druhej kluk, kterej před chvílí odběh, se s pískáním vrací, ale my už ležíme v pelechu, tak se s nim loučíme a připravujeme se ke spánku.

Já s Adym okupujeme jednu postel, k Šamanovi si ovšem lehá Čiko. Viktor vypadá vytuhle už delší dobu, ale ráno se dozvídáme, že jak si k němu Čiko leh, už toho moc nenaspal. A nejenom kvůli nedostatku místa. On ho prej tak trochu ohrabával. Jednou rukou na prsou a druhou na stehýnku, no muselo to bejt dost nepříjemný, páč jak se říká, jak na Nový rok tak po celý rok. Ke styku údajně nedošlo. Byl to ale zajímavěj a vyčerpávající Silvestr.

Čtvrtek 1. 1. 2009

Moc jsem toho nenaspal. Čiko se v noci šel ven odhlenit, pak tak zvláště povzdychával vedle Šamana, lítalo tam pár komárů a postel byla pro dva dost úzká. Šaman to měl ale horší. On Čiko asi není teplej, ale jakýsi náznaky tam asi byly.

Vstali jsme tak v devět. V noci mi byla i zima, takže jsem byl navlečený do mikiny, teplejch fuseklí a hlavu jsem měl omotanou darovanou dekou. Pěkně jsem se tedy odstrojil, vyčistli jsme dutiny ústní a pobalili věci. Byla to jedna z mála silvestrovských nocí, po které mi nebylo blbě. Vyměnili jsme si s Čikem adresy a vyrazili ven na snídani. Bylo příjemně teplo, sluníčko začínalo hřát.

Pojedli jsme v krámku, ve kterým jsme včera večeřeli, a to dhal, čapátí a omelety. Plus čaj. Chtěli jsme pořešit nějaký kouření, ale trvalo by to dlouho a my se už chtěli vymanit z Čikovo už docela ubíjející a vyčerpávající společnosti, takže jsme se vřele rozloučili, naposled vyfotili a vyrazili na druhou stranu „dvouproudovky“ na bus do Dhaky. Čiko s nějakým kámošem nás ještě doprovodili a ukázali správný bus. V Dhace jsme byli asi za hodinu.

Je to město jako kráva, opět je ve vzduchu cítit smrad z vejfuků toho letitýho vozovýho parku. Moc výstavný město to asi nebude, přesto nás bus vysazuje v modernější čtvrti bank a ošuntělejch věžáků. Na ulici klasickej ruch. Musíme vyměnit doláče, přičemž Šaman přichází o červenou mikinu, kterou zapomněl v bance. Zjistí to samozřejmě pozdě. Pokoušíme se lapit motorikšáka, ale jako na potvoru jich moc nejezdí, jen samý cyklorikši. Pomáhá nám hodnej pán, povídá, že vařil v Praze a Portugalsku, kde prej musel dávat málo oleje. Domlouvá nám dva osobní cyklorikšáky po 30 BDT. Já jedu s Adym, k Šamanovi se přilepuje kluk s prasečím ksichtem; jak se ukáže, bude chtít prachy. Napřed prej český koruny, že je sbírá, a pak dolary. Asi je taky sbírá. Nedostane ani ň.

Chvíli jsme docela nervózní, páč Šamanovo rikšák je nějak nafřičenej a předjíždí nás a za chvíli se nám ve spleti uliček ztrácí z dohledu. Naštěstí před přístavem se setkáváme, Šaman se prej taky obával. Hned jsou u nás naháněči do lodí a ten prasečí ksicht a chtí nás nalanařit ke koupi lupenu. Důrazně to odmítáme, ale ten prasák to asi nechápe a furt se nás drží.

Ulice kolem přístaviště je hrubá, řeka a okolí ještě hustší. Všude zas visí ty volební plakáty, chodníky smrdí chcánkama, vedle toho se po zemi válí lidi, prodejci ovoce a jetejch hadrů. Dojdeme až skoro pod most, kde je kancelář, dost šílená – na střeše vybydlenýho baráku – kde se prodávají lístky na loď. Teda asi mimo jiné. Prasečí ksicht je tam furt, stále nepochopil, že z nás nic nekápně. Kupujeme tedy za 1020 BDT kajutu pro dva a jeden lístek na palubu do městečka Khulna.

Zdrháme prasečímu rypákovi ven. Loď kotví hned naproti kanclu, je to kolesový, oranžový a prorezlý monstrum, patrně pamatující kolonizaci. V kajutě si necháváme bagáž a jdeme se najíst. Jídelny sice nevypadaly nikterak honosně, ale to v tom bordelu v přístavní čtvrti Old Dhaky ani nečekáme. Lezeme tedy do jednoho podniku, moc nám nerozumí, ale dostáváme rejži s dhalem. Je to takový dočervena, luštění je tam opravdu poskrovnu, ale celkově to ujde.

Šamanovi je blbě, vrací se po jídle na loď a já s Adym jdeme okouknout okolí. Procházíme kolem pouličních knihkupectví, teda antikvariátů, v nichž knížky vyskládaný při zdech tvoří zajímavou barevnou mozaiku. Ady si v jednom krámu kupuje žluto-modrou sukni, usmlouvá ji z 300 na 100 BDT. V jednom dvoře se prohrabuju očima haldama jetejch hadrů a hledám nějaké klobouček. Naštěstí žádnéj není k mání. Ani u ženský, která prodává tak, že se povaluje v těch hromadách hadrů.

Prodráme se uličkama prodavačů látek, zlatníků, tiskařů, prodavačů krabic, uličkou nábytkářů a prodavačů obuvi. Čaj dáváme u mladáků, vedle kterejch pán vyrábí maxi placku.

Nakoupíme nějaký jídlo na plavbu a testujeme lemonovou limonádu. Někdy kolem čtvrtý hodiny toho už máme dost, vracíme se s nákupem k lodi a dokupujeme ještě 5 l vody.

Když dojdeme k přístavišti, zjišťujeme velmi neradi, že naše loď, se Šamanem v kajutě č. 6, už tam není a místo ní tu kotví loď úplně jiná. Některý stařík se nám ale posunkama patrně snaží naznačit, že loď je jinde, ukazuje kamsi dolů při řece a vede nás na ulici, kde odchyťává rikšáka a něco mu povídá a ukazuje. Rikšák nás veze zpátky ulicí, kterou jsme před chvílkou přišli, až za místo, kam nás odpoledne dovezli ty dva rikšáci. Je tam ruch, až přelidněno, a vrata do přístaviště. Musíme si koupit vstupenku na molo asi za 3 BDT. Na řece kotví řada lodí. Vzadu, jako poslední, se majestátně hrbí kolesovej vysloužilce, ostatní lodě vypadají o dost novější a zachovalejší. Šaman je v posteli a čte.

Než se setmělo, vyběhli jsme ještě ven na ulici, že koupíme na plavbu nějaké pivo, ale všude měli jen nealko. Vypluli jsme načas, už za tmy, takže byly vidět jen osvětlené doky, lodě a světýlka na břehu. Sedli jsme si na židličky před kajutu a s cigárem v hubě čuměli na temnou hladinu. Ady se dal do řeči s týpkem, co bydlel ve vedlejší kajutě. Prodával filtry na vodu, ale nejradši by obchodoval ve velkém s čokoládou. Pikolík nám nosil čaj. Pohoda, nic nám nechybělo.

Večer furt chodil jinej pikolík a něco mlel o večeri. Ani jsme nechtěli, nevěřili jsme jejich kuchyni, ale pak nějak došlo k tomu, že Šaman to sice taky odmítal, ale pikolík rozhodl, že si dá, tak jsme se všichni vydali na příď do jídelny pro 1. třídu, kam jsme byli vyzváni. Samozřejmě bylo prostřeno pro všechny. A to v celkem honosným duchu. Šéf pinglů, starej chlápek, furt sekýroval mladýho, aby nosil na stůl a všemožně nás obskakoval. Jídlo bylo vynikající. Spousta rejže, kousky kuřete, zelenina, vařený vejce smažené. Hostina pro pravý gentlemany. Po čaji jsme šli obhlédnout vyhlídkovou plošinu na přídi, ale nebylo nic vidět. Vrátili jsme se přes přečpanou 3. třídu, kde to chrápalo všude po zemi a docela to tam i žilo, k nám před kajutu. Týpek soused, chudák, jedl v jídelně pro 2. třídu, což byla průchozí chodba se stolkem.

Do půlnoci jsme střídavě hovořili s týpkem odvedle, kterej asi v půl jedenáctý vystupoval, kouřili hnusný cigára, jedli granátový jabka, četli a snili. Noc nebyla dobrá. Postele měly tak maximálně 50 cm šířky, pro dva lidi hrozně málo. Spali jsme s Adym proti sobě na jedný z pryčů. Nebylo to nic hezkýho.

Dhaka, loď Dhaka-Pirojpur, čtvrtek 1. 1. 2009, 19 hod.

Jsmo vyloženi u zábradlí před kajutou č. 6 na letitým kolesovým parníku, popijeme čaj a pokuřujem. Poplujem buď 16 nebo 24 hodin; podle toho, kde nás vyhodí. Lístek máme totiž jen do 3/4 cesty, páč ty kokoti v jakýsi kanceláři povídali, že dnes to dál nejede. Loď je to pořádná, pěkně prolezlá a narvaná pasažérama. Motor dole ve strojně vypadá mocně, kola taky. Vedle obřího stroje se připravuje jídlo, doufám, že ne pro nás. Máme 2. třídu, kajutu se dvěma úzkýma postelema a separé vyhlídkovou terásku před kabinou. Řeka je zasraná jak jetel, ale je na ní až neuvěřitelně rušno. Malý loďky převáží lidi na druhou stranu řeky, všude kolem kotví a proplouvají osobní parníky a nákladní lodě, ale asi jen ta naše rezavá je kolesová. Bude to asi prdel, bohužel dneska už asi nevidíme nic, páčto už je tma a vyjet máme v 6:30 pm.

Loď Dhaka-Pirojpur, asi 23:30 hod.

Už to chrápe všude. Dokonce i před naší kajutou jsou po zemi spáči. Na lodi jsou stovky lidí, je to hustý. Tolik nocležníků na tak omezeným prostoru jsem ještě neviděl. Ve 3. třídě na palubě je to nejvíc, nejde tam ani projít. My se teď musíme naskládat na ty úzký pelechy. To bude asi taky nejvíc.

Loď Dhaka-Pirojpur, pátek 2. 1. 2009, 8:05 hod.

Ránko na lodi jako vymalovaný. Sluníčko hřeje, nad řekou se válí mlha, my jsme po dobré snídani. Sice chrápeme ve 2. třídě, ale jako bílí sáhivové se stravujeme v jídelně pro 1. třídu. Takže to máme s plným komfortem. K snídani byla ryba, pár hranolků, tousty a banán. Taky to se včerejší večeři stálo pro tři 850 BDT.

Řeka tu není už moc široká, tak 100 m, kolem rostou palmy a domorodci se prohání na lodkách. Voda je docela špinavá, teď zrovna plná leknínových ostrůvků. Je tu patrně i příliv. Asi za ½ hodiny budeme vystupovat. Takže se jdu vysrat.

Pátek 2. 1. 2009

Noc to nebyla nijak slavná, aspoň ty komáři nelítali, patrně jsme je vypudili elektrorepelentem. Když jsem asi v půl osmý vylez z kajuty, nikdo už venku na zemi nespál, plachty, který byly přes noc pověšený na volnejch místech nad zábradlím, už někdo vytáh, takže bylo pěkně vidět na zamlženou řeku.

Po dobré snídani jsme začali balit věci a asi v půl jedenáctý jsme přistáli na malým kotvišti v Pirojpuru. Prodrali jsme se davem lákajících rikšáků a šli do vsi. Byla to totální prdel, jen pár chýší s čajovnama a věcmi pro rybáře. Čajoven bylo ale dost, my vlezli do jedny, kde to bylo kruté zakouřený od zlobivejch kamen, ale obsluhovala tam fakt pěkná holka (teda asi 14letá), která se nám všem líbila. Bohužel šéf, zřejmě pan otec, ji vytrvale úkoloval, takže jsme si ji nemohli pořádně prohlídnout, natož ji vyfotit. Čaj měli taky dobřej, při pití nás pozorovala půlka vesničky. Zaplatili jsme a vylezli ven shánět rikšáka. Ale toho s plošinou, do osobáku se tři nenasoukáme.

Bohužel ty nákladní tam skoro nejezdily, ale akorát tam stála nastartovaná, ale plná motorikša. Jak nás zaregistrovali, začali dělat vzadu místo, tak jsme se tam s Adym nacpali, bágly na klín, foťák a brašna mi vlály za rikšou. Šaman se usadil vedle rikšáka vpředu. Chasník to hnal jak o závod, čuměli jsme pěkně dozadu na ubíhající cestu, řeku vedle ní a chatrče na druhý straně. Adymu v tý rychlosti vypadla z vehiklu brašna, museli jsme zastavit a vracet se kousek zpět. Mně za chvíli vypadla PET lahev, byla ale už skoro prázdná, tak jsem to v tichosti přešel.

Asi za dvacet minut jsme dojeli na busáček, kde jsme za asistence a přihlížení cca 20 lidí vymejšleli, kudy dál a co chcem v Bangla ještě navštívit. Nejvíc nám „radil“ musliman s prstem bez posledního článku – ukazoval palcem. Rozhodli jsme se pro tu Khulnu. Mají tam bejt největší mangrovníkovéj prales, opice, tygři a krokouši.

Bus má jet asi za hodinu. Povalujeme se na lavičce, ale páč na nás furt čumí asi 10-15 ksichtů ze vzdálenosti 1 m, jdem si sednout do busu. Bude to pruda, zas bágly na klíně a super úzký sedačky. Jako vždy. Vyjíždíme plně obsazený někdy po poledni. Kolem cesty se táhnou jakýsi jezírka a za nima rýžový pole v různým stádiu vývoje. Kde už sklidili, suší hnědou vymláčenou rejži rozprostřenou po zemi. Kousek před Khulnou, za velkým mostem přes mocnou řeku, se Šamanovi vyblil malej kluk na kalhoty. Klasický žlutý zvratky, jako ty báby, co před pár dny blily z okýnka přede mnou.

Khulna nás vítá cvrkotem na autobusáku. Chvíli jdem pěšky, ale za chvíli berem rikšáka a chcem do centra. Kokot chce 20 BDT, ale veze nás jen asi 0,5 km, dost daleko od středu dění. Za to, že nás odveze k hotelu Royal, kterej má bejt asi někde ve městě, chce další dvacku. Nebo flašku ody. Serem na něj a jdem pěšky. Jdeme širokou čtyřproudovkou s písčným povrchem. Lidi čumí, zdraví a volají. Ptáme se v pár hotelích na ceny. Je jich tam docela dost. Zůstáváme nakonec v hotelu Arafat, kde je to nejlacinější a jsou tam tři postele.

Když si vybalíme věci a chcem jít jíst, zjišťujeme, že pokoj nejde zamknout. V domnění, že je to důmyslněj zámek, s kterým si nevíme rady, voláme personál, ale týpek je z toho špatnej a že je to rozbitý a musíme se přestěhovat o patro vejš. Tam už je vše OK, jdem jíst. Jenom ale před hotel, kde je docela velká jídelna. Uvnitř ale sedí asi jen pět lidí, zřejmě personál, a ani jídlo není žádněj zázrak. Pálivej špenát, rejže a řid'ounkej dhal. Ale jíst se to

nechá. Po tý baště se sunem na pokoj a vyčilujem. Peru kvanta prádla a bereme všichni, až na Šamana, sprchu. Poleháváme, čteme, já píšu.

Po setmění se vydáváme do ulic, nějak je to tady ale mrtvý, jestli je to tím pátkem nebo čím, u jednoho týpka na ulici dáváme čaj, kupujeme cigára za 6 Kč a jdeme na věču. Ve větší jídelně kousek od tý z oběda objednáme mughlai parothy a Sprite. Ten je dost hnusnej. Parothy pálí, mně chutnají, ale jsou až moc nasátý olejem. Vymaštěný odcházíme do Arafata na pokoj, kde to probíhá v podobným duchu jako před večeří.

Sobota 3. 1. 2009

Vstávali jsme včas. Po hygieně jsme zašli za roh na snídani, po krátkým vysvětlování dostáváme omelety s parothou. Tu jsme sice nechtěli, ale byla dobrá. Šaman se šel vysrat na pokoj, já s Adym jsme vedle v uliční čajovně popili čaj. Dokonce jsme ho dostali darem, páč pán, co měl vedle stánek s houbama a všemožnejma pochutinama z nich, se dal s náma do řeči a pozval nás. Měl houbový pišingry, houbovej čaj a buhví co ještě. Že prej před deseti lety tady nikdo houby nejed, tak dělá i osvětu.

Na pokoji jsme to zabalili, dovysrali se a po check outu jsme v ulicích lovili nákladního rikšáka. Už to vypadalo, že si budem muset vzít dva osobní, ale najednou jel kolem s prázdnou plošinou a za 20 BDT nás odvez před busák, kde jsme hned našli do plnýho busu, zabrali poslední tři místa k sezení a asi za půl hodiny jsme vyjeli z města. Po celkem kvapným výjezdu od busáku jsme totiž o pár set metrů dál nakládali spoustu beden s čímsi.

Cestou zas očumujem všudypřítomný rejžový políčka a jezírka v některých z nich. Je to tak skoro všude: vedle cesty stálý zelený rybníčky s vodou, za nima začíná mozaika větších či menších políček s rejží. Některý jsou zatopený, někde se pase dobytek, jinde se to pěkně zelená. Sem tam se někdo u cesty koupe, nebo se věnuje práci na rejžovým poli.

Asi za další hodinu přijíždíme na konečnou, cesta končí širokou řekou a přístavištěm. Seskupujou se kolem nás naháněči na lodní výlety do Sundarbanu, všechny fakujeme a jdeme se najíst do takový garáže. Mají různý ryby s asi šílenejma omáčkama, takže si dáváme rejži a dhal. Není to žádný šlágr, týpek si ke všemu říká o bakšiš. Páč nemáme úplně jasno co podniknout a kam je vlastně možný jet loďkou, jdeme naproti do turistickýho centra, který je součástí lepšího hotelu. Týpek nám sice něco povídá, ale skoro vůbec to nesouhlasí s dřívějšima informacema od recepčního z hotelu Arafat.

Sereme tedy na všechny a lodí přeplováme na druhou stranu řeky do městečka Mongla. Je asi hodina po poledni, když procházíme hlavní uličkou vesničky a zjišťujeme ceny bydlení. Hotel usmlouváme na 500 BDT za dvě noci, ale sere nás, že jsme ho nezkusili ještě za mň. Jak vlezem do pokoje a uděláme si pohodlí, furt někdo chodí po chodbě a čumí nám oknem dovnitř. Je to dost divný, ty lidi jsou fakt blázni. Od jednoho okounilce, s kterým máme jet zítra na tu vodu, řešíme hulení. Napřed nám dotáhne tři paklíčky za 80 BDT a pak s nim jdu k dealerům ještě pro dalších šest.

Mongla, sobota 3. 1. 2009, 13:18 hod.

Právě jsem se vrátil z nákupu ganji. Bylo to asi 200 m od hotelu, cestou jsem vyšláp kravský zelený hovno a musel jsem ho umejt v řece před dealerskou chýší. Ved mě tam týpek, co s náma zejtra pojede jako řidič a průvodce člunem někam do vodního světa. Hulení řešila taková stará paní, jsou to takový géčkový kousky zabalený do novin. Zakoupil jsem celkem devět dávek, cena cca 8 Kč/g.

Nemám to psát, ale Šamana bolí hlava a vyčiluje. Už aby nás ty choroby opustily. Já mam taky rýmu, Ada jakbysmet. Ten má asi i trochu sračku, zřejmě jak jsme najeli na domorodou stravu. Ubytovaný jsme v hotýlku Singapur, v jednom asi ze tří hotelů ve vsi, ve dvojlůžáku za 500 BDT/2 noci. Postele jdou ovšem srazit, tak to snad bude v rychtiku.

Šamanovi je asi blbě, zůstává na kavalci, já s Adym jdeme okouknout ves. Potřebujeme vyměnit prachy, ale banka ani směnárna tu nefunguje, tak to proběhne v prodejně hadrů. Kurs je sice o 2 BDT na 1 USD menší, ale co naplat. Furt se nás někdo chytá, pokřikuje, zdraví, seznamuje, až je to ubíjející. Žádný soukromí. Je to moc. Jsme moc velký „hvězdy“. V jedený malý čajírně dáváme...čaj, za chvíli přichází starej pán, vysomruje od nás cígo a dá se s Adym do řeči. Já se to pokouším fotit. Čaj je zadáčo, za to cígo.

Šaman se zdržuje v posteli až do odchodu na večeri. Jdem do takový větší jídelny, asi půl km od hotelu, kterou jsme zahlídli při odpolední pochůzce. Jsme tam za vzácný hosty. Pan šéf, bejvalej námořník, všechny komanduje, jen abysme byli spokojený. Bere mě do hustý kuchyně, abych moh vizuálně prozkoumat nabídku jídel. Kuchyň vypadá jako něco mezi peklem a kovárnou. Jídla jsou tam ve velikej hrncích a pánvích kvanta, hygiena by to asi nechápala. Já koukal dost. Vybral jsem takovou zeleninu, dhal a náký kari brambory. Bylo to gut. Přejed jsem se.

Po jídle jdeme se Šamanem k lazebníkovi, aby mu zušlechtil vous. Holí mu břitvou napřed čelo, srovná obočí, lehce mu namasíruje ksicht a zarovnává plnovous. Celý to končí masáží zad a je to dobře, páč už mě to tady sere, okouní tu asi deset čumilů, z nichž jeden je ten kokot, co jsme šli k němu pro ganju.

Celý se to semele tak, že naplech vyhulenej dealer, neumí anglicky skoro nic, se na nás nechutně nalepí, nejde setřást a nakonec nás ještě okrade.

Mongla, hotel Singapur, 3. 1. 2009, 20:14 hod.

Je tu s náma týpek, sedí na posteli a nemůžeme se ho zbavit. Je to prdel. Je to ten týpek, co mi prodával hulení. Potkal nás v holičství, kde si Šaman nechával oholit knír a obočí. Je asi strašně naplech, nerozumí ani slovo. Chce nás zejtra vzít do Sundarbanu na loďku. Sedí si tu, hraje si s našima věcmi, co se válí na posteli. Mlčí a asi tu bude snad i spát. Teď třeba zkoumá mapy Bangladěše. A Indie. Nedělá nic, jakobysme tady nebyli. Jak se ho kurva zbavit...

Po důmyslným triku, jako že jdeme chrápat, se nám ho asi po 20 min podařilo vyšoupnout za dveře. Dalo to trochu práce, páč jsme sráželi posteje, sklízeli věci, čistili chrup a dokonce jsme museli jít do trenek. A von stejně furt čuměl ve dveřích. Snažili jsme se mu nejmíň x-krát vysvětlit, že na zítřejší výlet jsme už domluvený s jiným týpkem, ale zcela marně. Zejtra ráno přijde. Byl to nejmíň nechápající pomatenec, co se na nás zatím přilíp.

Neděle 4. 1. 2009

Sotva jsme procitli a trochu se zkoncentrovali, už nás otevřeným oknem pozoruje týpek, se kterým máme jet na vodu. Několikrát se mu snažíme říct, že jsme přece domluvený na 10 am, takže nakonec získáme trochu času...

Po devátej scházíme na ulici, kde stepuje týpek, je pěkně vyfiklej, ani to nevypadá, že pojedeme do divočiny. Bohužel nás bere pod svý vedení, takže si nás vede do jídelny kousek od hotýlku. Snídáme sabzí, kari brambory, omelety, parothy a Šaman i trochu nudlí. Týpek si dal asi sabzí a po jídle nás táh k lodi. Nakoupili jsme ještě nějaký oplatky na dlouhou cestu a vodu.

Na lodi byli už kupodivu dva jiný týpci, kormidelník a jakejsi šéfík a majitel loďky s nákupem. Ten nám ještě objasnil, jak že to s výletem bude. Prej hodina někam a hodina zpět, po 250 BDT za hodinu. Zmrdí, včera v hotelu mluvili o čtyřech hodinách za pětikilo a dneska na nás takhle. Náš týpek mlčel, koukal, neuměl anglicky nic. Domluvili jsme se, že nás teda ty čtyři hodiny za 500 BDT povozi, ale stejně to bylo nakonec fiasko.

Sundali jsme si batohy a vyvalili jsme se na střechu loďky pod provizorní stříšku. Řeka je tady široká strašně. Spíš to vypadá jako ohromný jezero. Navíc do ní různě ústí další ramena, některý taky pořádný. Voda zasraná, tedy neprůhledná. Šéfíka převážíme na druhou

stranu toku, ani se s náma nerozloučí a mizí z lodi kamsi do chýší. Zůstáváme tedy my tři na střeše, za náma točič kormidla a strojník a ten náš týpek vůdce. Ani si nás nevšímají, sedí vedle nás a hrajou jakousi deskovou hru podobnou dámě, jejíž podklad je nakreslený na střeše lodi. Plujeme kolem veliký zakotvený lodi, pěkně si to sereme, kocháme se krajinou a asi po hodině připlouváme na kraj jednoho ramene a tam se za chvíli (a za další hodinu znovu) docela nasereme.

Poprvý jen tak míň, že musíme platit 200 BDT na hlavu za nákej vstup. To jsme ale ještě nevěděli, že to je jen tady do toho kousku, jakoby parku či divočejší zahrady. Procházíme tedy po prkennejch chodníčkách pralesem, sem tam pozorujem skvrnitý jelínky nebo opice. Lepší jsou ale stromy a porost vůbec. Podloží je totiž jaksi promáčený, někde se možná i zaplavuje, a ze země trčí spousta zvláštních hliněnejch stalagtitů, ale možná i rašících kořenů. Pruda je, že týpek jde furt pět kroků před náma, je docela srandovní v tom oblečku, tak si ho několikrát fotim. V jednom polorozpadlým altánku nad malou bahnitou řekou nám pán ukazuje vydlábnutej kus bahna s dost mizerně otisknutou stopou tygra. Je to o hovně. Asi půl hodiny takhle chodíme za týpkem jak tři ocasové a vracíme se k lodím v domnění, že poplujem dál po menší řece do mangrovníkového pralesa pozorovat pořádněj wild life, ale ouha. Poté, co navštívíme výběh s bídnějma jelínkama a dalších pár klecí s krokodýlama, nám hlídači parku a náš týpek sdělují, že výlet dál by stál 2100 BDT za lidi + 800 BDT loď + 2000 BDT ještě za samotnou plavbu. Prostě čůráci, nemohli to říct před hodinou, nebo včera.

Viditelně nasraný, páč tolik taka u sebe ani nemáme, vyžadujeme odjezd domů, páč nás to tady mezi ochočenýma srnkama nebaví. Týpci se asi diví, co že jsme vypruzelí, ale na vysvětlování slova nejsou. Jen posunky. Vracíme se tedy s pokleslou náladou zpátky, ještě intenzivnějš vnímáme plavbu i okolí, jedem kolem osady z chýší, kde se žijou a pohybujouse kvanta lidí. Asi je odliv, i když jsme 180 km od moře, páč je tak o dva metry vody pod stav. Když doplujem na naše domácí kotviště, je asi skoro jedna hodina. Zkoušíme stáhnout cenu o kilo, když to bylo takový nedomrlý, ale týpek nechce. Kejvá, že spíš chce to pětikilo.

Odneseme si věci na pokoj a nalehko vyrážíme k dealerově chýši, že zkusíme, jestli nám vrátí peněženku s prachama, ale nebyl asi doma, takže nic. Na oběd jdem zase do podniku k panu námořníkovi. Mocně nás vítá v chorvatštině a usazuje ke stolu k pánovi, kterej tu provádí jakousi kontrolu. Zřejmě jinou než hygienickou. Tentokrát do kuchyně táhne Adyho, ten toho objednáva kvanta, ale třeba chilli krevety nikdo moc nejí, páč jsou i s nožičkama a zvláštěně křupavejma krunýřkama. Bramborový sabzí je ale gut a smažený kari vejce taky ujde. Při placení nás pán láká, že když zůstaneme ještě dva dny, připraví něco extra, protože skolí nejmíň jednu krávu.

Na pokoji pak vyčilujem a začíná nám bejt divně, asi jsme se přežrali, ještě jsme si cestou dali nanuky, tak se asi posereme. Taky že jo, ale až zejtra. Večer jsme se akorát vyvalili ven naproti do jídelny na nudle a nakoupili trochu ovoce. Šamanovi bylo blbě a šel na pokoj hned po jídle.

Mongla, hotel Singapur, 4. 1. 2009, Ady má narozky

Po ne moc úspěšnym dnu se válíme na postelích. Včera večer nám ten vyhulenej týpek z pokoje ukrad Šamanovo peněženku s 2000 BDT a krabičku cigár. Zmrd jeden. A to chtěl ještě při odchodu little money. Kurva. Přišli jsme na to 20 min potom, co odešel. Sliboval, že se ráno ukáže, ale nic. Je to svině a my velcí nepozorové a hovada. Už si asi nebudem zvat socky na pokoj.

Pondělí 5. 1. 2009

Po snídani jsme vypadli trajektíkem, tedy přívozem na druhou stranu řeky a hned vlezli do busu do Khulny. Asi jsme jeli jinudy, páč jsme přijeli zas k velikej řece a dalším

přívozem přešli do Khulny, ale úplně jinam, než jsme byli prve. Bylo tam takový minibusový nádraží s jednou agenturou, kde jsme zakoupili lupeny do Jessore. Mělo to jet za hodinu. Nechali jsme tam bágly a šli ven na čaj ven, kde se kolem nás začali seskupovat davy okukujících. Děti se na nás pak tak ošklivě nalepili a somrovali, že jsme radši zalezli do čekárny, odkud ty parchanty vyhnali. Pánové po nás ale chtěli jinou stovku, že ta jedna byla falešná, ale my se nedali, páč to měli říct hned při nákupu. Určitě nebyla ani od nás.

Odpoledne jsme dojeli do Jessore. Rikšákem jsme dojeli do města a ptali se v pár hotelech. Nakonec jsme se ale vrátili do toho, kde jsme spali minule. Byl zdaleka nejlacinější a ucházející. Večeři jsme taky museli dát jako minule, páč nic jinýho jsme nenašli. Ady pak šel k holiči zastříhnout plnovous a já se Šamanem jsme se vrátili na hotel.

Úterý 6. 1. 2009

Šaman šel 5x za noc na hajzl, vylejt z prdele vodu. Údajně to bylo příšerný. Vzbudil i Adyho a vyvolal u něho taky sraní, páč si pro sebe povídal, co všechno neměl jíst. Po snídani, který se Viktor ze zdravotních důvodů nezúčastnil, jsme se s rikšákem nechali odvézt na busák, odkud to jezdí na hranice. Vychutnávám poslední vjemy z Bangla, ty rejžový políčka a všudypřítomný jezírka kolem cest. Bus končí asi dva km od přechodu, prachů máme nadbytek, tak jedem zas rikšou. Ve stáncích u hranice kupujeme cigára a vodu a štědře obdarováváme žebráky. Zbytek taka měníme na rupie a vyrážíme vstříc tý byrokratický, ponižující proceduře.

Hned u prvního okýnka se ale prudce nasíráme. Ty kurvy po nás chtějí zaplatit jakejsi výstupní poplatek 300 BDT na hlavu. Hádáme se s nima, že nás na to nikdo neupozornil a že to není nikde napsáno, načež nám týpek ukazuje na skle přilepenou cedulku, napsanou ovšem v bangla řeči pěkným, pro nás ale nečitelným bangla písmem. Na protest si sundáváme bágly a sedáme si proti úředníkům a česky nadáváme. Ty hovada si za sklem čtou noviny. Šaman zkouší nadávat anglicky, nakonec se ale vrací do směnárny a mění zas rupie zpátky na taka. Prostě pruda největší. Se zkurveným potvrzením o zaplacení zkurvený daně už všechno probíhá docela hladce. Několik okýnek, pár razítek a jsme opět ve špinavý Indii.

Nasíráme se až 30 m za čárou, páč banda rikšáků drží ceny proklatě vysoko a jsou nekompromisní. Chtí 20 INR/os a 100 INR za celou rikšu. Čekáme tedy asi 15 min., než seženeme zbylý dva pasažéry, a alejí, mezi ohromnýma stromama dole oplácánýma hovnama, se vracíme do Bongaa. Ty hovnový koláče suší místňáci leckde, na těch mohutnejch kmenech stromů s oblibou. Pak taky na všech možnejch betonovejch plochách, jako jsou mosty, zdi kolem cest atd. Další způsob sušení hoven je nahňácet to na asi metrový klacky, takže to pak vypadá jako obří kebab.

Ten zmetek rikšák nás odvez na nádraží a hrozně se divil, že chcem na busák a ne sem. Furt nám mlel cosi o Kolkatě a že busy nejezdí tam, kam chcem a než jsem se stačili řádně nasrat, ujel někam do prdele. Museli jsme jet s jinou, tentokrát nákladní cyklorikšou přes celý, autama a lidma ucpaný, město na takovej podivnej a nevýraznej bus stand. Lidi, kterejch jsme se ptali, kam to jede, se moc neshodovali v odpovědích, ale nakonec jsme nastoupili do jednoho z busů a někam asi hodinu jeli. Cesta to byla pekelná co se kvality vozovky týče, ale zajímavá okolím. To bylo takový vesnický.

Bus nás vyhodil v ňáký prdeli na křižovatce, kde jsme si akorát skočili na záchod a hned pokračovali dalším busem do Baharampuru. Byl dost narvanej, kus jsem stál a čuměl na pěknou spící holku, vedle který ale asi seděl její starej.

Ve městě jsme byli až po setmění. Ubytovali jsme se v hotelu kousek od busáku a v suterénní restauraci pojedli nudle. Na pokoji proběhla chvíli bedna.

Středa 7. 1. 2009, 8:10

Jsmo na hotelu v nějaké prdeli v Západním Bengálsku. Vstávali jsme jak debilové v sedm, abysme včas vyjeli, ale všechny jídelny a restaurace, i ta v našem hotelu, jsou ještě zavřené. Objednali jsme si tedy snídani na pokoj. Butter toasty a čaj.

Já mam docela ucházející sračku, nasadil jsem ercefuryly i immodium, páč chcem dnes celej den jet. Směr sever a pak východ, co nejdál k Assamu. Noc celkem ušla až na několik záchvatů kašle, způsobených asi těma hnusnejma přikrývkama plnýma roztočů. Ještě jedna věc je udivující. Vlhkost. Šamanovi se úplně zkroutil passport a mně trochu rezne kovová část foťáku.

Středa 7. 1. 2009

Vstali jsme asi v sedm, abysme dojeli co nejdál. Bohužel venku bylo všechno ještě zavřené, takže jsme si snídani museli objednat na pokoj. Bus jel asi v devět. Tak po hodině cesty jsme přejížděli Gangu. Most to byl jako kráva, řeka taky. Dojeli jsme do Maldahu někdy po poledni. Zašli jsme na oběd do nějakýho hotelu kousek od busáku, kde nám místo fresh lime sody přinesli fresh lime water, což bylo hnusný a pil to jen Ady. Teda půlku a pak celej den litoval, že z toho má břichabol a sračku.

Dalším busem jsme se přesunuli do Raiganje, kde Ady sral na nechutnejch busákověch hajzlech, za což chtěli nějaký dvě existence zaplatit. Venku se to tak nějak zatáhlo a vypadalo to skoro na déšť. Možná hodinu jsme čekali na bus, kterej tudy projížděl na cestě z Kolkaty. Byl narvanej už když přijel, my se tam nějak narvali, ale další houf čekajících lidí předved brutální souboj o poslední místa. Jeden pán dokonce přišel o brýle, páč se cpal do dveří i přes to, že už bus jel. Nakonec se tam ovšem narval. Stáli jsme ¾ cesty, už byla tma a tedy nulovej výhled z okna, takže human watching. Přestože bus byl stále totálně narvanej, ke konci už jsme si i sedli.

V Kishanganji jsme vystoupili na busáku, asi kilák od městečka. Někej pán nám zatáh čaj u pěkný holky ve stánku a dohodil dva rikšáky, který nás odvezli asi 400 m před lodge. Ty děvky dostali každej 20 INR a tomu jednomu to bylo ještě málo! A to to bylo po asfaltu a po rovině.

Ubytovali jsme se nakonec v jiným hotelu, šli povečeřet čapatí s máslem, páč nám nebylo nejlíp od střev. Večer nás ještě na pokoji prudili fízlové, asi půl hodiny přepisovali papíry, který jsme vyplňovali při check-inu.

Kishanganj, středa 7. 1. 2009, asi 21:15

Jsmo na pokoji a jsou tu s námi dva fízlové. Přišli něco řešit se třema kopiema papírů, který jsme museli vyplnit při check-inu. Jeden je asi dement, pořád prohlíží pasy, druhěj odděluje a opět seskupuje ty kopie papírů. Těžko říct co vlastně chtí. Akorát nám sem přinesli zimu. Ted' se dokonce ptají na národnost, v ruce drží ty pasy. Asi to budou největší chytráci z místního oddělení. ...po slabej půlhodince jsou v hajzlu. Kokot jeden z nich si ještě na posteli zapomněl klíče.

Čtvrtek 8. 1. 2009

Z hotelu jsme vypadli docela brzy, zima byla, teplá voda nikoli, takže jsme tu hygienu opět odflákli. Na busák jsme šli pěšky, pomalu začínalo bejt teplo. Posnídali jsme pár púří a čaj v čajovně vedle cesty. Dost hrubej.

Autobus jel sice za chvíli, ale asi po 300 m zastavil a na cosi se čekalo. V podobným duchu probíhala celá cesta. Buď jsme čekali na průvodčího, kterej naháněl další pasažéry, nebo na řidiče, pokuřujícího v klídku cíga. Pár kiláků před Siliguri se za okýnkem začaly objevovat čajový pole. A taky pole ananasů, který jsme zpočátku nerekognizovali.

V Siliguri jsme byli někdy po poledni. Samozřejmě hned se kolem nás sbíhali ti, co nás chtěli odvézt do Darjeelingu nebo kamkoli jinam. My se šli ale najíst do docela pohodový

restauračky se zahrádkou, kde jsme obdivovali partičku holek. Jsou tu fakt dobrý, čínsky exotický, trochu krátkonohý ženský. Po náloži veg chowmain vylejzáme před hospodu a za 80 INR/os kupujeme cestu jeepem do Darjeelingu. Má to trvat cca 2,5 hod. Jede s náma ještě dalších šest lidí a ňáký děti.

Napřed projíždíme vojenskýma základnama, ale pak se cesta stáčí k ohromnejm horám a prudce stoupá. Je to boží. Vyhlídky jak prase, Šamanovi to moc dobře nedělá. Leckdy z okýnka čumíme do kilometrovýho srázu. Skoro celou cestu jsou kolem baráčky, před kterejma sedí a čumí domorodci. Začíná bejt kláda a ti dementi mají otevřený okýnka. Ale jen do doby, co se poblíže holčička vepředu. Asi od poloviny cesty jedeme současně se srandovně úzkýma kolejem, po kterejch jezdí do Darjeelingu „toy train“. Bohužel, dnes ani dalších pár dnů ne.

V Darjeelingu je už kláda jak svině. Házíme na sebe všechny svršky a jdeme shánět hotel. Hned se nás ujímá týpek a vleče nás do ňákýho hotelu, kterej je hned kousek. Mají tu krásnej prosklenej pokoj s výhledem na město a na mocný údolí. Napřed ho odmítáme, ale pak se sem vracíme a ubytováváme se.

Nákup hulení byl zdlouhavej, ale dobrá věc se nakonec podařila. Napřed nás týpek odvedl do takový venkovní chodby a kamsi zmizel. Asi po pěti až deseti minutách se objevil spolu s dalšíma pěti chasníkama a vytáh docela nepěknou drťku. Furt mi dával čuchnout, že jako voní dobře, ale já s tou rýmou necítil nic. Samozřejmě jsme to odmítli, že chcem lepší kvalitu. Týpek nás tedy táhnul dál, kousek nad náměstíčko, kde vytáh trochu lepší drťku. Jinak chlápek, co se tam na schodech zjevil, povídal, že to hulí už dvacet let. No nazdar, chudák, jestli hulí tuto. Náš týpek ještě dodal, že budeme-li spokojený, zejtra v deset dopoledne pod věží může dodat další várku. Rozloučili jsme se s ním a s ganjou v kapse jsme se pomalu vraceli za Viktorem. Cestou jsme ještě sháněli ňákej chlast, ale bohužel byl zrovna suchej den a wine shopy měly zavřeno.

Na pokoji jsme se jenom otočili a vyrazili jsme na jídlo. Šli jsme do takový velkorychlovývařovny a dali si alu parothu a momo. Ta alu parotha neudělala Šamanovi dobře, byla dost vymaštěná. V jídelně byla zima, topení samozřejmě neexistuje, takže se přesouváme na hotel, kde je sice taky jen mírně nad nulou, ale jsou tam tlustý deky. A bedna. Sledujem Dvojčata s Jeanem Claudem a pak ňějaký další píčoviny.

Pátek 9. 1. 2009

Ráno byla zima jaxvině. Okna totálně zapařený, pára šla od huby. Ohřívák sice jel celou noc, ale moc nedával. Ze šesti piv Hit, který nám včera donesli na pokojík místo Kingfisherů, jsme vykalili dvě. Jsou divný.

Na snídani do svěže studenýho města jsme vyrazili jen s Adym. Šaman na pokoji jedl toastovej chléb s medem. Když jsme se vrátili ze snídane, vyrazili jsme ven. Šli jsme napřed trochu z kopce, pak do kopce na náměstí a kolem velký budovy, muzea, jsme to stočili doleva. Chtěli jsme na druhou stranu kopce, abysme viděli hory. Omylem jsme vlezli ňekam na hřiště, pak do zavřenýho parku, až jsme se nakonec na tu správnou, odvrácenou stranu dostali. Ta třetí nejvyšší a spol. byly docela slušně vidět. Hustý. Pod náma ohromný údolí posetý domkama, políčkama, na jednejs menší hoře je usazený hřiště. Vzadu za oparem vystupujou bílý hovada.

Šamanovi nebylo dobře, ani se nezúčastnil oběda a večere. Zbytek dne čiling a krátký procházky městem.

Darjeeling, pátek 9. 1. 2009, asi 15 hod.

Ležíme pod duchnama v prosluněnym pokoji v hotelu Broadway v Darjeelingu. Šamanovi je blbě. Bolí ho břicho a cítí se, jako by ho přejel vlak. Půjde prý potrápít svěřač. Bolí ho hlava, má zimnici, břicho bolí, oči bolí, celej trup. Nohy ale nebolí. Jestli prej nemá

chřipku, prej má i 37,9-38,2°C teploty (teploměr samozřejmě nemáme...). Máme prej zavolat kněze.

...po deseti minutách

Šaman ožil a pročítá příbalové letáky od léků, studuje nežádoucí účinky a interakce s jinými pilulemi. Vybírá, co sežere.

Darjeeling, sobota 10. 1. 2009, 9 hod.

Skoro mě pokousala opice. Chtěl jsem vyfotit její ségru, jak žere popcorn, ale ta druhá kurva si asi myslela, že jí chci ublížit nebo jen prachsprostě žárlila a hustě na mě vystartovala a prokousla mi nohavici. Dokonce tam zanechala stopy snídaně.

Šli jsme akorát z vyhlídky na třetí nejvyšší horu světa, dneska byla moc pěkně vidět. Venku, teda i na pokoji, je ale zima jako kráva, nemrzne, ale moc k tomu asi nechybí. Za chvíli chcem jet asi 4-5 hodin do Sikkimu. To by mělo bejt o něco níž než Darjeeling, tak snad tam bude trochu tepleji.

Viktorovi se snad trochu ulevilo, hovado ale nebere důsledně prášky.

Sobota 10. 1. 2009

Dneska to bylo moc pěkný. Ráno byla v pokoji zima jaxvině. Ani ten heater nebyl znát. Ale zato venku to vypadalo na pěknou vyhlídku na vzdálený hory. Slunce osvětlovalo údolí pod náma, baráčky mezi čajovejma políčkama, paráda. Viktorovi ovšem dobře nebylo. Na snídani zůstal na pokoji a požil toastový chléb s medem.

Já se s Adym vydal napřed na vyhlídku na Kančenžangu na kraj městečka a na opačnou stranu hory. Dneska byla teda vidět o moc líp než včera. Ale zase nebyly vidět ty údolí a hory před ní, takže ten hřeben majestátně vystupoval z šedomodrého oparu. Když jsme se odtamtud vraceli k náměštíčku, chtěl jsem vyfotit opici docela zblízka, jak něco žere. Ale ta druhá svině, která běhala po chodníčku, po mně vystartovala a nasraně mě hryzla po noze, naštěstí prokousla jen kalhoty. Asi má kurevsky ostrý zoubky a taky byla dost rychlá. Ani jsem se nenadál a už byla zas v hajzlu. Radši jsem tu druhou nefotil.

Po opičím útoku jsme zašli na snídani do docela velký sladkošťárny, takový jakoby lepší, kam asi chodí hlavně bílí. Dobrý je, že se tu v žádným podniku netopí, ale vevnitř je zima jak prase, takže obsluha operuje v rukavicích a všichni jsou zachumlaný. Dáváme čaj a dva sladký kousky. Před podnikem dávám drobný týpkovi, kterej nemá od pasu nohy a má jen jednu ruku, ale vypadá v obličejí v pohodě.

Chvíli odpočíváme na pokoji, pobalíme a razíme pryč. V recepci nás ale zdrží chlápek, chce ještě 150 INR za dnešní topidlo, ale my měli za to, že už jsme vše poplatili, tak se trochu dohadujeme. Blbý jsme ale my, páč pokoj nebyl za 500, ale 550 INR na noc. Dávám mu těch 150 INR a pryč.

Dále zjišťujeme, že do Gangtoku to jede až za dvě hodiny, v půl jedný. Kupujeme ale lístky a jdem si nechat okopírovat pasy pro permity do Sikkimu. Šaman se nechává opět fotit, páč fotografie z Kolkaty mu odcizil dealer i s peněženkou. Vyfotili ho moc pěkně, od pasu nahoru. V jednom kšeftě kupujeme náký pohledy a jdem do cybercafé zkouknout maily. Doma je prej -20°C, tudíž kurevská zima. To nás trochu zahřeje, ale stejně tady je v noci na nule taky. Klukům píšou dívky, na mě všechny serou. Zbejvá hod'ka a půl, jdem na čaj do jedný restaurace a poté na oběd do jiný. Šaman se postí. Dáváme nudle, páč pizzu, na kterou jsme se po včerejší dobrej pizze těšili, nedělají. Na hajzl pak jdu do patra do volnýho hotelovýho pokoje. Šamanovi je asi blbě. Vypadá blbě.

Jeep má odjíždět od restaurace, čekáme na něj asi deset minut. Šoupají nás zase dozadu, kurvy. Cesta je to přenádherná. Výhledy do ohromnejch údolí, na čajem porostlý

srázy, kolem stromy, zajímavý druhy s velkýma listama, palmy, je to tu prostě kurva pěkný. Projíždíme okolo parku, kde zadrželi ty český entomology, takže mám taky choutky uvidět nějaký zajímavý hmyz. U jednoho domečku s prodejníčkou a čajem zastavujeme na malou pauzu, zřejmě je to řidičova familie. Fotim ty hory pod náma a čajovej porost nad náma, dáváme čaj a muffiny. Kluk meje hadicí auto. Asi na třetinu trasy sjíždíme k azurovej řece, cesta se kroutí nahoru dolů, je to boží. Veliký. Ty hory a koryto řeky a vůbec všechno je takový velký.

Do Gangtoku jsme přijeli asi v půl pátý. Obešli jsme tři hotely hned u parkoviště jeepů, ale pak jsme tágem dojeli do centra a ubytovali se v hotelu Paradise hned naproti promenádě. Šamanovi se udělalo trochu líp, tak jsme s nim zašli o patro níž do jídelny, kde pojedl plnej talíř momo a vrátil se do pokoje odpočívat. S Adym jsme šli ještě omrknout korzo a nejbližší okolí, povečeřeli jsme hnusnou malou pizzu a nudle. Cestou do hotelu jsme ještě koupili malou vodku.

Asi v devět hodin jsem šel provést check-in do místnosti vedle našeho pokoje, přičemž mi „asistovalo“ asi pět zvědavců. Tak půl hodinky nato nás ještě vyrušil recepční a chtěl půjčit permit, aby ho okopíroval. Ještě si vyžádal 2 INR. Permit jsme dostali na hranicích po krátkým čekání u dvou okýnek. Je zdarma.

Sikkim, Gangtok, sobota 10. 1. 2009, 19:35 hod.

Studenej večer v hotelu příznačného jména: Paradise. Je to zatím nejvelkolepější pokoj, kde jsme přebývali. Je tu pět postelí, takže nám sem možná ještě někoho nakýblujou. To by tak scházelo, Šamanovi je stále zle, už to vypadá, že nám nevydrží do jara, tedy do švestek.

Město je to ovšem boží. Zase v ukrutnejch horách, takže ulice terasovitě stoupají z hlubokýho údolí až nahoru na kopce. Z jedny ulice člověk čumí do oken v 5. patře a o 10 m dál a 20 m vejškově jsou vchodové dveře. Navíc jsou tu různé můstky mezi ulicema a střechama domů a co je nejzajímavější, zatím jsme tu nenarazili na klasickéj indickej mrdník v ulicích. Vypadá to tu spíš jako ve vysokohorským středisku kdesi v Evropě. Až na ty mongoloidní ksichty, i když nutno říct, že některý slečny tu vypadají dost dobře, až luxusně. Taky je tu lanovka, bůhví kam a odkud vede, ale zejtra bych ji dal.

Zakoupili jsme malou lahev smirnoffky, ještě jakoby k Adyho narozeninám. Na hajzlu není teplá voda, ale je tam speciální ohříváč vody: prkýnko omotaný odporovou pružinou, která je hřebíčkama připojená ke šňůře se zástrčkou. Vypadá to docela nebezpečně.

Neděle 11. 1. 2009

Dneska nás nehonil čas, vstali jsme spontánně asi v půl devátý. Zima byla o poznání menší než v Darjeelingu. Taky jsme o 800 m níž. Vydali jsme se ulicí z kopce dolů a hledali místo pro snídani. To jsme objevili docela pozdě, asi po hodině, páč nikde nám nechtěli udělat omelety a ani sladkosti vhodný k snídani nebyly k mání. Nakonec jsme skončili v jedné z restaurací na hlavním korzu. Bylo to tam jak v klubovně. Dřevěná místnost, prkenná podlaha, ošuntělost slušná. Měli akorát nudle a momo. Dali jsme si ty nudle a Ady rum. Old Monk. Žádný šlágr, až na rum, to nebyl.

Po jídle jsme procházeli městem, zašli jsme na vyhlídku na střechu marketu, dali cígo a trochu to obfotili. Šamanovi bylo už konečně líp. Před polednem jsme dorazili kousek za korzo, ke střední stanici lanovky. Šaman, když viděl tu vejšku, rezignoval a po čajíku od paní šel zpět na hotel. Asi. Já s Ádou jsme zakoupili za 60 INR/os lístky na kompletní jízdu, napřed dolů a pak nahoru a zas zpět sem, do půlky. Akorát to jelo, napřed dolů. Rozhled supr, akorát ten kokot pohůnek nás furt usměřňoval, abysme se nehejbali a nenarušovali rovnováhu. Vystrkoval jsem aparát z úzkýho okýnka a fotil jak d'as. Dole jsme ani nevylejzali a hned jeli

s jinejma lidma nahoru, což znamená do tý půlky a pak dál nahoru. Ovšem to bylo už asi jen 200 m, ani ne, čůráci, těšil jsem se, že to pojede jak dlouho a on takovejhle oser.

Vylezli jsme a pěšky to sešli zas do tý střední stanice. Kluci s oříškama nás poslali na pěknou vyhlídku na kraj hory. Asi posvátný, páč tam bylo mezi stromama nataženo spoustu barevnejch kusů látek, co se přímo nějak jmenujou. Vyhlídka dost dobrá, socky tam odpočívaly a nákej chlápek nám dal pohulit z malýho špíčka. Když jsme byli na odchodu, akorát dorazila parta mnichů.

Pomalu jsme se vrátili na pokoj k Šamanovi. Teplo tam opravdu nebylo. Pro snesitelnej pobyt bylo třeba zalézt pod peřinu, nebo se pořádně nabalit. Zkombinoval jsem obojí. Chvíli jsme tak vyčilovali, ale pak nás zima a hlad vyhnali ven. Kluci furt vyžadovali poobědvat v nákej nóbl restauraci. Vlezli jsme tedy do jedný na kraji pěší zóny. Vypadala dostatečně nóbl, až na to, že tam právě malovali strop. Normálka za provozu. Moc toho nenabízeli, víceméně samý indický blafy a ke všemu tam dorazila partička divnejch děvčat. Dali jsme si veg rolky, ale byly kurva malý, takže jsme se pak museli jít dorazit další dvojitou rolkou do jednoho fastfoodu specializovanýho na momo a rolky.

Po jídle, celkem přejedený, jsme chodili městem nahoru dolů, okoukli jsme odjezdy busů z asi 10 min. vzdálenýho busáku a pak jsme ještě zašli na čajík. Následoval další čiling na pokoji, odpoledno-večerový. Trochu jsme čuměli na TV a váleli se pod peřinama. Viki se začal cítit nedobře. Jakoby měl plný břicho všech těch rolek, páčila ho žába a bylo mu na blití. S Adym jsme pak ještě vyběhli na nudle a na pokoji dokalili zbytek vodky.

Nepál, Ilam, pondělí 12. 1. 2009, asi 20:40 hod.

Jsmo v Nepálu ve vesnici Ilam, v dost velkejch horách. Holt Himálaj. Šaman už vytuh, zachumlanej pod dvěma duchnama. Je tu dost kosa. Jsmo v nákyh hotýlku na autobusáku. Cesta sem byla peklo i ráj. Kalíme Tuborgy a vyhulili jsmo brko z kousičku ganji, co jsmo byli schopni obstarat. Už jsmo mysleli, že hulení tu prostě není. Týpek z hotelu, kterýho jsmo se ptali, nám totiž dal přednášku o tom, že je to tu nelegální, že nás na 2-3 měsíce zavřou a abysme se na to nikoho neptali. Dost nás překvapil. Ilegální... Už jsmo teda rezignovali, koupili si ještě další pivo a kalíme je v tej kládě na pokoji. Najednou klepání na dveře, Ady otevírá dvěma klukům. Jdou dovnitř a vytahujou v igelitu balený tak géčko ganji. Za 50 NPR, tedy asi 14 Kč.

Šel jsem se vysrat. Na hajzlu nesvítí světlo. Není tam žárovka. Takže si tak seru s otevřenýma dveřma do pokoje, rozebíráme teorii srání. Navlečený se pohybujem po pokoji. Už asi tejden chrápu v mikině. Hovada tu neuznávají topení. Kalim to druhý pivo. Je chladno. Jde pára od huby.

Poněvadž z nám neznámejch důvodů zamykají hotel v 8 pm a my se naboardovali ve čtvrt na osm, museli jsme si objednat večeri tady. Nabízeli nepálskou rejži, náký blafy a prej nudle. Ovšem když jsme si je objednali, paní vytáhla čínský instantní polívky z vitríny a že to jsou ty chowmain. Šaman drží dietu, dává si plain rice. Dneska ho totiž opět zachvátila sračka vodní. Ten prevít.

Pivko je dobrý.

Cesta sem probíhala klasicky rozporuplně. Super příroda a krajina kolem, ve vehiklu nic moc. Byl to jeep s plátěnou střechou, takže to povlávalo, foukalo normálně jak venku, jelo nás tam 19 ve třech řadách. Dva ze tří asi desetiletých kluků půl cesty blili. Chvílema a zpočátku víc, pak míň a nahoře v horách už je to jen bolelo. Všechny ty jejich báječný jídla zpola rozložený, až na jakýsi bílý kousky, který se odrážely od asfaltu a krásně od něho odskakovali, nechali o pár set metrů níž.

Problém nastal krátce před setměním. Zastavili jsme v kopcích mezi vzrostlýma bambusovýma houštinama za kolonou jinejch aut. Napřed jsme nevěděli, co se děje, až asi po 15 min. nám jeden týpek slušně hovořící anglicky řek, že nahoře přejeli náký dítě a že se čeká,

co se bude dít. Cesta je zavřená. Prej je to do města 30 min. pěšky. Vypadalo to, že se to hned tak nerozjede, tak jsme vyprostili bágly ze zahrádky jeepu a už za tmy vyrazili na himálajskou túru. Kolona byla docela dlouhá, busíky, jeepy, auta. Dítě ani místo nehody jsme ňák nezaregistrovali, i když jsme přes něj šli. Bylo tam docela dost vojáků a asi po 20 min. chůze proti nám jela záchranka, tedy „záchranka“.

Šli jsme po cestě. Do kopce a x zátočin. Po pravý straně bylo vidět brutální údolí, ale jen podle světýlek z roztroušených stavení. Po levu asi bambusy a kopec jak kráva. Asi po 3/4 hodině chůze se Šaman ptá, kudy k nějakému hotelu. Prej se ňák smějou a ukazují nahoru. Jdem tedy nahoru; kam jinam. Jsem docela zapocenej, zima je tak ňák už dost a tma jak v prdeli. Dojdem mezi pár baráků, po pravačce je asi pět krámků, některý spojený s hernama. Zase se hrozně tlemí, když se ptáme na hotel. Že je to 30 min. pěšky. Čůráci to jsou! Ptáme se tedy na odvoz, už se nám nechce šlapat, navíc máme hlad, ale taxi prej není. Nakonec nás veze týpek jeepem za 400 NPR. Je to kurva, je to tak pět minut. Vysadili nás v ňákym hotýlku, kde ovšem bylo plno. Jako zázrakem jsme se tam potkali s týpkem, kterej nám u nehody povídal, že je to sem půlhodinka chůze. Kokot. Přijel s někym na motorce. Chlápek nás vede do jinýho hotelu, párkrát se ptá různých osob na cosi, až skončíme tady. Chtí 300 NPR za pokoj.

Úterý 13. 1. 2009

Ráno nás probudily zvuky plechu. ňákej neřád dělal pod okna pěknej bordel. V pokoji byla kosa. Venku už ale pěkně svítilo sluníčko a v čajovém poli, na který čumíme z postele, se prodíraly ženský se srpama.

Vyšli jsme ven na pustej autobusáček a vylezli na ulici. Je to moc pěkný městečko. Příjemný malý domky, křivý, každej jinej a v nich jeden krámk vedle druhýho. Ale normální sortiment, prostě bazar. Nasnídali jsme se púří a kari brambor. Jídelna to byla hustá, nizoučká a tmavá, vyzdobená obrázkama hinduistických monster. Čaj taky ušel, akorát jsme ho museli urgovat. Po jídle jsme to trochu obešli a vrátili se na pokojík.

Brzy nato vyrážíme do čajových polí do kopců nad náma. Je to boží. Zelený bochánky všude po svazích, mezi nima ty barevně voháklý ženský s mačetama. Nějak to asi kultivovaly. Sluníčko ty kopce krásně ozařovalo, dělalo se příjemně teplo. Lezli jsme po těch kopcích, kochali se výhledama a nasávali čerstvej vzduch. I když ta věčná mlha tu byla v menší míře taky. Při čilingu-ležení jsme furt sjížděli z kopce, takže jsme se sbalili a čajem došli až na druhej konec Ilamu. Těšili jsme se z pěknýho dne a malebnejch domečků na ulici.

Poobědvali jsme nudle u paní v jídelně, což je dost ale silný slovo. Místnost předělená překližkou oddělovala jídelní stůl od sporáku. Nudle byly fajn. Jen to divný, co stálo na stole, jsem neokusil. Byla to nerezová nádoba s víkem a uvnitř ňáký semínka s divným poživem. Vypadalo to jak hořčičný semínka zalitý semenem a zvláště to vonělo. Do uzavřený nádoby bylo strčená jakýsi hliníkový brčko. Plain rice neměli, tudíž Šaman byl zatím o hladu. Ale ne dlouho, páč do hotelu to byl kousek z kopečku a tam si Viki dal svoji dávku rejže. Opět nepochopili význam slova plain, takže to bylo se sabzí a pálivým špenátem, čehož jsem si jen tak uzob.

Šli jsme vyčilovat na pokoj. Měli jsme všechny okna dokořán, abysme nachytali dovnitř trochu tepla, světla a sucha. Leželi jsme pod špinavejma duchnama a bylo nám smutno z toho, jak jsou tu drahý piva.

Po ležingu vyrážíme na odpolední procházku, tentokrát to berem směrem dolů. Napřed zajdem na hřiště, pěkně zakouslý v kopci, s pár krávama a pěknym rozhledem na údolí, bohužel zakrytý oparem. Při rozhlížení nás chtí do hry na obírání o prachy zatáhnout nějaký studentici, ale podporujeme maximálně lůzu a mešity. Kluci sice nic nedostávají, ale zato na nás pokřikují do motherfuckerů; jsou dost daleko. V čajovničce vedle hřiště se stolkama pod dvěma betonovýma slunečnícama a s výhledem na zátočinu pijeme, jako už ráno před snídání,

čaj. Poté sestupujeme po cestě pomalou chůzí, fotíme se s bambusovým křovím a vymejlíme kraviny. Rudě zapadá slunce.

V pohodě dojdeme až k místu, kde jsme to včera vzdali a vzali si toho předraženého řidiče. Dáváme tu čaj a kupujeme cigá se speciálníma nožema kukri na krabičce. Stojí jen 25 NPR. Nahoru do vsi je to 20 min. klidným výstupem. Na večeri jdeme do kalírny naproti našemu hotelu. My měli nudle s kečupem v lahvi od Tuborgu, už jako z výroby. Viki měl rýži. Osazenstvo spíš čumělo na vybledlou bednu a kalilo tvrdej.

Na pokoji bylo už zas lezavo. Pivo, cigáro, spánek.

Ilam, úterý 13. 1.

Kalíme Tuborgy ve studeném pokojíku uprostřed podepřeným úzkým trámekem. Téměř nás škokovala cena piva, 150 NPR, ale zase je to dobrý pivo. A standardních 650 ml.

Středa 14. 1. 2009

Foťák byl nařízenej asi na sedmou. Nevěděli jsme, kdy to jede. Rychle jsme to pobalili a vypadli ven na busák, kterej byl ale naprosto prázdněj, až na dva busíky, ty ale na aktivitu nevypadaly. Šli jsme teda ven na ulici a tam už stály jeepy. S jedním, co jel v osm, jsme se domluvili, že pojedem. Chtěli jsme se nasnídat, ale v takhle brzkou dobu jsme dostali akorát čaj.

Jelo to načas. Udělali jsme okružní jízdu městečkem a asi v 15 lidech odjeli z tadytoho ráje. Zase nás posadili dozadu, prej kvůli většímu místu na nohy. Nevim. Cestou opět holky vepředu blily, ale jinak cesta vedla krásnou přírodou, vysokejma horama se klikatila z údolí do údolí. Holky vepředu vezly dokonce i velký zrcadlo. Týpek ved jeepa pěkně. Brzda – plyn. Kousek před cílem se na auto nahrnulo asi deset kluků, totálně ho zaplnili na střeše a kolem. Stejně jako ostatní vozy a povozy.

Odvezli nás ještě do jinýho města, než odkud jsme vyjžděli, na velmi chaotickéj busák. Páč nám skoro došly NPR, museli jsme cestu zaplatit v INR. Hned nás chtěli nalanařit do jedný z agentur prodávajících lístky do Kathmandu. Naštěstí jsme neměli prachy a nekoupili hned první nabídku za 1000 NPR.

Že teda jdeme vyměnit prachy a najíst se, páč jsme pořádně vyhládlí. Z jedný banky nás posílají do jiný, kde snad tuto službu nabízí. Řada je na mě. Nechávám bágla a brašnu u výlohy a pověřuju kluky, ať to střeží. Nahoře v bance chvíli čumim, kluk kamsi volá ohledně měnění doláčů a mně už je jasný, že to asi nevyjde. Taky že jo. Posílají mě dolů pod schody do krámku s mobilama. Jdu tam, náč to řeším, ale to už je tam i Ady, ty bágly jsou složený asi 2 m vedle. Šaman to přichází taky omrknout, Ady že vymění taky 100 USD. Všechno tedy krásně vyměníme a když hodim bágla na ramena, zjišťuju, že někdo vyčoroval brašnu. Jsem nasranej. Byly tam šály, jabka a med. A byla jako dar od Vitamína. Nepálci mě začínají srát.

Jdeme se aspoň najíst. V jídelně mezi autobusovejma agenturama dáváme naši trojklasiku: 2x chowmain, 1x plain rice. I u jídla opruzuje týpek z jedný z agentur, snažim se ho vyfakovat; jsem nasranej. Lístek tedy nakonec kupujeme za 500 NPR/os. S tím, že si za 50 NPR/os musíme zatáhnout převoz přes řeku. Vzhledem k tomu, že je to o 500 NPR míň než jiný nabídky, jsme ještě rádi. Ale je to tu o dost dražší, než na co jsme si rádi zvykli v Indii a Bangla. Ty zmrdi povídají, že dnes je jakejsi svátek u řeky a je to dražší, páč jede jen jeden bus. Na těch kecech něco asi bylo.

Těžko říct co přesně, ale jedno je jistý – u řeky na kraji města skutečně oslava probíhala. Uvázli jsme na 2,5 hodiny v davu lidí, proudících do nějakýho parku s chrámem kousek od řeky. Ohromný pískový mělký koryto, ale řeka tekla jen ve dvou úzkejš ramenech. Lidí tam bylo maximálně. Strašně a chodili z obou stran furt. Čuměl jsem na to z houpačky busu, obdivoval občasný holky, podívoval jsem se nad pářečkem hošíků a vykalenecky se potácejícíma jedincema. Je to zajímavá přehlídka zjevů, barev a zvuků.

Po těch 2,5 hodinách lidí neubejvá, ale parta mladíků s páskou na čele a na rukou začala bambusovejma tyčema rozrážet v davu cestu a auta se pomalu rozjížděly. Busy totálně nacpaný, vevnitř, na střeše, všude kde to šlo, někdo visel. Nejhorší bylo dostat se přes most. Pak to bylo ještě půl hodiny zacpaný, ale před čtvrtou se to normálně rozjelo. Před náma zase bliba bába. To už je ale pravidlem.

V Dhalkebaru, asi do poloviny cesty do Kathmandu, jsme dorazili asi v 10 pm. Byla to prdel světa, tma, nikde nic nesvítilo, akorát svíčky v pár stáncích. Žádný bus už nikam nejede, za dvě hodiny tudy ale snad má projíždět bus do asi 20 km vzdáleného většího města. V jednom stánku s čajem jsme se poptávali po taxíku, ale prej nic není. Chlápek má ale guesthouse. A pěknou čepici s bambulí. Jdem teda tmou přes hlavní cestu do celkem velkého hotýlku. Stojí to 400 NPR/3 os, kvalita mizerná. Dali jsme cígo na zápraží před pokojem a zalezli pod – i na muj vkus – zasraný duchny. Zima moc nebyla.

Čtvrtek 15. 1. 2009

Vzbudil nás týpek hoteliér asi v půl osmý. Že jestli chceme odjet do Kathmandu, jede za chvíli jedinej bus. Další až večer. Rychle jsme se pobalili, dali týpkovi 100 NPR, aby dotáh ganju, a asi ve ¾ na osm už jsme stáli u cesty a vyhlíželi bus. Moc toho teda kolem nebylo, pár chatrčí, asi tři řady nízkých dlouhých budov, několik krámků a stánek s jídlem. Týpci nám odchytili asi za pět minut bus, ale ty svině chtěli 800 NPR za osobu, vyděrači. Skoro to vypadalo, že budem muset stát, ale týpek někoho vyhodil a my jsme si mohli sednout na houpačku.

Cesta ubíhala rychle, páč řidič to krutě hnal, zběsile předjížděl, ale hlavně nebral ohledy na nerovnosti silnice. Strašně to skákalo, zpočátku to zas byla docela prdel, ale po těch osmi hodinách už to byla nuda. Mysleli jsme si, že tam musíme být za pár hodin, protože dle mapy to tak vypadalo. Ovšem po mizerném obědě v jedenáct, kdy jsme byli 70 km od Kathmandu, jsme odbočili na jinou cestu, po které to bylo 250 km... Trošku mi to nasralo, ovšem je fakt, že to všichni říkali. Tedy že to bude trvat asi 20 hodin.

Na oběd zastavila bus-crew u velkojidelny, kde měli jen rejži a sračky, žralo se tam rukama a skoro jsme si ani neobjednali, nebejt jednoho našeho spolucestujícího, který uměl trochu anglicky. Šaman to měl dobrý, měl plain rice, ale my divnou omeletu a taky rejži, nudle asi neměli. Ale furt chodili kluci s kýblem rejže a sabzí a přidávali.

Od oběda vedla cesta při řece. Úplně boží, tyrkysová voda, kolem hory. Po kopcích terasy políček a sem tam baráčky. Občas se přes kaňon klenul drátěnej most nebo mikrolanovka. Výhled na řeku a strmý svahy nad ní byl skutečně okouzlující. Asi ve čtyři jsme zastavili uprostřed hor na další jídlo. My jsme si dali akorát čaj. Do Kathmandu to bylo kousek – na druhý straně hory. Zvláštní město; roztrhaný po údolí mezi horama. Viditelnost ovšem hodně mizerná.

Bus párkrát stavěl a asi po 30 m vysazoval pasažéry. Z celý osádky nás sem dojelo jen pár. Konečná snad nebyla ani na busáku, ale pod takovým velkým stromem u starýho zašlýho baráku. Naproti byla vojenská základna s mnoha palebnějma postama a nahoře stála stúpa se středně obřím Buddhou. Týpek z busu nám sice odchytil tágo, ale ten syčák chtěl 300 NPR, tak jsme ho vyfakovali a šli se zeptat vojáků kudy na Durbar Square. Asi to mělo být daleko, páč nám asi za pět minut odchytili dodávku, jakoby maršrutku. Něco říkali výběřcímu prachů a my pak odjeli docela daleko zakouřenýma ulicema, zaplněnejma auty a motorkama. Asi někam ke čtvrti Tamel.

Měli jsme hlad jaxvině, takže to jistila první jídelna při cestě. Šaman nepřekvapil a měl rejži, já s Adym alu- a paneer parothu. Byly dost mastný. Čaj byl gut. Byla už tma, tak kolem 6 pm. Chvíli jsme se pak motali po ulici plnej luxusních butiků a restaurací a marně sháněli laciný bydlení. Po pár ptaní po zřejmě neexistující Freak Street nás poslali do čtvrti Tamel. Tam měl být hotelů ráj. Šli jsme kolem paláce střeženýho spoustou po zuby

ozbrojených vojáků až na kraj těch ulic s kýčovínama. Po ptání ve třech hotelech jsme se upíchlí v jednom z nich za 400 NPR/noc. Asi ve čtvrtém patře. Už jsme ani pořádně nešli ven. Akorát pro vodu a cigára a pak Ady dvakrát pro limonády a sladkosti. Bohužel asi v osm vypnuli elektriku, tak jsme brzo usnuli. Probudili nás někdy v noci rozsvícený světla.

Kathmandu, pátek 16. 1. 2009, 9 hod.

Po ránu na pokoji. Po cigáru a získání klíče od dveří odcházíme za pár okamžiků na snídani a poohlídnout se po lacinějším hotelu. Včera jsme dorazili večer a zůstali jsme v asi třetím hotelu, co jsme se ptali, za 400 NPR.

Pátek 16. 1. 2009

Vstali jsme asi v devět. Pokoj byl nepříjemně vlhký a studený. Taková nora s jedním malým oknem zastrčeným v úzkým výklenku. Hadry, co jsem od včerejška sušil, jsou stejně mokré jako večer. Jdem ven.

...asi 11 hod.

Město, aspoň tahle čtvrť Tamel, je jeden velký obchod se suvenýrama a etnopíčovínama všeho druhu. Všechno se nám jeví předražené, levnější hotel jsme nenašli a to se Šaman ptal asi šestkrát. Snad budeme moc zůstat tady. Chceme se jít podívat na nějaký buddhistický stavby. Na ulicích je taky poměrně dost bílejších a úměrně tomu i různých živlů, pobudů a nabízečů.

Po ranních nákupech a motání se po uličkách se vydáváme najít buddhistický chrám. Má jich tu být plno. Kolem. Asi jdeme špatným směrem, páč kde nic tu nic. Jdem kolem velicejších fotbalových hřišť oběhanejších ostnácem a hlídanejších vojákama, ulice jsou docela široké, dost zaneřáděné. Uvědomějí lidé mají na ksichtech roušky. Smog či mlha snižuje viditelnost už po pár metrech.

V jedné malé jídelničce obědváme nudle, Viki plain rice. Je to tu pěkně zajatý, všechno očouzený, vysoký tak 1,7 m. Obsluhuje paní a holčička. Nudle jsou dobré, ale dost masalový.

Už nás nebaví jen tak bloudit, tak se ptáme jedné skupiny vojáků, který to tu okupují, kudy k těm chrámům. Je to údajně 2 km zpátky a pak doleva. Cestou jsme míjeli asi mrtvého týpka, ležel na chodníku, lidi to očumovali a někdo ho nák řešil. Vypadal špatně a mrtvě. Dva kiláky to ani nebyly, když jsme došli na malou, rušnou křižovatku hlavní silnice a uličky, kterou byla vidět nějaká pagoda. Uličky byly totálně obležené suvenýrama. Převážně hadrama a etno soškama, případně kinžálama nebo kšeftama pro horolezce.

Když jsme přišli na kraj soustavy chrámů, odchyť nás fízl, že musíme mít vstupenku a to za 200 NPR/os. Místňáci to mají zdarma a nás chtějí opět odírat. Chvilí jsme se tam posadili a čuměli na pagody kolem. Je to docela pěkný, takový nevšední. Jako ze Sokola strážce noci. Platit se nám ani moc nechťelo, takže jsme šli jinam. Napřed že tam vlezem jinudy, ale to se nám nepovedlo, zase jsme se dostali k pokladně. Brousili jsme teda uličkama a obhlíželi co nakoupit.

Večer to byly dvě jačí bundy, má a Šamanovo. Ady, kterej o ní furt básnil, si ji nakonec nekoupil. Skoro za tmy vyrážíme na večer. A je to velkolepá žranice. Dáváme steak dost velký a výbornej, a pivka. Stojí to 1500 NPR. Šaman kupuje ještě pivko na pokoj a jdeme vyčilovat. Bohužel nejde opět elektrika, ale v půl osmé jí mají nahodit a skutečně se tak stane.

Sjíždíme bednu. Čekáme, co udělá s našima žaludkama ta flákota masa. Na HBO běží strašná teenagerská komedie, romantická, ta mě uspí.

Sobota 17. 1. 2009

Zase mě vzbudili ti dva dementi. Na ulicích se to rozjíždělo. Všichni to vyskládávali po výlohách a zdech i na chodnících. Etnokolonie. Před snídání si dáváme sladkosti. Máme v úmyslu zaplatit to vyjebaný vstupný, když už jsme tu.

Před chrámama dáváme ve venkovní čajovně čaj a vedle ve štylovej restauraci omeletu a toasty. Pak vylejzáme ven, obcházíme jednu pagodu a najednou jsme za pokladnou a nikdo nic nechce. Procházíme to ostražitě kolem, fotim všechno. Baráky vypadají dobře, jsou pěkně vyřezávané. Dojdeme vždycky až před kasu a zase se inkognito vracíme, až to celý projdem. Stejnou cestou za pagodou se vytrácíme a jdem si ještě ověřit, jestli jsme to prošli celý. Vypadá to že jo.

V jedné uličce dáváme čaj, přičemž Šaman vysedne asi sabzí a má šlic přes půl prdele. Procházíme ulicema a nakupujeme. Ady tu bundu. Je to operace. Šaman pak kupuje mocnou náušnici. A ještě ňáký pohledy. S kořistí se vracíme na pokoj. Nešla elektrika, ale alespoň bylo světlo. Vyčilovali jsme.

...13:04 hod.

Píšeme pohledy na pokoji. Opět nejde elektrika. Vrátili jsme se před chvílí z procházky. Dokonce jsme ušetřili 600 NPR, neboť jsme proklouzli do placený zóny tak ňák bez placení.

Asi v půl pátý jdem zas ven. Šaman chce koupit čepice a všichni chcem deku z jaka. Opět procházíme nekonečným labyrintem uliček s krámkama a slídíme. Šaman na ulici potkává kámoše, dokonce spolužáka z gymplu. Je to v prdeli, domovu neunikneš! Domlouvá večeri na půl osmou.

Furt nemůžem objevit ty pravý deky, až v jednom kšeftu mají docela tlustý a i pěkně barevný. Ovšem chce 2000 NPR za jednu. Chcem dát 1500, načež s prázdnou odcházíme. Bohužel jinde už takový nenalzáme a vracíme se tam. Usmlouváme to nakonec na 1400 NPR za jednu. Jsou to balíky jako kráva. Už se mi to ani nevejde do báglu, a to jsem odpoledne vyházel spoustu věcí. Knihu, plavky, deštník, kterej jsem použil akorát chvíli při výstupu v Palitaně, a možná budu muset postrádat i lajntuch. Uvidim. S nákupem se vracíme na hotel, čepice zatím Šaman nemá.

Teď jsme na pokoji. Nejde elektrika, tak jsme při svíčke. Venku už je tma. Šaman asi půjde na tu věču, já s Adym si zajdem do ňáký jídelny. Elektrika má jít od osmi, tak se uvidí. Zejtra chcem jet ráno do Pokhary, zatím nevíme, odkud to jezdí. Hoteliér nám vnucoval tourist bus, ale tim jet nechceme. Musíme najít sockovskej busák. Asi v 7 pm Šaman kupuje u hoteliéra jízdenky na zejtra do Pokhary za 300 NPR/os. Jede to v sedm.

Jdem na večeri. Šaman za kámošema a dá si šnycla. My do jídelny a máme alu paneer. Je to dobrý, takovej guláš-brambor-sýr, ale žádnej šlágr. Ještě jdem pro ňáký sladkosti do pekárny. Procházíme pulzující diskoulicí, s gangama dětí, co čuchají něco z pytlíku a chrápou pak na ulici stočený do klubička se psama. Na pokoji dáváme špeka; ty děti, to je hrůza.

Neděle 18. 1. 2009

Vstáváme v 5:45 am. Peklo, zas nejde elektrika a v naší noře je tma. Při svíčkách dobalujeme a konáme hygienu. V 6:40 am týpek tluče na dveře, že je čas jít. Ady akorát dosírá, takže je to pohoda a můžem jít.

Mlhavá, ospalá probouzející se ulice. Busy odjíždí kousek od ambasády USA. Všude jsou vojáci. Čaj do kelímku stojí 20 NPR, ke všemu mi upadne foťák do odpadního kanálu s černou vodou. Vyklouz mi, když jsem podával bágl na střechu busu, ten týpek od nás

z hotelu mi to náh tak vzal a strh mi batoh i s brašnou s foťákem. Naštěstí se snad nic nestalo, vypadá že běží.

Bus vyjíždí někdy po sedmý hodině. Jede nás tak 40 % z celkové kapacity busu. Pohoda, každej sedíme sám a čumíme. Zhruba do půlky je to stejná cesta, jakou jsme přijeli, ale je po ránu pěkně, všechno vstává, meje se, slunce všechno dožluta osvětluje, je to v těch horách supr. Bus párkrát stojí na vychcání a nákupy sušených rybek nebo zeleniny. Asi po devátej stavíme na snídani. Dáváme si čaj a rejži.

Jedeme při tej tyrkysovej řece supr kaňonem. Proti furt jezdí namalovaný nákladřáky, všichni brutálně předjíždí všude, včetně zátočin na srážech hor. Na oběd stavíme v jednom z highway restaurantů, kde je to formou švédské stolů, ale to zjistíme až při placení. Stojí to 250 NPR/os. A to jsme měli jen pastu a nudle. Kurvy.

Před obědem k nám v jedné vsi přistoupila holka s ohromným batohem, jak se ukáže později, Rakušanka, rodačka z Vídně. Ady s ní naváže v buse rozhovor, takže když odpoledne dojedem do Pokhary, jedeme podle jejího LP společně tágem do Banan Lodge někam k jezeru. První tágař nevěděl vůbec, která bije, že neví, kde to je a mapu číst neuměl. Druhej nás vzal, nevěděl taky, ale zeptal se a našel ho.

Zkusili jsme ještě jiné hotel, ale skončili jsme zde, v lodgi Namaste, kam nás nalanařil mladej týpek. Dvě noci za 500 NPR. Pokoj je to nuznej, ale má velký okno. A i malý okno. Kluk mi ukazuje střechu, odkud je výhled na jezero a hory kolem. Trošku se na pokoji uklidníme, holka souseďka, co s náma přijela, už šla na oblídku města, takže my dlouho neotálíme a jdeme taky.

Napřed při jezeru přes terasovitý políčka, je to paráda. Když se otočíme, zpoza horizontu vykukou zasněžený štíty Anapurna districtu. Pomalu zapadá slunce za horu s nákým klášterem a kolem jezera to pulzuje životem. Na věču jdeme na terasu jedné restaurace na hlavní ulici. Šaman má pizzu a my zkusíme zdejší lasagne. Docela to ujde. Pivo taky. Když se vrátíme, sedí holka před pokojem a při svíčke čte. Električka nejde.

Pondělí 19. 1. 2009

Dneska to byl turistický den. Lezli jsme na vysokou horu nad městem, odkud je supr výhled na řadu osmitisícovek Anapurna a spol. Vstali jsme kolem 7:30 am. Večer jsem zabil na závěsu vedle sebe ohromnýho pavouka, ale spalo se mi gut. Na pokoji kromě postelí není nic. Vyrázili jsme, ale zastavili jsme hned zkraje na čaj a sladký pečivo v jídelně s výhledem na jezero. Čaj jim trval asi 20 minut.

Cíl naší cesty jsme měli na dohled. Vypadalo to kurevsky vysoko. Daleko ani ne, ale to jenom nebyly vidět údolí mezi dvěma horama. Napřed jsme šli po cestě nad jezerem, kochali se horama a údolím s jezerem. V bažinách na pomezí vody a luk se pásli buvoli, ty hory vystupovaly z mlžného oparu a my tam vykouřili cigáro před náročným výstupem. Za chvíli jsme totiž odbočili z cesty na pěšinku strmě vedoucí do kopce. Přes několik kopců a kopečků lezeme nahoru hliněnejma a kamennejma stezkama, chvílema i po schodech. Je to kurevské krpál. Dáváme pár menších zastávek a čumíme do hlubokýho údolí. Je to dost vysoko a krpál začíná 10 cm od nohy. Sluníčko svítí až moc. Míjíme barevně oděný ženský s otepama klacků na zádech. Nebo s nůšů kamenů, který jsou ale všude kolem.

Skoro až nahoře začínají bejt vidět bílé hory na obzoru. Pár desítek metrů pod vrcholem je taková malá osada, spíš pár hotýlků a restaurací. U báby dáváme colu, bába za chvíli dotáhne i igelitku hulení, ale teď hulíme šitek. Po občerstvení šplháme nahoru. Platíme 25 NPR za vstup na vrcholovou vyhlídku. Ta je v jakoby vojenské základničce, obehnaná žiletkáčem. Vyhlídka bombastická. Hory jako krásy téměř na dosah. Nejvic je jedna taková jehlanovitá, asi tak strmá, že na ní nedrží sníh. Ostatní hovada byly pokryté sněhem, takže to pěkně zářilo a kontrastovalo s oblohou. Kouříme a čumíme na tu nádheru. Jsme asi 1500 m nad mořem. Ty Anapurny jsou ohromný. Krásně svítí sluníčko a je horko.

Když se dostatečně pokocháme a vyčilneme po náročném výstupu, vrátíme se kousek níž, v jedné restauračce s výhledem na hory zasedáme ještě na jednu colu. Je tu ale krásně, sedíme na terase/zahradce na slunci, takže si ještě objednááme momo s bramborem a sýrem. Trvá to tedy předlouho, ale hory dávají. Dobrý to taky je, ale ty kurvy si zas připočítávají 80 NPR za servis.

Dolů to berem jinudy. Napřed ale scházíme z největšího krpálu po hřebenovým schodišti, kolem je pár stánků a výroben hadrů. Výhledy dech beroucí. U jedny paní, co tká šály, chcem nakoupit, ale neusmlouváme dobrou cenu pro nás, tak z toho nic není. Pak už projdem pár baráčkama a po cestě scházíme dolů. Vejška je to dobrá. Dole v údolí mezi horama se rozlehlým městem proplejtá modrá říčka. Zblízka asi modrá nebude. Je už asi kolem 4 pm, už jsme taky dost utahaný, takže bereme asi druhý tágo za 200 NPR. Je to kus z kopce a pak přes celý město. Vysazuje nás u jezera na hlavním turistickém korzu.

Jdem se najíst do takové levně vypadající jídelny. Šaman byl trochu zatáhlej, já měl zalehlý uši a hlavu, ale dali jsme si nudle a rejži a se Šamanem mátové čaj a vše to bylo OK. Nudle dokonce výborný. Cestou na ubikaci kupujeme cigára, opět nám nabízí hulení. Je to tu zatím jediný místo, kde je tolik zajímavých nabídek ohledně hulení.

Po návratu na pokoj mě odchytává pan starý domácí, jestli bych mu neubalil špeka. Má ňák ochrnutou ruku a nohu a je trochu celej nemocnej, ale v pohodě. Ubalim mu to, pán ale špeka nedává, prej až večer a jednoho. Na tu bolavou nohu. A trápení života. Teď jsme na cimře, elektrika zatím funguje, takže píšu, Ady čte a Šaman spí. Ještě budem muset na večeri. Bylo to ale dneska fakt supr. Takový superhory.

Úterý 20. 1. 2009

Ráno jsme se vzbudili přirozeně. Mytí ksichtů, čištění zubů, srání, balení. Po všech těch přípravách na nový den se snažíme sbalit i narvaný batohy. Máme toho moc, to shoppingování v Kathmandu jsme přehnali. Do bágla už se mi věci nevejdou a s igelitkou se mi pohybovat nechce, takže to různě připínám a přitahuju zvenku na batoh. Všechno to necháváme v pokoji a jdem snídat. Lezeme hned do první sladkostárny a dáváme si jen jeden kousek sladkýho a čaj, páč za chvíli chcem jít na steaka. Při snídani pozorujeme jezero a mlhavý hory.

Lehce najezený to bereme do města na korzo dokoupit dárky. Moc toho otevřeného není, jestli je ještě brzo nevim, ale stejně kupujeme čepici pro tátu a dědu, Šaman pašmínový šátky. Během nákupů okukujem hospody na ten oběd. Asi půjdem do Steak Housu, inzerujou nejlepší steaky ve městě.

Vrátíme se na ubikaci a s naditejma bágla opouštíme nepozorovaně lodge. Jdem zpátky na hlavní ulici do toho steakhouse. Dáváme si to na červeném víně, zase pěkně s Tuborgama, nálož je to pořádná, akorát jsem si místo medium měl dát ten úplně propečený, páč mi z toho tekla lehce krev. Nicméně je to hrozná dobrota, pěkně mi to odkrví mozek.

Je po poledni. Socka bus stojí hned před steakhousem a odveze nás na busák. Ten je dost divnej, jen taková ulice, ze který to chaoticky odjíždí. Běžíme před cestou na záchod a hned nato nastupujeme do jednoho právě startujícího busu. Máme za to, a dle dodaných informací by to tak mělo bejt, že jedem na indický hranice tou nejkratší cestou, tzn. asi 120 km. Jenže jedeme stejnou cestou, kudy jsme přijeli z Kathmandu, což znamená, že jedem tou delší cestou. A to nás pěkně nasírá, nejenže to zas stojí 400 NPR (po smlouvání z 500), ale bude to zas do noci. Čůráci z crew neumí anglicky kváknout, sice se jich několikrát ptáme a ukazujeme to na mapě, ale stejně z nich nic nevymáčknem. Jen to, že v 8 pm bysme tam měli bejt. Jenže v Bharatpuru, skoro v půlce cesty, jsme před 7 pm.

Nastává anabáze s přestupem a pěkně na desátou jsme asi 20 km od hranic. Ubytovávačka, jídlo, výtuh na tvrdej posteli. Na chodbě hotelu to dost nechutně smrdí, ale na cimře to celkem jde.

Butwal, úterý 20. 1. 2009, 23 hod.

Jsmo na hnusným pokoji asi 20 km od indické hranic. Ady je nasranej jak bejk. Původně myšlená trasa cca 140 km se protáhla asi na 400 km, páč bus jel zas úplně někudy nelogicky jinudy a ty čuráci z crew nám to neřekli. Jen párkrát tvrdili, že tou delší cestou nejedem. Zatáhli jsme jim za to kurevskejch 400 NPR/os a ty debilové nás v 7 pm vyhodili asi 130 km od cíle. Ze bus dál nejede a že máme pokračovat tím před náma. Supr. Nasraný vyležáme do tmy a přenášíme bágly k vedlejšímu busu. Požadujeme ale, aby nám cestu zaplatili ty zmrdi, kterejm jsme platili lístek. Kluk neprotestuje a druhýmu kolegovi z našeho novýho busu dává asi 200 NPR... Kurvy!

Bus je docela narvanej, uličkou se přes bágly ani nedá projít na houpačku, kde je pár míst volnejch. Sednu si za dvojku, kde cestuje jedna ohromná papírová krabice. Do busu hrozně fičí, okýnko se po pár metrech jízdy otvírá, jak to furt skáče. Tak po desátý hodině přijíždíme do menšího městečka. Jsme na konci.

Vystupujeme a čumíme. Je tu pár stánků, docela živo, baráky a vzadu nóbl hotel. Ady je nasranej a nadává. Vymejšlíme co dál, kouříme cigó a za chvíli nás chytá týpek, že má hotel. Jdem s nim asi 150 m do baráku v půlce bloku. Dole je docela surová jídelna s ČB bednou a chlastem. Jdem do druhýho patra. Hrozně to tady divně smrdí. Pokoj je jako celej hotýlek. Čtyři postele a nízký stolek. Vábně to tu nepůsobí. Chtí za to 250 NPR, takže zůstáváme. Necháváme si bágly na pokoji a jdem se dolů najíst. Hajzly jsou v prvním patře a relativně ujdou.

V jídelně je plno. Jí se převážně rejže a sračky. Bedna jede. Sednem si na chodbě na lavici a znaveně diskutujeme o těch dementech. Skočíme vedle do krámu pro dvě vody a pak si objednáme nudle. Než to pán uklohní, chlapi z jídelny zmizí a uvolní nám místo. Pomáhá tu divnej kluk. Pán nám furt nabízí rejži, dhal, pivo a whisky. A znova rejži, i když furt nechceme. Šaman kupuje pivko, tak se taky napijem a jdem na cimru. Zejtra snad překročíme hranice do Indie. Bude-li tu skutečně ten přechod.

Středa 21. 1. 2009

Zase jsem se nezbudil první. Šaman už tam šounil. Bylo docela brzo, možná ani ne osm. V ostatních pokojích už se chlapi balili k odchodu. Hrozně to všude smrdělo potem a zatuchlinou. Venku se to pomalu rozjíždělo, ulice byla pod mlhavým oparem. Dali jsme cigáro a seběhli dolů na snídani, páč kluk už nás naháněl. Vypili jsme čaj a snědli omelety s toustovým chlebem. Bylo toho málo. Vzali jsme věci z pokoje a vyrazili na bus na hranice.

Neni to ale jen tak. Nabízí se nám nespočet tágařů, dokonce i cyklorikšáci by nás tam nejspíš odvezli, ale my pasem po busu. Chvíli tak bloumáme kolem busáku, ptáme se několika lidí i jednoho fízla kudy tam. Vypadá to, že nikdo to stopro neví, ale aspoň je kolem nás pořádně chumel radilů. Nakonec to rozlouskne pán, kterej dlouho študuje mapu a několikrát povídá něco, čemu nerozumíme, ale nakonec rozhodne, jakej bus potřebujeme a chvíli se ho i snaží odchytit. Snaha je ale marná, ten správnej bus ne a ne jet, takže chlap po anglicku mizí kamsi na druhou stranu cesty. Úlohu odchytávače přebírá příslušník, kterému se to za pár minut daří, a my můžem vysmahnout o pár kilásků dál.

Bus je vepředu narvanej a nákej nízkkej, hned se hrozně praštím do čela, když se snažim vydrápat dovnitř. Dámy sedící kolem to ohodnotí významným zasyčením. Mně je to u prdele, snažim se protlačit dozadu a zabrat poslední místa. Asi za ¾ hodiny vystupujeme v městečku tak pět km od hranic. Máme opět, nebo spíš stále hlad. Řešíme to v jídelně kousek od busáku dávkou nudlí.

A už chcem bejt od tadytěch zlodějíčků a zkurvenců pryč. Chytáme bus, poprvně nás šoupnou na střechu. Je to ale jen kousek, navíc je docela hezky, takže si to užíváme. Kousek před hranicí ještě stihnem za jízdy vyhulit poslední brko. Je to tak tak, akorát to típnem a bus

zastavuje kousek od čáry. Přejít hranic je brnkačka, akorát musíme vyplnit departure kartu a v Indii už asi potřetí arrival kartu a jsme tam. Kontrola žádná. Zmatek je tu o dost výraznější než na nepálské straně. Jdem po ulici asi 200 m až před zmatečnej busák. Potřebujem do Gorakhpuru a tam odsud do Varánasí.

Nacpeme se zas na houpačku, je celá volná. Busík je to velmi veselej, jedou skoro samí důchodci, z nichž polovina má na ksichtě pěkný svářečský brejle, všichni stejný. Asi jsme vyhmátli zájezd svářečů. V těch svejch rychlejších slunáčkách vypadam jako lůzr. Cestou se staví na oběd, ale my dáváme pouze čaj. Je dost pálivej, snad i s pepřem, Šamanovi vůbec nejede. Jeden ze svářečů si vedle nás hrozně nakládá rejži s dhalem. Asi třikrát si mocně přidává a pěkně pravačkou to do sebe láduje. Má jeden tesák. Když do sebe chlap natlačí všechnu tu brečku s rejží, můžeme pokračovat. V busu chybí sklo v pár oknech, tudíž tam trošku protahuje. Mám ale zašpuntováno, mikinu s kápí přes palici, takže chvilka i skoro klimbnu.

Asi ve 4 pm jsme v Gorakhpuru. Shodujeme se na tom, že tu dnes přespíme a zítra dojedem těch 200 km do Varánasí. Už mě sere jezdit navečer busem, člověk přichází o ty chvilky klidu a míru na pomezí noci a dne. Vystupujem u vlakáče. Hned naproti je parta hotelů, z nichž v jednom se ubytováváme. Nese jméno Elora hotel. Máme cimru úplně nahoře na střeše, no je to asi třetí patro, ale výhled na mrdník před nádražím je slušnej.

Necháváme věci na pokoji a jdem ven. Před hotelem je jedna jídelna vedle druhý. Mrdník festovní. Ochutnáváme takový chlebovitý koule s hrstičkou koření uvnitř. Je to pečený na lisovanejch hovnech, zřejmě kravích a buvolích, a nebejt toho koření, je to docela dobrý. V dalším stánku dáváme čaje a smažený pakory.

Trošku to pak jdem okouknout kolem. Napřed na nádraží, zjistit jestli by zejtra nejel vlak. Nádraží je docela velký, hlavně ale přečpaný lidma. Vlaky sice jedou a jsou laciný, ale hrozně brzo ráno, takže to furt vypadá na bus. Uvidíme. Kolem busáku to točíme doprava, pak rovně a zase doprava. Okukujem, jak je to s pivákama. Kurvy, v jednom beer shopu chtí za Kingfishera 120 INR. Na to jim ovšem serem. Kupujeme tedy Thumps up colu a jdem s ní na pokoj. Chvilku vyčilujem, projedem bednu a dokoukáme vtipnej film Hot Rod, co máme rozkoukanej z minula.

Je 7 pm – čas vyrazit na večeri. Asi jsme líný či co, ale usedáme hned před vchodem do našeho hotelu, dáváme si alu a paneer parothu, Šaman fried rice. Je toho ňák moc, ani ty parothy nedojíme. Chuť na pivo se nás drží. Prej je ještě kus dál jinej wine shop, tak se tam jdem podívat. Je to asi 300 m, pod flyoverem, co vede přes nádraží. Tady to žije jaxvině.. Bordel, traffic chaos a všechno. Ve wine shopu jsou dva mladý kluci. Chtí 100 INR za pivo, ale tlemí se tomu jak dementi. Jdem tedy ještě dál, ale musíme se nakonec vrátit, neboť jinej kšeft s pivama už tu zřejmě není. Tentokrát je krám docela narvanej, ňákej týpek diktuje těm dvěma kokotům, jaký piva nám má dát a za kolik. Je to za 75 INR. Jsme rádi, že tam je a klukům nadáváme do kurev.

S pivákama se nocí vracíme na pokoj. Tam zjišťujeme, že piva stojí dle MRP 60 INR. Ty svině to ale na dvou ze tří lahví mají seškrábaný, proto jsme to v tom krámu nemohli najít. Čumíme z pelechů na bednu, pijeme to pivo a bijeme komáry, který se tu neustále objevujou.. Z ulice sem doléhají zvuky rozličnejch klaksonů.

Čtvrtek 22. 1. 2009

Šaman se vzbouzí první, ještě před sedmou, kdy zvoní foťák. Je to pruda, v noci bylo otevřený okno, aby vyvětral smrad z odpuzovače moskytů, a já z toho budu snad nastydlej. Na snídani seběhneme dolů do jídelny. Zase to všechno ožívá a probouzí se do dalšího dne na ulici. Mlha je jako kráva. Dáváme si čaj a omelety s čapátí a máslem. Až z toho na mě jde sraní. Jdem tedy zpátky na pokoj, já rovnou na hajzl. Snídaně a včerejší pivko mi lehce

nařídily stolicí. Ale ve stupnici sraček jsem zatím daleko vzadu. Balíme, přičemž na chvílku vypínají proud, takže nemůžem sledovat Nebezpečnou rychlost. Ostatně je to stejně píčovina.

Asi v půl devátý jsme v plnej polní před hotelem. Jdem na busák, kterej jsme včera objevili, ale tam se dozvídáme, že busy do Varánasí jezdí z jinýho, asi dva km vzdálenýho busáku. Z časovejch důvodů bereme dva cyklorikšáky po 20 INR. Jedu sám. Stroj je to na rozpadnutí, chlap, co mě veze, taky. Kluci mají asi svěžejšího, i když staršího rikšáka, páč mě v půli cesty předjíždí. Všude na ulicích pečou na hohnách ty koule, co jsme včera ochutnali, na pánvích rozpaluju moře oleje a zbytek lidí, co nepřipravuje ňáký jídlo, asi zrovna chčije u zdi. Taky je to pěkně cejtit. Je to dobytek.

Na place stojí hned tři busy vyjíždějící do Varánasí. Lezeme do toho třetího, páč z toho vedle na nás pokyvuje jakási bílá paní a do prvního nás asi nechťí. Jak už poslední dobou bejvá zvykem, volný jsou akorát místa na houpačce, asi proto, že bejvají nejmíc zablitý. Taky že jo, na kraji pod okýnkem metla je, podle Adyho dost velká. Naštěstí ženskej, co sedí vedle, to neva a uvolňuje nám nepoblitou sedačku. Místa tu teda nazbyt není. Ale můžu hejbat chodidlama. Foťák musím furt držet v předpaženejch dlaních, cesta je opravdu skákací. A dlouhá. Od těch 9:30 do 16:00.

Cestou napřed vytuhávám, ale pak čumim kolem. Zajímavýho ale není vidět nic, nejzajímavější je snad ta věčná zdejší mlha, která to všechno utápí a velkoryse skrejvá bordel. Je to tu jen rovina, sem tam ční z mlhy komín cihelny, víceméně furt se kolem cesty suší brikety z buvolích hoven. Těch tady mají teda mraky. Párkrát to zastaví na chcaní, párkrát na větších busákách ve městech a jinak to staví všude možně dle potřeby. Asi od poloviny cesty už jsou městečka tak ňák propojený, jedno přechází v druhý. Ale jakoby je to furt venkov. Vodní buvoli, některý pořádný kusy, kozinek tři prdele, prasátka, zubožený psi a krávy.

Zhruba ve 4 pm přijíždíme do Varánasí na busák. Bordel ukrutnej. Jsem takovej zatáhlej, není mi nějak dobře, furt pokašlávám a mam trochu zimnici. Asi jsem nasranej na Šamana, že otevřel na noc to okno. Pojedeme k řece a uvidíme. Rikšák to akceptuje za 40 INR, ale jede s náma ještě jeden kokot. Za chvíli to vybalí. Naháněči jako prase. Vezou nás do hroznejch uliček, úzkejch tak akorát na rikšu, do dvorů mezi ustájený krávy.

Pokoj je docela odpudivej, naši cenu chlápek nerespektuje a ukazuje nám dveře. Zmrd. Týpci, co nás přivezli, při nás furt popojíždí a chťí nás odvézt do jinýho hotelu. Prej za 150 INR. Asi třicetkrát jim říkáme, že nechcem. Mezitim se nás chytají jiný naháněči a rikšáci, jeden o druhým říkají špinavosti. Jdem pěšky. Napřed jim furt říkam „no fenk ju“, pak už jen kejvam hlavou a nakonec nereaguju. Furt s náma někdo jde, aspoň víme, že jdeme správně.

Celej den jsme vlastně nejedli, máme velký hlad. Většinou mají jen spoustu vysmaženek nebo kari a tálí. Jsme na docela rušnej obchodní ulici, odkud se odbočuje ke ghátům. Nakonec usedáme v bufetu a dáváme si full plate veg chowmain. Než to osmaží, vykouříme před podnikem cigáro a shlídnem roztržku s pořádnou fackou mezi dvěma týpkama. Je z toho jen další hádka, radši jdem na ty nudle. Zanedlouho po jídle se nás zase chytají další naháněči, z nichž nejvytrvalejší dva nás dovedou přes gháty a spalovací gháty do ňákýho hotelu. Má to bejt laciný, ale když po prohlídce přijde řeč na cenu, zjistí se, že je dvojnásobná. Ty vometákové se nás střídavě drží.

Šítek tu nabízí skoro každej. Very good quality, jak jinak. Když jsem ted' byl se Šamanem hledat cybercafé, kde jsme ráno kupovali šítek my, bylo to asi 50 m, nabízeli mi asi tři lidi hulení, opium, ráno ten typ i LSD a kokeše. V jakýmsi government shopu krámku mají vyhulenou čokoládu, ňáký dva druhy koláčků a velký zelenohnědy koule. Bylo to něco smíchanýho s vodou z Gangy a ty hovada si to strkali do huby a asi vycucávali.

Začíná bejt šero, u řeky je to dobrý. Na protější straně je pusto. Jen písek a až v dálce stromy na břehu. Koryto je relativně prázdný. Děti všude pouští na saturnách dráčky. Procházíme s těma nevyžádanejma guidama asi tři další hotely a snažíme se jich zbavit. Jeden

držák s náma ale vydrží až do ubytování v hotelu kousek nad spalovacím ghátem. Chce prachy, pohled z Kozlu odmítá, takže nedostane nic. Říká, že je to ok, ale nadšeně nevypadá. Hotýlek je v pohodě, jsou tu převážně Korejci. Jsme ve druhém patře, nad náma je už restaurace. Jdem ven okusit atmosféru posvátného města.

Venku je kupodivu docela málo lidí. Hoří několik ohňů, ale zdají se nám dost malý. Všude po schodech jsou vyskládaný ohromný hranice polen. Dřevo pak prodávají v celým přilehlým okolí. Vedle a mezi komínama dříví se prochází krávy. V dolních patrech ohromnejch starobylejch domů jsou jakýsi stáje pro kravky. Nasráno je ostatně všude. Procházíme přes schody do uliček, v jednom krámku dáváme čaj. Je opět pěkně masalovej, ale moc nepálí. Při pití nám nákej týpek nabízí oblečky a hadry, hlavně asi dvacetkrát opakuje, že není guide. Táhne z něj i chlast, ale vypadá docela v pohodě. Naplech. Jdem s ním zkontrolovat nabídku, ale šály, co sháníme, nemají. Ačkoliv týpek předtím prohlašoval, že je to jeho krám, zmizel hned, když nás tam doved. Pak se na nás na ulici opět nalíp, ale to už jsme se ho nák zbavili. Šály jsme nakonec objevili, ale nenakoupili, v krámku na hlavní ulici. Na večeri jsme se vrátili na střechu našeho hotelu. Bylo už půl devátý. Byly byriány s paneerem a Limca. Na pokoji jsme kouřili, vysprchovali se a vyprali náký prádlo. Když byla řada na mě, došla horká voda. Hlava je tedy neumytá.

Varánasí, čtvrtek 22. 1. 2009, asi 18:30

Konečně jsme se ubytovali kousek od spalovacích ghátů. Byla to operace hrozná. Ímrvére na nás byli nalepený 1-3 naháněči, kecali furt, jaký mají levný hotely, ale když jsme tam přišli, byla cena dvojnásobná. Prolezali jsme starejma barákama nad ghátama. Vypadá to dobře, ale je to poněkud menší, než jsem si představoval.

Zůstali jsme tedy ve čtvrtém nebo pátém hotelu. Pokoj je čistej, koupelka by měla bejt s hot water a vypadá taky dobře. Vybavení krcálku standardní – žádný: tři postele a betonová police. Šmitec. Okno do átria. Zejtra dopoledne se zkusíme ubytovat někde jinde, pokud možno za míň než dnešních 350 INR.

Pátek 23. 1. 2009

V noci mě obtěžovali komáři. Šaman tvrdí, že dva skolil. Vzbudily nás hlasy, hlomoz a hluk už strašně brzy, ale vstali jsme tak v osm. Přesunuli jsme se do restaurace, kde jsme si po krátkým vybírání dali palačinky s mixfruitem a extra medem. Z mixu ovoce se vyklubalo jabko s banánem, ale dobrý to bylo. Jen toho nebylo dost. Ke konci snídaň a po ní proběhla akce nákup hulení.

Varánasí, pátek 23. 1. 2009, 10:10 hod

Před chvilkou jsme se vrátili z nákupu hulení. Byla to prdel. Akce byla domluvena během snídaň na střeše našeho hotelu. Začalo to nenápadně, pan šéfk si přised poté, co Šaman odešel srát. Napřed kecal kraviny, pak ale začal něco o krámku jeho bratra, kde je k máni všechno, tedy asi všechny drogy světa. A pak taky náký oblečky. Je to ale secret, takže si podáváme ruku a jdem to omrknout.

Krámek je asi 50 m od hotelu a je hustej moc: Je to totiž jakoby vnitřek chrámu za svatyní jednoho z chobotnatců, nebo spíš Káli. Uvnitř jsou dvě místnůstky, z nichž v jedné je asi šest kompů řádně zakrytejch proti prachu. Náš týpek nás předává kámošovi svýho bráchy, posadí nás na sesli a jestli mam cigáro, že ubalí. Vytáh dva asi 8 cm dlouhý válečky, řek bych tak po 10 g, říkal teda, že je to 15 g, ale moc nevěřim.

Když nás týpek ved zpátky do hotelu, zaved nás ještě ke kámošovi, co nabízel vlastnoručně natočenou dokument o Varánasí, životu lidí kolem řeky a hudbě, která tu staletí frčí. Vychrlil to na nás zhusta. Radši jsme šli na pokoj a za chvíli jsme vyrazili na obchůzku.

Na spalovacím ghátu to frčelo. Pár ohňů, Šaman prej viděl nohu a hlavu ohořelého nebožtíka. Kolem hořících hranic postávaly skupiny lidí. Koukali jsme, jak připravují jednu hranici. Nebožtíka zabaleného v látce položili na asi půlmetrovou hranici, na něj naskládali další vrstvu polen a díry mezi kládami vyplnili jakousi suchou trávou. Pak začali hranici obcházet, přičemž týpek v bílém úboru ji na různých místech zapaloval. O dva metry dál se v řece v bordelu koupalo pár chlapů. Snad ještě působivější než samotný spalování jsou ty mraky dřeva všude kolem. Je to jak ve středověku. Všude vyskládaný dřevo, po schodech totálně zachcanejších a zsranejších se proměňují pořádné kusy hovězího. Týpci štípají klády na menší kusy, jiný je přiváží po řece na lodkách, vychrtlejší zjev vyvádí na schody dvě telátka a nepříjemně nakrátko je uvazuje za oko ve schodu. Na vyjížďku lodkou jsme zvaní každý dvě minuty bandou týpků sedících pod námi. Sem tam se v řece někdo omejšvá. Na druhém břehu není nic. Pusto, jen písek a několik minichatřů. Je to tam dle informací prokletý. Hašiš a jiné nabízí každé druhé neblej. Pohledy nabízí malé holčičky. Kluci pouští draky. Je docela vedro. Všechno se to děje na schodech.

Pokračujeme po ghátech k hlavní ulici, hledáme pekárnu se sladkejma dobrotama. Ta snídaně opravdu nestačila. Čaj si dáváme, ale dobrotu ne. Ve spleti uliček v bazaru to nemůžeme najít. Různě jsme se tam pomotávali, párkrát nás někdo zatáh do krámu, ale nakoupil pouze Ady, a to velké hnědé šál. Před nákupem jsme ale byli ještě na obědě v jedné hotelové restauraci. Šaman si dal paneerovýho hamburgera, já s Adym nudle. A fresh lime sodu. Dobré to bylo.

Při řece jsme se vrátili na hotel a vyčilovali. Šaman pak vyrazil na net, ale až druhé pokus byl úspěšnější. Doma je zima a nějaký čachry ve vládě. Koruna oslabuje vůči dolaru. Kupujeme venku coly, oplatky a takový čokoládový, podlouhlý řezy. Kouříme a vyčilujeme. Už se nám ani nechce nikam ven. Na večeri jdem teda asi v půl osmý nahoru, o patro vyšší.

První chod byly hranolky s kečupem, pak měl Šaman makaróny a my special rolky. Makaróny byly mušličky a nebylo to nijak dobré, navíc dost pálivý, takže si dal Šaman taky ještě rolku. Ta byla taky pálivá, ale výtečná. Jenže hlad byl furt, tak jsme si ještě objednali grilovaný brambory se sýrem, z čehož se vyklubaly smažené brambory s paneerem a cibulkou. Mastný a dobrý. Zamázli jsme to Maazou a sešli dolů do cimry. Já šel prát kalhoty, Šaman spát a Ady něco čít.

Ted' je tak deset, ty dva vedle odfukují a naspávají na zítřejší dlouhý den. Budík je na 4:45 hod. Jdem se podívat na sunrise na gháty. Měly by se tam koupat cca tisíce lidí. Jsem zvědav a jdu též spát.

Sobota 24. 1. 2009

Vstáváme ve 4:45 hod, je to krutý, pořešíme to na hajzlu a v 5:30 hod scházíme po schodišti dolů do recepce, kde jsou zalíhovaný mříže. Týpek ale chrápe vedle na gauči, otevře oko, něco zamumlá a ukazuje na stůl, kde se válí klíče.

Na ulici je tma. Nejde elektrika. Lidé ale posedávají kolem ohýnků a malejších krámečků, kde hoří svíčky a vaří se čaj. Zvláštní, dobrá atmosféra. Je tma jak prdeli a máme asi dost času, takže dáváme čaj. Je masalovej a dobrý. Podávají ho tu většinou v jednorázových hliněných kalíšcích. Už nás lákalo pár týpků na loď, ale dáváme tomu ještě čas. Mam vypranou mikinu a zbylý trička, tak jsem jen v bundě a je mi chladno. I šátek jsem si, kokot, zapomněl.

Jdem pomalu k řece, ve výklencích a kolem všemožných modliteben chrápou zabalení lidé, působí to příjemně a táhnou z toho dávný časy. Vopice už jsou taky vzhůru. Na

spalovacích ghátech probíhají asi dvě pálení. Přes kolem stojící ohniváky nic moc nevidíme. Čumíme na to a furt někdo chodí ze tmy a nabízí loď. Pár jedinců už se pod náma omejvá v řece. Jsou to ďáblové. Ženská to samozřejmě bere komplet v sári. Chlapi mají řádný tangáče.

Je asi za pět minut šest a tma jako by už tušila brzkej nástup dne. Za standardních 150 INR/hod bereme jednu loďku s vyzáblým veslařem. Tma ještě definitivně neustoupila, ale už začíná bejt vidět. Lidí tu teda tisíce nejsou, spíš desítky. Mlha je, ale žádnéj extrém, je vidět na druhéj břeh. Plujeme proti mírnému proudu, ale i přesto je ten náš maník pěkněj břídil, páč když už se rozednívá a vyjíždí spousta dalších loďek, všechny nás předjíždí. Je fakt, že my jedem už od spalovacích ghátů, tedy nákejch 300 m, ale stejně. Lidí pomalu přibejvá. Na hlavním ghátu je jich nejvíc, ale hlavně čumilové jako my. Lidí v řece je menšina. Ale je to prdel. Někdo se pečlivě omejvá, někdo čistí zuby nebo vedle mlátí prádlem o šutry a pere. Na sracim ghátu serou dva. Na jiným, kde jsou jakoby dvě malý pódia, zpívají něco krišnáci. Dobytek se koupe vedle, sere všude. Po řece plavou světýlka. Svíčky v lodičkách z listí.

Je asi tak 6:40 hod a týpek to chce otočit. Vypadá dost zbědovaně, asi už nemůže. Chcem ale pokračovat dál proti proudu, tak pádluje. Schodiště navazujou jedny na druhý, nad nima se tyčí vysoký starý baráky a paláce nebo hradby. Někde suší na schodech kravský hovna a mījíme i malej spalovací ghát, kde pálí dva nebožtíky. Voda je špinavá, ale čekal jsem to horší. Je vidět možná 15-20 cm pod hladinu. A je dost teplá. Chuť jsem nezkoušel. Týpci na břehu si v tom ale čistí zuby a proplachujou hubu, patrně to i pijou. Mimochodem ve městě je spousta lidí s nemocnýma očima, tak ty to asi pijou.

Když je v mlze na dohled buď poslední, nebo největší ghát – tomu nerozumíme – Šaman dovoluje veslaři loďku otočit. Pán je rád. Strká si hned do huby list s pánem a tlemí se jak kokot. Proud nás kupodivu moc rychle neunáší. Týpek je vychcanej a nutí Šamanovi vesla, aby si to jako vyzkoušel. Vikimu to ale nejde úplně samo, trošku se točíme. Ty pádla tam jsou přichycený pěkně na hovno. Hulíme cígo a Šaman mu to radši vrací. Ať maník nevystydne. Berem to trochu víc doprostřed řeky, je tu o něco užší. Na pustej straně roste spousta tý trávy, kterou strkají do těch pohřebních hranic. Roste z toho hnědýho, co vypadá buď jako bahýnko, nebo jak písek. Ten břeh je hrozně hustej. Skoro nic tam není. Jen to hnědý a mlha. Když jsou monzuny, je o mnohem víc vody a koryto se asi zaplní až ke stromům, který jsou vidět až v dálce.

Na jednom místě je nějakej převoz do zapovězený země, stojí tam taková dřevěná bouda a kolem je pár lidí a motorek. My ale pomalu splouváme zpátky, všechno si dáváme ještě jednou za většího, už denního světla. Obydlenej břeh řeky sice žije dost, ale ty tisíce lidí jsou tu asi jindy. Na vodě proplouvají kvanta lodiček převážně s cizincema. Skoro tam jsou zácpy. Z lodí přetvořenejch na stánky s píčovinama nekupujeme nic, Šaman pak ale zalituje, že se nepohlídnul po zvonečku. Nekupujeme ani kytky, co se hází do řeky, páčto na to nevěříme.

Pod spalovacím ghátem připrážíme v 7:40 hod. Dáváme zmoženému týpkovi ještě bakšiš, kterej si vyžádá. Vracíme se na hotel, furt je hrozně brzy a nic ještě nejede naplno. Ani restaurace nad náma. Týpci tam šůrujou, vopice skáčou po střeše a barákách kolem. Pár jich je i na zábradlí kousek od nás. Sice nám kecají něco, že uklízí jako každej den a asi je ještě zavřeno, ale objednááme si omelety a poridž s palačinkou. Sněd bych toho hrozně, ale bohužel.

Po snídani jsme šli na cimru trochu se zkoncentrovat. Proběhlo to relativně rychle a mohli jsme vyrazit hledat poštu. Na ulici se dozvídáme, že otevírají až v 11 hodin a to je za hodinu a půl. Poštu tedy přesunujeme na potom a chcem najít German Bakery, ve kterej jsme včera zahlídli pěkný sladkosti. Jdeme po cedulích namalovanejch na zdech baráků. Ulice jsou tu široký tak dva metry a baráky kolem nich vysoký kamenný hovada, s balkónama do tý mikrouličky, takže ji úplně překlenujou. Mezi tím jezdí motorkáři a cyklorikši. Je to na

milimetry. Nakonec to najdeme a nakupujeme dvě čokoládou polité zatočenky a jednu müslirolku. Trochu litujeme, že jsme si to nenechali ohřát, neboť všechny kousky jsou poněkud tvrdší. Lezeme dál uličkami a než dojdeme na hlavní ulici, povídáme něco o Chandni Chowku, o tom filmu, horkej novince, co tu všude propagují a v bedně už dva měsíce sjíždíme klipy a ukázky z filmu. A najednou stojíme před kinem, kde to zrovna dávají.

Jdem koupit lístky. Pokladna je ale otevřená až od jedenácti. Pokračujem tedy v prohlídce města a jedem s jedním cyklorikšákem všichni tři asi dva km k Opičímu chrámu. Rikšák má dost. Je to stařík, chabrus, ale snaží se máknout. Asi dvakrát to nedá a musí táhnout. Nejradši bych slez, nebo mu pomoh. Vysazuje nás u nějakýho chrámu, něco říká svým jazykem. Dáváme mu o pětku víc, 40 INR. Byla to fuška.

Do krámu i kolem něj se musí na boso. Necháváme boty u kluka s hůlkou, provozujícího hlídačství bot. Opice ani jedna. Něco je špatně, jsme v jiném chrámu. Tady není nic, jen ten samotnej gopuram a zasraný lotosový jezírko za zdí. Nuda. Navíc ve stínu zem studí. Jdem pryč. Týpek botař chce 5 INR, dáváme tři a vysvětlujeme, že pět je za troje boty divný.

Posílají nás furt dál, tak pokračujeme. Další chrám je taky bez opic, ale kousek dál je pošta. Sídlí v dobrým starým baráku. Historickéj kousek na spadnutí, uvnitř žádný luxus. Nemají dokonce ani ty známky. Venku je mi už delší dobu vedro. Mam bundu, kde je kapsa na kapesník, páč mam na sobě šalvary a triko, tudíž jsem bez kapes.

Opičí království, tedy palác, je kus dál. Leze se tam mimo hlavní ulici, kontrola zas jak do letadla, ani cigára se dovnitř nesmí nosit. Opic jsou tu ale mraky. Vypadají spokojeně a ochočeně, ne jak ta děvka, co mi chtěla pokousat. Sledujeme malý opičátka. Jsou jak malinký minilidi. Dělalj hrozný krkolomný skoky a evidentně se tím baví. Je to prdel. Do samotnýho templu nejdem. Je to opět na zouvačku a fronta tak 60 m. Radši ještě zkouknem opice a mizíme. Týpek chce za hlídání (uzamčení) věci ve skřínce 10 INR.

Chcem zmáknout ještě tu poštu a lupeny do kina, taky nákej oběd, takže bereme totálně rozmrданou motorikšu za 30 INR a necháváme se odvézt k Main Ghatu. Projíždíme několika zacpanejma úsekama, rikša za jízdy vydává divný zvuky a když stojíme, chcípá. Zácpy jsou mocný, neprojdou ani lidi. Jít ale pěšky by asi bylo rychlejší. Rikšák se snaží nalákat ještě nějaký cestující, ale marně. Doveze nás někam, odkud to ke kinu trefíme. Lístků jsou mraky, ale stejně radši kupujem na 15:30 gold třídu za 90 INR. S takovým pokladem u Šamana v kapse směřujeme přečpanou ulicí k domovu. Cestou se stavíme na oběd v zahradní restauraci s výhledem na malej templ, kterej stojí v takovém vnitrobloku. Mně začíná bejt blbě, jakoby nástup chřipky. Dávám byriány. Jsou trochu bez chuti, asi mam rýmu.

Do kina zbývají asi dvě hodiny. Protlučem se až k řece a naší oblíbenou trasou přes gháty se vracíme na hotel. Na spalovacích to frčí, taham v uctivej vzdálenosti foťák a vyblejsknu to. To už kolem ale stojí dva týpci a že jsem udělal velkou chybu, že už jde oficír a budu muset na stanici. Oficír tu je hned, normální týpek, ale tahá mě někam, prej do kanclu. Hlavně to prej nemam mazat. Týpci vedle straší, že nějakýho cizince zavřeli na dva měsíce. Jsou to dementi. Fotku s nelibostí mažu, oficír sice prská, ale už odcházíme pryč. Takže fotit se nesmí... Včera nákej bílej fofil oheň s tělem z asi půlmetrový vzdálenosti. Na pokoji dáváme cigára a vyčilujem a páč za chvíli budou tři hodiny, odcházíme do biografu. Máme to akorát, je to dálka. Chvilku čekáme před sálem, je nás tam tak 20. Místa máme pěkně vzadu uprostřed. Akorát na mým křesílku je mokrej flek, tak snad je to voda.

Chandni Chowk to China

Dávná minulost. Po Velkej čínskej zdi zdrhá chlápek. Stíhá ho stovka rozzuřenejch bojovníků. Číňan Liu-Šeng je vyzbrojenej velkým srpovitým sekáčem na sekání a mohutnou kamennou palicí na drcení hlav. Bojuje s nepřátelema jako lev. Strašně jim dává. Je to přízrak. Ale neřádů je moc. Dostává palicí po zádech. Je zaraženej. Šavle mu prolítne zádama jak

máslem a půlka jí vyjede z břicha. Liu-Šeng padá k zemi. Nandal jim dost. V posledním vzepětí sil se zvedá a v hrozivej pozici umírá. Zrodila se legenda.

Zvuk řve na plný koule. Je to maso. Střih o pár století dopředu. Stejný místo, Velká čínská zeď. Šťastná rodinka se fotí se svejma miminama. Najednou zase tlupa černejš zabijáků. Manželka stačí s jednou holčičkou prehnout, ale kolem chlapa třímajícího v rukou druhý dvojčátko se to nepříjemně uzavírá. Ale je to bojovník s ohněm v srdci. Zase jim strašně nakládá. Děcko lítá vzduchem, mezitím jeho otec neohroženě likviduje nepřátele. Vypadá to, že nemají šanci. Na scéně se ale objevuje plešatej Číňan, nejčernější ze záporáků. Vyšle svou černou buřinku se širokou střechou jako frisbee. Klóbrc opisuje velkej oblouk, ale maník je strašně hustej a vyminává se. Děcko ale najednou letí z hradeb dolů a milující otec pro něj skočí do hlubiny.

Střih o dvacet let. Současnost. Dilli. Trochu pitomej týpek krájí v jídelně zeleninu. Bude to hlavní hrdina. Fotr ho honí do práce, nic se mu nedaří, jak chce. Je to takovej smolař. V tej svej beznadějnosti se zakouká do superluxusní holky z televizní reklamy. Ta holka je fakt nejvíc. Nejlepší element filmu. K týpkovo kámoši, Číňanovi, přijede delegace dvou dědků z vesnice. Mají velkej problém. Jejich lidi terorizuje a vykořisťuje ten plešatej Číňan s buřinkou a nikdo kromě převtělenýho Liu-Šenga ho nemůže zastavit. A samozřejmě ve smolaři zelináři objeví reinkarnovanýho bojovníka. Je třeba jet to vyřešit do Číny.

Důležitým prvkem filmu je brambora ve tvaru Ganěšovo hlavy. Teda při velkej fantazii. K tomu se hlavní hrdina ustavičně modlí a vyzývá ho. Je to on, kdo jej objevil.

V Číně se to začíná zamotávat. Krátce po příletu se snaží hlavního týpka zabít ještě snad krásnější černá vražedkyně, ne nepodobná krasavici, do níž se zamiloval. Ukazuje se, že pracuje pro plešatýho Číňana. Je to dvojče tý druhý. Ta herečka, co dvojčata hraje, je strašně dobrá. Následujou četný střety záporňáků s těma dobrejma. Pomalu se zjišťuje, že to asi není ten pravej převtělenej legendární Liu-Šeng. První část filmu končí pádem hrdiny z Velký zdi.

Pauzu vyplňujeme záchodem a nákupem coly a kýble pop-cornu. Připomínáme si nejповedenější scény.

Druhá část filmu. Hrdinu při pádu chytá santusák, obývající výklenek ve zdi. Ukáže se, že je to přeživší otec dvojčátek. Tudíž hrdiny je s hodnym dvojčetem u taťky, kterj hodlá z hňupa vytrénovat špičkovýho bojovníka. Práce je to tvrdá a zdlouhavá. Ale zadaří se. Než padnou titulky, zlikviduje komplet zloduchy včetně plešouna v klobouku. Při posledním zápasu s ním má ale Liu-Šeng haluze, že ten druhý je velká brambora. Ale stejně mu naloží. Končí to všechno dobře, i zlá ségra se chytí za nos a staně se dobrou.

Film měl slabý tři hodiny a bylo v něm jen několik hromadnejch tanců. Jak bylo v kině poloprázdně, lidi ani netleskali, ale chlap vedle mě se furt smál. Nedostatkem taky byla absence anglickejch titulků, páč to mluvilo hindí. Jinak to ale byla slušná píčovina, jakou jsme očekávali, takže si to asi koupíme na DVD ještě s Gajinem a dalšíma třema filmama.

Když vylezáme z kina, je už tma. Je mi divně. Nachcípáně. Jdu, bohužel, směnit 150 USD. Týpek napřed zkouší to, že jsem mu dal jen 120, ale pak to přepočítává. Ovšem kurz je 42,5 INR a poplatky ještě 500 INR. Jak je mi divně, čumím na něj, je mi to divný, ale jen se usmívám, jako že je kurva, ale prachy směňuju. Jsem holt kokot. Nasrenej se vracim s bandou na pokoj, necháváme tam nákup vod a jdem rovnou na večeři. Jsou byriány. Na pokoji probíhá večerní čiling.

Neděle 25. 1. 2009

Ráno kupodivu nejsem nemocnej. To je dobrý. Ady vstává první a ještě než se my probudíme, jde ven na čaj. My vstali asi v osm. Vyfiknem se v koupelně a jdem nahoru posnídat. Pojímáme to ve velkym stylu, všechno dvakrát. Já s Vikim dáváme dvojitej

banánovej poridž a Ady dvě banánový palačinky. Toho poridže je nakonec zhruba stejně, jako byla včerejší jednoduchá porce. Venku je docela divně, mlha jako kráva.

Po jídle jsme domluvený s šéfem horní restaurace, že nás dovede do jakýsi fabriky na hedvábí, kde mají tuze laciný kousky. Šála, co má, celkem pěkná, že je za 40 INR. Už nás láká třetí den, tak to dneska dáme. Je to prej government shop a nemusíme nic koupit. Jasný. Týpek o tom mluvil jako o fabrice, prej 50 lidí. Lezeme ale do místnůstky s policema plnýma hadrů. Zouváme si boty, páč je tu deka a polštářky k válení. Ještě než se uvelebíme, posílá nás pan šéftkadlec do větší místnosti vedle. Váří se tam asi tři lidi, z nichž jeden regulérně chrápe. Všude visí šály a šátky, košile atp. V rohu stojí asi dvoumetrověj stav na tkaní hedvábnějch látek. Bylo to zajímavý. Vzor se měnil pomocí pásu s dřavejma prkýnkama. Co řada to jedna destička. Prkýnka vytvářela uzavřenej pás, takže se vzor opakoval. Nákej týpek zrovna něco tká. Chvíli na něj čumíme a obdivně kejváme, pak se vracíme na polštářky a ač nechcem, dostáváme čaj. Pán napřed vytahuje košile. Ty nechcem. Šály. Ale malý a hnusný. Pak velký šály. Ty se nám zalíbí, už bysme je vzali, ale je to extra kvalita, jinde nedostupná, a chlap nemůže jít pod 2500 INR za kus. Je to kokot. A ten, co nás přived a sedí proti nám, druhej. Omlouváme se, že je to moc a kvapem berem kramle. Klasická návštěva workshopu. Týpek z restaurace se vrací s náma, vypadá, že je mu jedno, že jsme nic nenakoupili. Ale asi ho to sere...

Původně jsme chtěli jít konečně pořešit ty známky, ale pošta je daleko, a tak jdem rovnou na procházku na druhou polovinu ghátů. Od spalovacích po proudu. Na ghátech tímhle směrem je o dost míň turistů, ale žije to tu taky. Procházíme několik pracích ghátů, všude se suší prádlo. Dobytka je tu asi víc, ve vzduchu jsou cítit hovna. Odchytává nás týpek a vleče do svýho krámku, tedy asi bytu, kde má malinkou prodejnu. Má tam pěkněj mrdník, hadry, co vyrábí jeho paní. Má tam šály za danou cenu 65 INR/ks. Kalhoty z asi třímetrovýho kusu látky ani barevný košilky nechcem. Pokračujeme po proudu po ghátech, ale za chvíli to stáčíme, páč to vypadá, že dál už není nic zajímavýho. Už jsou vidět železný oblouky mostu přetínajícího o pár set metrů dál Gangu.

Chcem to obejít uličkama a někde se naobědvat. V uličkách je to dobrý, ovšem nic k snědku, kromě sladkostí, tady není. Procházíme tedy na hlavnější ulici, kde je hroznej mrdník, je tu nákej low price zeleninovej trh. Za chvíli zalezáme do jídelny a dáváme alu gobi a čapátí, Šaman egg byriány. Po jídle pokračujeme v cestě na hotel. Chcem to vzít těma úzkýma uličkama, ale po delší době přicházíme k baráku, kde jsme nakupovali šály. Dojdem to tedy radši po ghátech, kde nejde zabloudit. Zakoupili jsme coly a oplatky a šli vyčilnout na pokoj.

Někdy po 4 pm vyrážíme ven. Hledáme net za 15 INR/hod, kolem kterýho jsme ráno v jedne z uliček procházeli. Nakonec tam dojdem, ale je tam jen jeden historickej komp se žlutým monitorem a ten je obsazenej. Za hodinu prej bude free. Jdem jinam. Kus vedle je taky net, celkem to frčí. Checkujeme maily a guestbook. Nikdo nepíše. Vlastně píše – Čiko. Adymu. Má strach, že jsme na něj zapomněli, protože on, jak píše, myslí, že na to nezapomene do konce života. Posílá dvě fotky. Na jedne je s náma, je z rána z kampusu. Na druhej je jenom velkej Čiko. Je to opravdu šílenec. Doma je -3 až 0°C. Bude to pruda. Ady v těch sandálech. Z netu to ještě obcházíme; uličkama na hlavní ghát, kde už se připravuje každovečerní show, a při vodě domů. Vyčilujeme.

Před 7 pm odcházíme na večeři. Je to ale složitější, než se zdálo. Restaurací je kolem málo a do tří, co jsme vlezli, jsme se nevešli, páč byly narvaný turistama. A ke všemu byly dycky tak v pátým patře po prudkejch schodech. Nakonec jsme došli až za hlavní ghát do nákej roof-top restaurace nad hotelem. Plno bylo taky, ale udělali nám sezení venku na střeše. Na jídlo jsme čekali asi třičtvrtě hodiny, hrůza. Bylo tam asi pět lidí personálu na tři stoly lidí. Nudle byly dobrý, vůbec ale nepálily a brambory s paneerem v curry chutnaly skvěle, ale taky mohly bejt ostřejší.

Už za tmy jsme se vraceli uličkama plnýma skotu k hotelu. Ještě jsme cestou vzali Thump's Up a oplatky, který teď pojídáme. Šaman už opět vytuh. Musí mít spavou nemoc. Zejtra odjíždíme do Allahabádu. Už mě to tady moc nebaví. Furt stejný uličky a týpci, co prodávají fet.

Varánasí, neděle 25. 1. 2009, 18:25

Výčil na pokoji. Šaman nespí, ale čte. Aďy si pohrává s nožem, neboť máme už jen jednu knihu. Ležíme na trojposteli a já pochrchlávám. Na ulici se něco děje, asi zas nesou nebožtíka. To jde uličkou průvod, v půlce nesou na nosítkách do barevných hadrů zabaleného nebožtíka a řvou a cinkají na zvonky. Ani to nepůsobí smutně. Musíme ještě někam na večeri, už nechceme nahoru, tam už jsme všechno měli.

Pondělí 26. 1. 2009

Vstáváme v 7:45. Chceme bejt v Allahabádu včas. Ani nesnídáme a jdem na to. Původně jsme chtěli projít naposled ghátama, ale chcem zakoupit ještě pár čilumů, tak to berem skrz uličky. Teprve to všechno vyskladňujou. V německý pekárně kupujeme sladký kousky. Jsou o něco lepší než včera. Dneska je nákej svátek, 60. výročí republiky, a ve městě je ještě víc lidí než jindy. Spousta z nich nosí indický vlaječky. Ulice jsou totálně zaplněný.

Bereme rikšáka za 70 INR na nádraží. Je to peklo, lidí moc. Před desátou jsme někde u benzínky. Stojí tady dva busy, v obou je skoro plno. Mají to dle rikšáka bejt státní busy do Allahabádu. Do jednoho nahání víc, tak nastupujeme a obsazujeme volnou trojku v půlce busu. Bohužel, před náma sedí tři ženský, tak jen aby neblily. Máme do odjezdu pár minut čas, tak jdem ještě na čaj. Je za 2 INR.

Cesta busem byla standardní, pruda. Chrchlal jsem celou cestu. Sice jsme velkou část trasy jeli po Golden trianglu, tedy jakoby „dálnici“, ale stejně jsme těch 120 km jeli čtyři hodiny. Do Allahabádu dorážíme asi ve 2 pm. Je vedro a autobusák je někde v prdeli. Nikdo nám není schopnej říct kudy do centra města. Prostě neřešitelný problém. Necháme se nacpat do rikši, která jede tam, co opakovalo nejvíc lidí. Myslíme si, že je to někam k bazaru v centru. Smlouváme o cenu, nakonec přistoupíme na 70 INR, nevíme, jak je to daleko. Jedem tak dva kiláky, cestou přibíráme lidi, co týpkovi platí 5 INR. Zastavujeme někde na křižovatce, kvůli prachu se vůbec nedá dejchat, peklo. Davy lidí tam, davy lidí zpět. Trochu se chytne s rikšákem, že mu dáme jen 50 INR, páč i to je moc. Není tu nic, natož centrum. Chvilí se hádá, čeká, odjede.

Vydáváme se s největším davem, ale po pár metrech se obracíme, neboť nám nějaký týpek povídá, že střed města je na opačnou stranu. Už nás to pěkně sere. Všude jsou mraky lidí, je vedro, máme ty bágly. Teď ten kašel do toho, bolí mě z něj břicho. Je to boj. Bereme tentokrát dva cyklorikšáky, že tedy chceme do hotelu, někam do centra, k bazaru. Jedeme, jedeme, je to dřina. Asi po třiceti minutách jsme u autobusáku, kam jsme přijeli. Po sto metrech nás vysazují proti obchoďáku. Big Bazar. Takže po víc než hodině posun o sto metrů. Je to mizérie.

Jdeme teda pěšky po ulici, je nám divný, že je to centrum. Vůbec to tady tak nevypadá. Je tu ale docela dost venovních jídelniček, ovšem jsou plný. My máme taky hlad, ale dáváme jen malinký „bramboráčky“. Jdem ještě kus, ale opět se vracíme k jedinej lodgi, ale spíš lepšímu hotelu vedle busáku. Tam nám šedivej dědek, co meje rikšu, dohazuje kolegu, že nás odveze do levnýho hotelu. Už nás to moc nebaví, tak jedem. Jezdíme doslova od hotelu k hotelu. Všude je obsazeno, je to v hajzlu. Už vymejšlíme, jak pojedem na noc pryč, ale v posledním hotelu, hotelu Royal, mají trojlůžák za 500 INR. Je tedy opravdu královskéj. V hnsu je mezi žhavejma adeptama na vítěze. Bereme to. Už se nám nechce nic dalšího vymejšet. Zapišeme se do knih, zaplatíme kilo rikšákovi a lezem na pokoj. Jsou to celkem tři místnosti: pokoj, chodba a hajzl s koupelnou, který jsou dohromady velký jako

pokoj. Co je ale nejvíc – strop je 5-6 m vysoký. Zdi, dveře, všechno humus. Hajzl vypadá jako chlív. Bedna tu je a už běží. Trochu vyčilujeme.

Za tmy vyrážíme na večeri. Trochu to projdeme kolem, zajdem na nádraží, kde je pár tisíc lidí. Váří se všude, čekají všude. Frontu na rezervaci lístků ihned zamítáme vystát. Na jídlo zasedáme kousek od Big Bazaru, venku na chodníku. Dávám strašně hnusný kebabíky, asi z vnitřností muttona. Vypadají hnusně syrově, nechutnají o moc líp. Jen do nich nípnu. Kluci to nejdí vůbec. Dorážím se byriánama, ale s tou rýmou mi to nějak nechutná. Ady si dává luxusní paneer tikka. Je to panner naloženej a kořeněnej, ale kupodivu nepálivej, na rozdíl od byriány.

Jsme hotoví, bereme to zpět na pokoj. V recepci musíme znovu nechat pasy, páč hovada si nekopírovali víza a já musím znovu vyplnit check-in, páč tam nebyl kopírák. Na cimře pijeme colu, jíme oplatky a brambůrky, kouříme a čumíme na Mission Impossible.

Allahabád, pondělí 26. 1. 2009, 17:32 hod

Mam nepříjemnou rýmu. Celou cestu z Varánasí jsem prochrchlal, teď mě z toho bolí břišní stěna a hlava. Asi mě dráždil ten prach. Tak před dvěma hodinama jsme přijeli do Allahabádu k busáku. Až doteď jsme chodili a jezdili s rikšákama a hledali hotely, resp. centrum města. Byl to nadlidskej výkon ktorej se nám poved jen asi z části. V hotelu jsme asi v šestým, co jsme se ptali. Probíhá tu nákej svátek, tedy slavnost, a všechno je plný. To centrum je prej tady, ale vůbec to tak nevypadá. Jsou tu jen větší ulice a zahrady a nic. Nákej kostel. A jsme asi kousek od nádraží. Nevíme skoro nic. A rikšáci jsou kurvy!

Úterý 27. 1. 2009

Dneska to byl den. První půlka dobrá, ale to odpoledne... Vstáváme asi v osm. Dáváme toalety a cigáro. Nevíme, jak to dneska bude, jestli odjedeme, či ne, tak radši sbalíme bágly a připravíme vše k check-outu. Ten je ale až v 5 pm, takže necháváme věci na pokoji a nalehko vyrážíme ven. Chceme napřed zjistit, jestli půjde jet vlakem do Jaipuru, a hlavně navštívit soutok posvátných řek Gangy a Jamuny. To má bejt asi 8 km daleko. Na nádraží zjišťujeme, že vlak je plnej a bez místenky to nedáme. Jdem se nasnídat. Chodíme těma ulicema co včera, takže lezeme do jídelny, ve ktorej jsme včera obědvali. Šaman měl pullao, pálilo jako svině. Já měl paneer parothu, pálila, ale byla dobrá. S Adym jsme ještě zkusili paneer dosa. Tu už jsem ani nedojed.

Šli jsme směrem k busáku, kde byl u rikši ten šedivec, co nám včera dohazoval posledního rikšáka. Ukázali jsme mu kresbu soutoku dvou řek, dědek pochopil. Řek to slovo, co včera ty rikšáci u autobusáku. Za kilo tam jedeme. Týpek kecá něco, že tam pojedeme lodí. Jedem docela flák. Nic jako to centrum, nebo normální město nevidíme.

Přijíždíme k řece pod ohromnej most. Nahoře u cesty je pár malejch stánků, báby se zeleninou i prodavači ochucenejch burizonů atp. Dole na řece je zakotveno pár menších loděk. Rikšák běží hned po schodech k řece a odchytává týpka a něco domlouvají. Týpek chce 1450 INR. Kompletní naše hotovost činí cca 600 INR. Chvíli se dohadujeme, pak odcházíme po prudkejšech schodech zpátky na cestu, ale týpci pokřikujou, ať se vrátíme a že to bude za 300 INR. Vlastně nevíme, jak je to daleko, ale má to trvat asi dvě hodiny. Zkoušíme zakoupit vodu, ale marně. Rikšák chce za 120 INR počkat a odvézt nás zpět, ale odmítáme.

Za pádla si sedá mladej hubenej kluk. Dáváme 150 INR jako zálohu, asi pro případ potopení, a vyplouváme. Je to proti mírnému proudu. Do dálky moc vidět není, je mlha. Podplouváme hustej železnej most, plujem kolem zdi pevnosti a asi po 40 minutách plavby jsme u soutoku Gangy a Jamuny.

Po levej straně, za pevností, jsou na ohromnej ploše stany, zřejmě pro poutníky. Táhnou se za viditelnej obzor. Celej břeh je plnej lidí. Je jich tady strašně, tisíce. Řeka je středně hodně široká. V místě soutoku je větší proud, prudší hnědě zbarvená řeka se sráží

s volnější modrošedou. Přes tři čtvrtiny toku kotví v proudu loďky. Jedna vedle druhý. S koupajícíma se lidma, prodavečema krmení pro racky, s turistama, s lidma, co perou. Šéfuje tomu fízl na pramici pár metrů po proudu. Lodiček jsou tu stovky. Další ploujou kolem. Na jedné jede parta důchodců a z plnejch hrdel vyzpěvují. Chvíli tam pokotvíme, pokecáme s fízlem v loďce.

Zpátky se chceme vrátit pěšky. Lodi je to moc pomalý a už to známe. Kluk ale anglicky nevládne, moc to nechápe. Nakonec ho ale překecáme a opravdu zajíždí ke břehu. Chceme mu dát druhých 150 INR, ale nemá samozřejmě na vrácení, takže jdeme společně rozměnit. Jsme pod hradbama pevnosti, v písku tu žijou mraky lidí, po zemi se pohybuje spousta žebrajících, zmrzačených a dost špatných lidí. Je to hrůza. Je to nějaký brutální slum. Ve stánku s čajem rozměňujeme pětikilo a loučíme se s kapitánem. Je kurevský vedro, slunce praží, obalují hlavu šátkem.

Procházíme těma davama lidí, už mi ta hrůzná bída a bezmoc ani nepřijdou. Chceme se jít podívat do pevnosti, ale mě tam kvůli foťáku nepouští a čekám pod schodama. Pozoruju rojení lidí, slona, co jde v dálce mezi stanama, ženský, co vykonávají potřebu 10 m ode mě, a je mi vedro. Kluci se brzy vrací. Prej to bylo o hovně.

Obcházíme to kolem menšího gopuramu. Dav nás nese. Napojíme se na asfaltku a jdeme intuitivně někam do centa dění. Lidí je tu maximálně. Jdeme docela dlouho, na loďce jsme jeli flák. Potřebujeme odvoz. Rikšáci, vydřiduši, chtějí moc, ale pán s povozem za koníkem chce kilo. Jedeme s ním. Koníkovi se moc nechce. Pán ho musí dycky rozběhnout a pak naskočí na kozlík. Rychle to taky nejede. Je to vyhlídková jízda. Ale je krásně, takže je to moc příjemný. Pán nás dokonce veze jinou cestou, normálním městem, kam jsme se včera chtěli dostat. Jsou tady kvanta hotelů a normální cvrkot. Ne jak pod stromama u nás kolem hotelu.

Vystupujeme u nádraží. Ovšem na druhé straně kolejiště. Je tu ale několik jídelen, takže do jedné zapadneme a poobědváme. Musíme vyměnit prachy. Nevíme, jaké kolotoč rikšojízdy nás dnes ještě čeká. Napřed to zkusíme pěšky. Lezeme do několika bank, ale marně. Posílají nás do State Bank of India, někde kdesi. Bereme cyklorikšu ve třech. Je to bolestivá jízda, hlavně pro kluky, který sedí na dřevěném opěrátku. Jedeme k nějaké bance kousek od busáku. Týpek neví, která bje. Banka je to samozřejmě nějaká jiná. Už nás to sere. Jdeme zas pěšky. Sem tam se ptáme, kde je možný směnit, ale asi to možný není. Na stejném místě, kde jsme ráno brali rikšáka šedivce, bereme toho samýho. Dědek něco jí a válí se s dalším kumpánama v rikše. Do té banky nás hodí za 70 INR. Tak jedeme, je po půl čtvrtý.

V bance mají nefunkční systém, tudíž nemění. Dědek nás vozí od hotelu k hotelu, od agentury k bance a nikde nám nechce vzít ty naše doláče. Tady se holt nesměňuje. Pruda je, že máme poslední kilo a to musíme nechat na vodu, takže nemáme ani na zaplacení rikšáka. Dědek to ví a snaží se. Po hodině a půl nám chce vyměnit tágař, ale za 30 INR/1 USD. Odmítáme. Dědek už je asi v obavách o své prachy, veze nás ještě k jedné bance, kde to kluci bez problémů vyřeší. Necháváme se odvézt k hotelu. Dědek chce 500 INR. Ten mrd. Že to bylo dlouhý. Mrd je to.

Nasraný, že jsme zapláclí půl dne měněním prachů, že musíme zůstat další noc v tadyté hrůze, platíme dalších 500 INR za hotel. Jsme takový otrávený. Na pokoji je to o hovně, takže vyrážíme na večeři. Bereme to přes nádraží na druhou stranu, zase jsou všude mraky lidí. Jíme kousek od té jídelny, kde jsme obědvali. Po večeři kupujeme čtyři piva a přesouváme se na pokoj. Dávají Ramba III. Během večera zahlídneme pár krysy.

Allahabád, 27. 1. 2009, 22:00 hod

Jsme v pelechách na pokoji a teď tu proběhla krysa. Doufám, že mi neprokouše bágel. Pijeme piva, kouříme a čumíme na Ramba III.

Středa 28. 1. 2009

Krasy nás nesežraly. Balíme bágly, čistíme zuby a docela brzo se check-outujem a hrneme si to na nádraží. Lidí je tu opět strašně, ale na ty večery to nemá. Relativně snadno kupujeme lupeny na 12:00 do Agry. Bezmístenkový, takže to bude peklo. Jdem se nasnídat. Bereme to tam, jak jsme jedli včera odpoledne. Dávám nějaký paneer parothy. Je asi k desátý, takže času máme fůru. Objevujeme park kousek od nádraží, kde asi hodinku vyčilujeme na studené lavici uprostřed rozoraný části parčíku. Proženeme tam plícema dvě cigára.

V parku už je to nuda, jdem na nádraží, kde to nehorázně žije. Máme trochu hlad a cesta bude jistě dlouhá, dáváme tedy ještě menší porci mdlejších chowmein v nádražním fast foodu. Na ceduli už svítí, že náš vlak má na příjezdu 40 min zpoždění. Skákneme si na hajzl, vyzvedáváme bágly z úschovny a na perónu č. 1 čekáme s dalšíma zoufalcema na správný vlak. Zpoždění je nakonec trochu větší, ale vlak tu je.

Jsme lehce dezorientovaný, nevíme, kterej vagón je ten náš bezmístenkáč. Bohužel stovka jinejch lidí to asi ví, takže než to zjistíme my, je už strašně natřískanej a chumel lidí se tam ještě snaží vecpat. S těma báglama nemáme šanci. Nastupujem tedy do místenkovýho vagónu s tím, že nás z něj v nejhorsim vykážou. Lidí navíc je tu docela dost. Plná chodbička i ulička. Chvíli stojíme, ale zanedlouho nás pouští sednout párek s malým dítětem. Vlak je narvanej, spousta lidí chrápe na horních palandách, některý i na spodních. Jsme docela spokojený.

Z okýnek toho moc nevidíme, většinou jsou zatáhlý žaluzií. Zhruba ve ¾ cesty dorazí průvodčí. Sice nás nevyhazuje, ale musíme doplatit rozdíl místenky a přiděluje nám tři místa ve vedlejším vagónu. Přesouváme se tam se všema věcma, ale ty místa jsou pochopitelně obsazený. Měli jsme asi zůstat tam. Chvíli tak postáváme v uličce a čumíme na sedící lidi. Šaman si jde za chvíli sednout na jedno z našich míst, já s Adym si sedáme na lavici k chlapovi, u kterého je trochu místa.

Asi po půl desátý přijíždíme na nádraží v Agra Fort. Následuje hledání hotelu, večere v něm a výtuh v pozdních nočních.

Agra, hotel Samode Inn, středa 28. 1. 2009, 23:31 hod

Před chvílí jsme dorazili do Agry. Už mě ta cesta vlakem srala. Měli jsme tady bejt údajně v 8 pm, ale přijeli jsme až po půl desátý. Teď jsme v Agře v nějakym hotýlku, kam jsme byli dovezený dvěma rikšákama, mladejma klukama. Hledali jsme totiž hotel hned u nádraží, asi je tu i pevnost. Ovšem ve všech hotelích měli buďto plno, nebo nebrali cizince. Už se nás chytil i nějak naháněč, taky dva rikšáci, co nás prej odvezou za 6 INR do levnejch hotelů pro turisty. Je tma a potřebujeme se ještě najíst.

Jedeme tak půl kiláku městem, moc to nežije. Kluci zastavujou u hotelu, kde chtí za pokoj 1600 INR. Prej luxus. Jdem hned pryč, ale tlustej týpek vybíhá za náma, že je owner a kolik že je náš budget. Řek jsem 300, týpek začal se sezónou a kdesi cosi a že za 600 nám dá ten luxusní pokoj. Odmítáme. Snad toho tady bude víc. Chceme dát rikšákům těch 6 INR a jít hledat něco jinýho. Šéfík je ale neodbytnej, chvíli se dohadujeme a nakonec to dopadne tak, že jedem o dalších půl kiláku dál do jinýho hotelu, tlust'och jede s náma na motorce, taky ještě nějak jinej člověk, prostě celá crew. Rikšákům dávám po 5 INR. Moc šťastně nekoukají, ale ještě jim říkám, že chtěli 2+2+2, takže mají ještě 4 navíc. A tlust'och tvrdil, že jim nemáme platit nic navíc.

Hotel je poho, pokoj sice double, ale čistej a s bednou. Bohužel je jenom dvojděka a deka, tak se kluci snad schoulí pod jednu, já mam ten kašel...

Čtvrtek 29. 1. 2009

Ti místní mizerové se zase předvedli. Odolávali jsme, co jsme mohli, ale chapadlo turistický Agry nás přece jenom dostalo. Začalo to hned ráno, dokonce ještě před našim

probuzením. Ty čůráci nás vyklepali, ba dokonce vybuchali někdy před devátou, ale mně se nechtělo vstávat, páč jsem v noci moc nespál kvůli četnejm komářím útokům. Asi lítali tím otevřeným a neuzavíratelným oknem nade mnou. Týpek z hotelu se přišel ukázat s dědkem, hotelovým rikšákem. Že nás bude celej den vozit po Agře. Ani neotvírám oči, kluci je vyfáknu, že až se nějak vzbudíme. Přesto jsem donucen vstát. Sčítáme komáří štípance. Po stěnách sedí těch kurev spousta. Musíme makat, abysme to dneska všechno stihli. Balíme bágly, já už ho téměř nevybaluju, mam tam jen suvenýry a je to totálně plný. Igelitky se zbejvajícíma věcma mám přivázaný k batohu.

Asi v půl desátý slejzáme o patro níž k recepci, kde je několik vochohomejtáků. Jeden zaleze za pultík a chce s náma vyplnit další zkurvený formuláře. Na to je tu užije. Během psaní nám dejchá na rameno dědek rikšák a lanaří. Že za tři kila na celej den. Taj Mahal z druhý strany, kde se neplatí, Baby Taj Mahal, pevnost a ňáký muzeum. Už nám o tom básnil ten šéfík večer. Furt jsme váhali, ale pak jsme si s dědkem plácli. Chtěli jsme stihnout ten Taj a pevnost, pořešit lupeny na odpoledne a tři kila se nám po pětikilu za vožení po směnárnách nezdálo v tu chvíli tolik.

Bágly teda dáváme do hotelovýho cloak roomu, což je asi metrová místnůstka plná bordelu. Platíme včerejší večeri a nasedáme do přistavený vyvoněný rikši. K našemu údivu neni dědek řidič, ale anglicky hovořící jakoby guide, řídí týpek v červeney bundě. Naskládáme se tři dozadu, dědek přisedne k řidiči a vyrážíme.

Chcem jet napřed pro ty lístky do Jaipuru. Dědek hned ví, je to starej šedivec. Když prej budem happy, dáme mu ňáký prachy. Tak happy ale nebudem. Pro lístky zastavujeme v malej agentuře, kde sedí ten týpek, co se včera večer vyskyt se šéfíkem v našem pokoji. Hned hlásí, že jsme se už viděli. Kupujeme lístky na 16 hod za 200 INR/os. Boarding je v 15:30 hod.

Soukáme se do rikši a chcem na snídani. Dědek nás samozřejmě nevezde do ledajaký jídelny, ale do ošéfovaný restaurace AC. Je to tu otrěsný. Dáváme parothy, Šaman pulov. Je to trochu dražší, ale dobrý. Jsme připraveni shlídnout ten největší dar Lásce. Jedem na Taj Mahal. Teda vlastně na jakusi vyhlídku, odkud je to vidět zezadu, ale je to zdarma a ne za 750 INR/os. Asi 20 minut se rikša proplejtá ulicema, už je to vidět v dálce v mlze. Vypadá to gut.

Když přijedeme k mostu přes široký koryto řeky, musíme vypláznout 20 INR, páč dědek nemá na poplatek, kterej vymáhá banda kluků. Dojedeme k ňákej zahradě, kde chtí vstupný 120 INR. Dědek nám ale přiděluje průvodce, slepýho kluka, kterej s náma jde cestou mezi zdma k řece. Jsme tak 200 m od Taj Mahalu, přes řeku. Je tu ale ostnác a voják v základně nad náma povídá, že tam nesmíme. Slepěj kluk nás přesvědčuje, že se nic neděje, že jsme jeho hosti a že můžeme jít až k řece, ale von nevidí tu pušku. Chvíli na to čumíme, vidět je to dobře, až na tu mlhu. Fotit to moc nejde, je to proti světlu. A je vedro.

Když se nabažíme, vracíme se těch 200 m k rikše. Klukovi dáváme 10 INR a jedem. Furt kecají něco o Baby Taj Mahalu, tak se tam necháváme odvézt. Před vstupem nám dědek sděluje, že vstup je 110 INR, ale že je to lepší než celej Taj Mahal. Nám se to ale stejně zdá až až, zas tam bude hovno, takže na to serem a necháváme se odvézt k pevnosti. Ta je docela velká. Napřed zastavujeme na širokej cestě pod hradbama. Dědek nám dává výklad, chčije a lanaří nás do jakýhosi muzea mughalský kultury. Nechcem. Už hlavně chcem bejt sami, bez nich. Takže jedem někam před bránu do pevnosti, asi k parkovišti. Dědek opět přemlouvá Šamana do muzea, kde uvidíme, jak stavěli Taj Mahal. Viki je ale nekompromisní. Dáváme si s nima spicha tady za dvě hodiny. Dědek nám ještě dává číslo na sebe a odcházíme podél jídelen směrem k pevnosti. Je mi vedro. Dáváme čaj v prachu v pouliční čajírně.

Chodíme kolem pevnosti, je to zajímavý, takový rozsáhlý a červený, ale žádněj zázrak. Máme hlad a sháníme jídelnu nebo něco podobnýho. A vono nic. Nikde nic. Různě křížujeme uličkama před pevností, najednou jsme na nádraží, kam jsme včera přijeli. Jdem tedy stejnou cestou jako večer, ale jídelna furt žádná. Už jsme chtěli jít k nám do hotelu, je to už kousek,

ale ještě než tam dojdem, se dáme ulicí vlevo, kde to už vypadá nadějně. A taky že jo. Jsou tu zas hotely a jídelny. A opravy motorek na druhé straně ulice. Dáváme byriány, ale nejsou moc dobrý.

Je za pár minut čas srazu s dědkem a rikšákem, tak chcem jít na hotel, aby jim zavolali, že už jsme tady. Rikšák i dědek jsou ale s celou hotelovou crew vyskladněný před hotelem a dělají hovno. Bereme bágly z tý humusárny, za což chce týpek 30 INR. S nelibostí mu je dáváme. Připravujeme se na hádku s dědkem, kterej asi bude chtít extra money za to, že jsme byli šťastný. Loučíme se s hotelovou crew, nakládáme bágly do rikši a jedem směnit 150 USD. Zajedeme do nepříjemný zácpy, ale dědek s řidičem otáčejí rikšu o 180° a jedem někam jinam. Docela daleko, směnárna tam byla a směna řádně proběhla. Pak jsme se nechali odvézt až k busu. Ptali jsme se dědka, jestli jdou někde koupit papírky, načež řek že jo a že nám může dodat i něco special. On se nás už dopoledne ptal, jestli patříme do rastamanský rodiny, že je celosvětová.

Dovezli nás k busu, na malý busí parkoviště. Poskok z busu nám dal bágly dozadu do kufru, za což pak bude další hodinu chtít 30 INR. Platíme dědkovi 300 INR, že těch 20 INR za most si může nechat, on je celkem spokojenej a přátelsky se loučíme s tím, že papírky mají na velkým bazaru kousek odsud. Šaman jde naproti na poštu poslat pohledy, já s Adym jdem po papírkách. Dojdem až na extrarušnou křižovátku, všude se po nich ptáme, ale bez úspěchu. Jeden stánkař nám dokonce nabízí místo papírků dvě klubka gummy do trenclí! Nevim přesně, co tím myslí, ale nekupujem to.

Vracíme se zpět k busu. Je asi půl čtvrtý. Šaman právě vylejzá z pošty. Jdu se za roh vychcat do pouličních korýtek. Drobet to smrdí. Dáváme se do řeči se starším plešatým Japoncem, co jede s náma busem. Zas přichází týpek z busu s kolegou a chtějí 30 INR za bágly. Už mě serou. Říkám jim, že nás chtějí leda okrást a že nic nedostanou.

Bus se v 16:30 hod pomalinku dává do pohybu. Další hodinu projíždíme Agrou a nabíráme kvanta lidí a zavazadel. Bus se před výjezdem z města pěkně zaplní. Je to ten spací, takže lidi sedí na pelechách po třech, všude jsou balíky zavazadel s bůhví čím. Moc to neutíká. Krajina jako u nás. Od pěknýho západu slunce je vidět vodorovnej srpek měsíce. Do Jaipuru dorážíme asi v půl jedenáctý. Docela dlouho jedem kolem hradeb, vypadá to zajímavě.

Jaipur, hotel Vijeet Palace, čtvrtek 29. 1. 2009, 23:44 hod

Cirka před hodinou náš rychlobus dorazil do Jaipuru. 220 km za 6 hodin. Polovinu skoro po dálnici. Ubytovali jsme se za 300 INR v hotelu, kam nás přivez rikšák a dohod to asi nákej týpek, co taky naháněl u autobusu a kydal něco, že je taky vlastník hotelu. Asi 10x jsme mu říkali, že jdem do max. 300 INR, týpek po jedenáctý řekne, že jo, za pět vteřin z něj vypadne, že za double, za postel navíc 150 INR. Prostě jak s dementem. Taktika na odchod zabrala, týpek kejva, že za tři kila jo, rikša že bude za 10 INR. No je to asi 200 m. Týpek, co to domlouval, zmizel, klasika. Když klukům ukazujou pokoj, chtějí 400 čůráci. Asi opět uplatňujou odcházecí taktiku, takže tu teď jsme za ty tři stovky. Pokoj je dost dobrej, čistej, dokonce jsou i čistě povlečený deky. A je tu regulérní trojpostel. Na hajzlu to už takový není. Sprcha čumí kolmo ze zdi přímo proti dveřím.

Jsem docela hotovej. Byl to vyčerpávající den.

Jaipur, pátek 30. 1. 2009, 9:11 hod

Krásný ráno po delší době ve světlým pokoji. Šaman se strašně vysral a teď leží na znaku na posteli a nechává si stáhnoout střeva. Půjdeme se podívat do toho Pink City. Noc jsem krásně prospal. Nelítali komáři, ani jsem už asi moc nechrchlal a klima bylo akorát. Až na to ráno, kdy zas odněkud pouštěli ranní songy na plný koule.

Pátek 30. 1. 2009

Poté, co jsme se vykýblovaliz pokoje, vyrážíme po svezích k bráně do Pink City. Je to asi půl kiláku po větší ulici. Furt nás zastavují dotěrní rikšákové. Všichni jsou cheap&best. Začíná bejt vedro. Ještě jsme nesnídali.

Vstup do Růžovýho města, který je spíš červeno hnědý, je-li vůbec jednobarevný, je u rušnýho kruháčku. Vcházíme branou po širší ulici lemovaný červenyma barákama s podloubím. Všude jsou krámky s píčovinama, hadrama, kdečím, ale jídelnu jsme zatím nepotkali žádnou. Už jsme nervózní z hladu. Jdem furt po hlavní ulici. Sem tam kolem projede vůz taženéj velbloudem. Taky jedno slonisko zahlídnu v ulicích.

Dojdeme až k Paláci větrů, kterej známe z obrázků, ale naživo nás to všechny docela zklame. Je to v podstatě součásti bloku u větší ulice. Turistů je na protější straně cesty tlupa a všichni fotí. Přidáme se k nim jen na pár snímků a pokračujeme pološíleni hlady dál. Prolezáme dalšíma bránama, jdem kolem Džantar Mantar, tedy starý observatoře, což je ale asi jenom muzeum. Různýma náměstíčkama a uličkama vylejzáme k hlavní „růžovej“ třídě a konečně lezem do jídelny a posnídáme. Dáváme alu a paneer parothy a na zkoušku paneer v zelenej sračkovitej omáčce. Je to dobrý, akorát Šaman moc spokojenej není, páč mu placky nechutnají.

Pomalů se vracíme zadníma uličkama k našemu hotelu. Cestou kupujeme tři pivka k odpolední siestě. V průběhu pití piv Šamana napadá, že bysme si mohli koupit ještě další pivka a trochu se při odpoledni ožrat. Nápad se nám zalíbí všem, ale pro piva jde Šaman. Popijíme, pokoujeme a čumíme na píčoviny v bedně.

...16:16 hod

Jsme v pokoji. Šaman rozhod, že je dobrej čas na ožrání, tak kalíme piva v poloze vleže. To je takovej znak letošni cesty. Piva výhradně v posteli. Kalíme Kingfishery a kouříme. Viki projíždí těch pár zoufalejch kanálů v bedně. Před chvílí jsme se vrátili z roof-top italský restaurace na střeše našeho hotelu, kde jsme snědli výborný pizzy. Je to ospalý pejskařský odpoledne. A zbejvá nám už jen pár dní do odjezdu, ke všemu ještě do odletu.

Za tmy už jsme pěkně přiožralý, ty Kingfishery holt dávají. Poslední loky třetího piva už tam ale hrnu přes moc. Připadá mi, že je z toho cítit líh. Večeři si chceme nejprve objednat na pokoj, ale nakonec jdem všichni na střechu do naší „italský“ restaurace. S Adym si dáváme lasagne, Šaman má tuňákovýho saláta. Na pokoji pak pokračujeme v ležení na postelích až do vytuhnutí.

Jaipur, sobota 31. 1. 2009, 10:03

Jsme po snídani. Kurevsky drahej a nijak luxusní. Venku je krásně, zas bude asi hrozný vedro. V pokoji nám lítá tak 100 much, jsou to kurvy. Čumíme na kanál Zoom, na Šarukha Chána a Prianku, co hraje v nějakým filmu s Chánem. Chceme navštívit nějaký ty památky ve městě, co jsme včera neviděli. Akorát nevíme, kde co je, tak se musíme někde informovat. Noc po včerejším odpoledním mejdánku byla krapet živější než včerejší. Vytuhli jsme samozřejmě při zapnutej bedně, s rozsvíceným světlem a oknem dokořán. Světlo zhasínal Šaman, bednu taky, okno jsem pak zavíral já. Jak bylo otevřený, nalítalo sem pár komárů, takže jsem se se Šamanem ještě v noci vystříkával repelentem.

Sobota 31. 1. 2009

Po snídani na střeše hotelu vyrážíme ven. Krásně svítí slunce. Kousek od hotýlku bereme asi trochu vykalenýho rikšáka a jedem se podívat na Water Palace. Nevíme sice, co to přesně je, ale včera o tom mluvila spousta lidí. Jedem docela flák, až na kraj města pod hory, přes který se táhnou dlouhý hradby, co vypadají jako Velká čínská zeď. Vodní palác je

stavení uprostřed jezera. Fotíme to z vyhlídky od cesty, páč se k tomu nedá jít. V současnosti to je luxusní hotel, kunčafy tam patrně vozí na loďkách. Nic jiného kolem není, ani okolí není nijak zajímavý, prostě okraj města. Sedáme tedy do rikši a necháváme se dovézt k zahradám uprostřed Pink City. Týpek by nás nejradši protáh pár výrobnama koberců a hadrů, ale Šaman mu nakecává, jak už mocně nakoupil a že nemáme žádný místo v báglech. Což je dokonce i pravda. Je vedro.

Zahrady jsou o hovně. Prostě park. Procházíme jima do uliček města, kde se různě motáme. Jdem ke starej observatoři, ale je to asi jen muzeum s vystavenejma starodávnejma přístrojema a pomůckama k astronomickému bádání. Navíc chtí kilo vstup. Dáváme si Maazu a pod stromem před kasou ji vypijem. Čumíme na ty hovadský udělátka.

Pokračujeme v prohlídce města. Včera jsme zaslechli něco o Elephant Place (or Palace?), ptáme se na to rikšáků, ale je to někde za městem, ještě kus za Water Palace, takže na to kálíme. Dneska jsme ve městě stejně už viděli pár sloňáků, tak nám to ani není líto. Jdem ale k minaretu, nebo spíš věži, tyčící se nad hlavní třídou Pink City a s Adym lezem nahoru. Je to prdel. Nemají tam elektriku, schodiště osvětlujou jen malý okýnka. Není to ale schodiště v pravém slova smyslu, páč tam nejsou schody. Zřejmě aby se tam v tej polotmě nezabili, jsou místo schodů jen takový vlnky. Jde se po tom docela příjemně. Shora je slušnej výhled na hlavní třídu a celý město, ze tří čtvrtin obklopený horama. Je docela veliký, ani není vidět konce. Fotíme to, čumíme, jestli nebude vidět něco, co by stálo za návštěvu. Nic takovýho není vidět. Lezeme dolů.

Na oběd lezeme do jídelny u hlavní ulice. Včera jsme ji ani neobjevili. Mají spoustu indickejch jídel, furt nám nutí výborný thali, ale žádný biriyani či nudle. Dáváme pulao, lehkou variaci biriyány. Je dobrý, jak se tu skoro stejný jídla jinak jmenujou. Nadláblí lezem do toho pařáku a podlouším hlavní třídy vycházíme z Pink City. Cestou kupuju podobnej šál, co jsem měl z Tamil Nadu a daroval jsem ho v Bangla. Na pokoj se dovalíme takový zmožený. Musíme vyčihnout.

Sledujeme místní super krasavice na kanále Showbiz. Priyanka je hodně. Po 2-3 hodinách mocnýho lenošení nás přepadá večerní hlad. Tentokrát to bereme na opačnou stranu než k centru. Těch pár jídelen, co míváme, má ještě zavřeno. Všude kolem jsou docela luxusní hotely. Objevujeme otevřenou jídelnu a hned do ní lezeme.

Před hotelem kupujeme v Beer Shopu tři pivka. Chtěli jsme otestovat Fostery, ale měli jen teplý, tak jsme skončili zase u Kingfisherů. Tradiční výčil v pelechách před bednou s pivkem v ruce.

Neděle 1. 2. 2009

Ráno jsme ani nesnídali. Hned před hotelem jsme vzali motorikšáka a poručili si odvézt na busák, odkud to jezdí do Delhi. Cenu jsme stáhli o polovinu na 30 INR. Týpek nás ale napřed vzal do nějaký cestovky, kde jsme zakoupili za 290 INR/os lupeny na 9:30 nebo 10:00 hod. Prej je to jedno, kdy pojedem, což moc nechápu, páč máme mít i místenku. No nic, už se nám nechce nic řešit. Dojeli jsme na plac, busák silný slovo. Furt jsme nejedli, ale kolem není nic k mání, jen několik stánků s drobnostma. Chtěli jsme si dát aspoň čaj a oplatky, ale týpci z busu už na nás křičeli, že to za chvíli jede. Takže jsme v tom na lačno.

Asi přes hodinu zase popojíždíme Jaipurem a nabíráme lidi. Zpočátku prázdněj bus se celkem přeplnil. Za mě si sedla stará bába, takže se obávám blití. Řídí sikh v pořádným turbanu. Je to 240 km. Cesta je zas očištec. Kolem jedenáctý, po hodině a půl jízdy, se mi už chce dost chcát. Za další tři hodiny se mi chce blejt z hladu. Ti čůráci ovšem nestaví. Teda staví furt, ale jen nastupujícím a vystupujícím lidem. Už jsem dost nasranej. Asi v půl třetí přijíždíme na kraj Delhi. Skleněný moderní hustobaráky tu rostou jak houby po dešti. Do města je to ale ještě hodina. Dlouhá hodina bez vychcání. Navíc čím blíží jsme středu města,

tim vystupuje víc lidí, samozřejmě po půl kilometru, a houstne provoz. Už mě to nebaví a chci tam bejt.

Kolem půl čtvrtý jsme na konečnej. Rušná křižovatka, kousek zpátky zastávka socek. Jen co vystoupím, běžím k hradbě a nevímaje okolní davy chčiju. Už jsem jako místňáci. Hned je kolem nás banda rikšáků a zvědavě se vyptávají, kam jedem. Tim už mě serou. Vracíme se těch 100 m na socku. Jedna tam stojí nastartovaná a plná. Jede na Conaught Place, což my potřebujeme. Brutálně se do ní natlačíme. Během jízdy se to malinko uvolní, mě dokonce pouští nákej týpek sednout. Je to trochu trapný, nade mnou stojí ženská, ale jsem zavalenej báglem, a tak si sednu. Kluci v buse kolem nás už řeší, kde je ta Čekoslávia. Hovada.

Vystupujeme kousek od nádraží New Delhi. Kolem širokejch cest roste spousta stromů, působí to tu celkem dobře, zeleně. Odmítáme cyklorikšáky a hasíme si to k nádraží. Před nim jsou zas tisíce lidí, pravda, od Delhi jsem čekal větší šrumec. Přecházíme po lávce kolejiště a jsme tam, kde jsme chtěli bejt. V Main bazaru, kde má bejt plno levnejch hotýlků.

V první řadě se jdem najíst. Zalezáme do úzký uličky ústící na Main bazar. V ohromnejch, o poloměru tak 1 m, pánvích tu vaří lassi. Usedáme ve větší jídelně místňáckýho typu. Jak mam stáhlej žaludek, tak to ani nedojim.

Main bazar je odchytačů ráj. Nejvíc těch s ubytováním a hulenim. Chytá se nás hned jeden a táhne nás kousek dál do hotelu. Nevypadá zle, chtí 300 INR/tripl, ale neberem to a jdem do toho, kterej máme napsanej v knize. Je hned v protější uzoučkej uličce. Zůstáváme tam, je to za 250 INR. Ten první pokoj byl asi o něco hezčí, ale vše, co potřebujem, je i tady. Chvilku si odpočinem a razíme do cvrkotu ulice.

Delhi, hotel Delhi Guest House, neděle 1. 2. 2009, 16:34

Ady sere. Před chvilkou jsme se ubytovali v hotelu Delhi Guest House kousek od nádraží New Delhi, kterej doporučujou v našem okopčenym průvodci. Pokojik žádná velká sláva, ale ujde to. Myš jsme viděl zatím jenom jednu. Tak nák jsme to usmlouvali na 250 INR/noc, ale hotelů je tu všude hrozně, takže by to šlo možná srazit víc. Ale je tu hajzl a sprcha, bednu prej týpek dotlačí a postele jsou tu tři.

...18:47

Vrátili jsme se z první obhlídky okolí. Jsme v dost rušnejch ulicích plnejch krámů, stánků a dál i hospd a hotelů. Při rychlovym nákupu luxusní košile za 60 INR se necháme zlákat i k nákupu šítku. Vypadá to docela pěkně, usmlouváme to na pětikilo tak za 4-5g. Ale...

Jen co proběh nákup, sice v klidu, ale na ulici, už je tu další týpek, nabízí taky hulení a zve nás do svýho krámku. Jsme takoví veselí, tak se jdem mrknout, co že nabízí zajímavýho. Má tam pěkný barevný krabičky a další píčoviny. Povídá, že to naše hulení je podfuk, zkouší ho a dává Adymu čuchnout hořící vonný tyčinky a pak toho šítku. Že je to to samý. Hašíš pančovanej kravíma hovnama. Trochu nás to zaráží, ale zas by to sedělo s tim, jak ten minulej čaras nedával. Týpek samozřejmě nabízí svoji bezkonkurenční kvalitu hůla, prej žádný hovna, ale chcem to aspoň zkusit a stejně nemáme moc prachů. To hovno nám leží pěkně v hlavně.

Teď jsme po špeku a dá se říct, že dle vizáže by to asi mělo dávat víc. Ale určitě je to lepší jak nedáváč z Varánasí. Šaman už sedí před bednou, kterou jsme si vyžádali a šoupli nám ji sem ze sousedního pokoje. Dávají náký autohoničky. Ady si zastříhuje před zrcedlem licousy. Zbejvají nám poslední tři noci vejletu. Je to pruda. Sice jsou tu vylízanci, tupci, debilové, kurvy a nevychovanci, ale přece jenom to tu všechno tak nák funguje a je tu celkem gut. Viktor tančí před obrazovkou a říká, že jsou to kozy. Největší hit, co nás provází už pár tejdnu, je Mardjani od Šarukha Chána. Ten klip je nářez.

Během procházky proběhne anabáze se šítkem. Dealerů je tu opravdu dost. Horší je to s rozpoznáním ne-kvality tovaru. Bez otestování snad nejde poznat, jestli ty kurvy do toho nepřidali nějaký to svinstvo. Prej tam dávají něco jako PEPO, tedy spíš vonnou hmotu. Nevím. Prostě z toho vyrobí něco nedávaciho. Lepší je tedy asi nakupovat od týpků v kamennejch krámkách s cetkama, ty v hojnej míře nabízí i hulení.

Večer jdem ještě jednou ven. Checknem mailly v kavárně, kde si nás zapisují do jakýsi knihy a kopírují pas, údajně pro zdejší fizly. Prostě kurvy. Ze zásadních mailů přišel akorát od dobráka Jirky. Chce nás vyzvednout na Ruzyni, ale my máme v úmyslu dojet to busem a uzavřít tak aspoň trochu kruh.

Na večeri jdem do Golden Café, kousek za malý náměstíčko uprostřed Main bazaru. Je tam fůra cizinců, převážně Japonců/Číňanů ap. Jídlo je dobré, přizpůsobený turistům, ale namají nic z indický kuchyně.

Na pokoji sjíždíme Bollywood, dáváme ty falešný špeky a kecáme píčoviny. Když vytuhávám, čumí Šaman ještě na Mlčení jehňátek.

Pondělí 2. 2. 2009

Před rozbřeskem nás vzbudily hlasy z chodby a pak z ulice. Po snídani jsme chodili sem tam po Main bazaru a pídili se po nějakým slušným, fungujícím šítku. Šaman mezitím čekal na pokoji a asi ho to tam už sralo, páč nás pak pěkně zprcal. Otestovali jsme nákup – žádněj šlágr – a vyrazili přes nádraží na metro.

U těch bezpečnostních bran před turniketama se táhly tak stometrový fronty. Hrůza. Kontrolovali bágly, prohlíželi je ručníma udělátkama, měli vesty a samopaly. Nás ale moc neotravovali. Metro je modernější než v Praze, tedy aspoň co se týče vlaku. Docela tichej, aerodynamickej, celej průchozí a s napájením přes horní trolej. Jedeme na druhou stanicí. Chandni Chowk. Je to rušná ulice ustící před pevnost. Prolezáme bazarem, dáváme kýbl lassi, kupujeme dvě DVD s osmi bollywoodskejma filmama. Do pevnosti se nemůže, je pondělí a jako u nás zavírací den. Jdem tedy okouknout nějakou velikou mešitu. Cestou kupujeme nerezový talíře na thali.

Mešita je pěkná, má dva vysoký minarety a veliký nádvoří. Je tu dost turistů. Na schodech mešity kouříme Gold Flake a já fotím dědka, co vybírá za hlídání bot. Je docela vedro. Kupujeme vodu, vůbec nepijem. Plnejma uličkama se protloukáme zpátky k metru. Jezdí tu spousta rikšáků obloženéjch malejma školákama v modrejch uniformách. Na cyklorikše jich je naskládáno tak deset. Rikšák to dokonce musí tlačit, už se nevejde. Podobně narvaný dětma jsou motorikši před sikhskou gurudvarou.

Metrem popojedem o stanici zpět na Conaught Place. Chcem najít kašmírskěj bazar a nakoupit zbylý věci. Koňák je ale hrozně rozlehlej, navíc jsou všude zátarasý a hradby kvůli výstavbě metra. Ujímá se nás kluk, povídá, že nic nechce, že se vrací domů. Nevím, napřed se nás ptal, jestli nepotřebujeme rikšu. Každopádně nás vede někam jednou velkou ulicí. Informuje nás, že ten bazar zlikvidovali kvůli výstavbě metra. A že je to teď v nějakějch krámkách kus dál. Jdeme s nim asi dvacet minut. Je dost zvědavěj. Dovede nás do prodejny pro zazobaný turisty. Je to dement. Šála tady stojí sedm litrů. Ani to neprolezáme a unikáme pryč. Mají dokonce pikolíka na otevírání dveří.

Kluk se diví, že se nám to nazdá, ale prej nevdá, ví ještě o jednom místě. Nám se to už moc nezdá, kluk už nás nebaví a potřebujeme se ho zbavit. Máme hlad. Chceme se jakoby i normálně najíst v kuřecí vývařovně, ale kluk že počká s náma a nic si nedá. Sere nás a pomyšlení, že s náma bude trávit další čas, nás dohání k šílenství. Tak že se teda půjdem kouknout do toho druhýho krámků a pak až na jídlo.

Kluk je největší čůrák, páč druhej krám je nemlich jako ten první. Stejněj sortiment, pravda opravdu bohatej, luxusní obchod s tučnejma cenama. Jsme tam chvílku, abysme se zbavili opruzáka, kterej zůstal venku. Jenže když vylezeme, ten hovaďák tam furt stepuje a

zas se nás chytá. Naštěstí tak nějak zalezem do jiný kuřecí jídelny, kluk to asi nechytí a je pryč. Dáváme si kuřecí špalky zarolovaný v čapatí. Pak náký sekaný maso v čapatí a Šaman pekelný kuřecí biriyány. Pálí extrémně. Rolky jsou dobrý.

Po jídle už jsme unavený a bereme rikšáka na Main bazar. Je to už docela kousek. Vysazuje nás na druhéj straně naší ulice. Cestou na hotel Šaman kupuje pantofle z velbloudí kůže, podobný co mam já z Goa. Ady si pak ještě kupuje košili.

Když už jsme skoro před hotelem, odchytává nás týpek, co jsem se s nim domlouval, že se večer přijdem kouknout na šály. Jsme už dost znavený, mně se chce chcát, ale nakonec já a Šaman zakupujeme pěkný velký šály. Má jen dvě. Ady má stejně už tu menší.

Konečně se dovalíme na pokoj, kde vyčilujem. Večer jdeme do Golden Café na lamba s hranolkama. Trvá to asi hodinu a během ní na nás volá kluk z druhýho konce jídelny, ať si dáme pivo, že mají docela dobrý. Takže tady máme krajany. Celá jídelna je ostatně plná bílejch a žlutejch. Po jídle dostaneme opravdu chuť na pivo, takže berem rikšu a jedem do Beer Shopu pro šest piv. Je to tam, kde jsme obědvali. Bohužel nemají chlazený Kingfishery, tak bereme Black Labely. Mají označeno 3,5-5%. Nejsou zas tak zlý. Večer pijeme, čumíme na bednu a pokuřujeme.

Delhi, pondělí 2. 2. 2009, 22:19

Válíme se na postelích, čumíme na nákej film o fízlech a kalíme piva Black Label. Pivo jsme samozřejmě chtěli Kingfisher, ale ty rošťáci měli v lednici jen tyhlety Black Labely. Neni to ono. Jsou takový nasládlý. Každěj máme dvě, snad se to zejtra moc neprojeví na stolicí. Film s fízlama byl dost vtipnej. Zavřeli jim stanici, tak to kluci trochu rozjeli. V závěru proběhla slušná chlastačka. Ty naše pivka nakonec docela ujdou. Ady už to zas přepíná na Showbiz.

Úterý 3. 2. 2009

Tradičně se probouzím nejdýl. Ady už se vrátil z ranního čajíku, asi čtyřikrát se vysral, Šaman už má po dentální hygieně. Přesouvám se tedy taky do koupelny a začínám novej den. Ze všeho nejdřív musíme posnídat. Cestou na metro se stavíme v jídelně, ve kterej jsme tady jedli poprvý. Dáváme paneer a alu parothy a omelety. Moc mi chutnají; hlavně ty parothy.

V metru neni tentokrát taková fronta. V pokladně kupujeme žetony a procházíme skrz rám k fízlovi, kterej nás ještě sjede ručním skenerem. Celkem je tady tak pět ozbrojenců se samopalama. Taky je venku cedule Metro=safety. Metro je docela luxusní. Moderní tichej vagón je tedy dost narvanej, ale na Conaught Place hodně lidí vystupuje. Vylejzáme na konečnej Central Sekretariat.

Venku je zamženo. Všude kolem chodníků je hrazení. Po celým městě probíhá brutální výstavba metra. Na zastávce busu se poptáme kudy k India Gate. Je to kousek. Po pár set metrech přicházíme na velkou křižovatku, odkud je to už i v mlze vidět. Na druhý staně dlouhatánský parkový zóny křižovaný několika širokejma ulicema stojí zrcadlový paláce ministerstva obrany a něčeho. Kus vedle vyčuhovala mezi stromama kruhová budova parlamentu. Jdem se k tomu podívat, úplně nahoře uprostřed, jakoby proti tý Bráně, je prezidentovo sídlo. Takový kruhový vysoký stavení, docela zvláštní.

Je dost vedro, asi budu mít spálenej xicht. Parkem pod stromama, po kterejch běhá hrozně pruhovanejch veverek, jdem k Bráně. Je to flák. Nejhorší je přecházet ty ulice přetínající park. Kousek před Bránou se nás chytá motorikšák a lanaří nás. Napřed těch 100 metrů k Bráně za 10 INR, pak různě dál, až nakonec přijímáme za 150 INR asi 30 km jízdy, prej s tím, že navštívíme dva krámy se suvenýrama. Prostě jak hovada, ale stejně jsme tam chtěli jet, teda ke chrámu, co vypadá jako lotosovej květ, a k minaretu Kutub Minar. Ty krámy budou jako bonus.

Brána je dobrá, ale čekal jsem ji větší. Pod ní se nemůže, jsou tam vojáci a řetěz. V tý mlze tam stojí jak kůl v plotě. Ale s těma stavbama ministerstev v dálce, co bohužel skoro nejsou vidět, to vytváří monumentální pustou atmosféru.

Sedáme k dědkovi do rikši a jedem k tomu lotosákovi. Je to opravdu flák jako kráva. Jedem docela pilu, akorát na pár křižovatkách se dost brzdíme. Týpek je docela v pohodě, skoro mlčí. Povídal, že v těch krámech nemusíme samozřejmě nic kupovat, ale že se máme ptát různě po cenách a bejt tam aspoň deset minut, že dostane tip.

Chrám Lotos stojí na holým travnatým návršíčku uprostřed parku. Na trávník se nesmí, takže jdem pěkně po chodníku ke chrámu, okukujem to; stavba je to zajímavá. Připomíná trochu operu v Sydney. Dvnitř nejdem, jsou tam mraky lidí. Další štace je minaret. Je to zase dálka, ale čumíme kolem a pěkně to odsejpá. Když už ho máme na dohled, dědek musí ještě nabrat plyn. U benzíny je fronta asi dvaceti aut. Dědek je hovado. Povídá, že gas is necessary. Jezdí na něj všechny rikši a tága, zřejmě i busy socky. Při tankování si musíme vystoupit, je to prej dangerous, směje se dědek. Sedáme si pod strom na lavičku a za chvíli už jsou tam dva týpci a už zas vyslychají. Ady se s nima trochu baví, kluci pak najednou mizí a náš pán už natankoval rikšavehikl, tak můžem dojet k tomu komínu. Je to sice moc pěkný, ale nahoru se nechodí a za vstup do parku, kde je i nákej nerezavějící kovovej sloup, chtí 240 INR/os, protože jsou to kurvy. Čumíme na něj od brány, těch 100 m. Zdá se vysokej. Kdoví co je seshora vidět, když je ta mlha.

Vracíme se za dědkem do vehiklu a nastává druhá, horší část cesty. Ta po nákupech. Dědek nás veze hroznej kus někam do krámu pod flyoverem, na dost zapadlý místo. Krám je to ale ten s luxusně drahejma turistickejma suvenýrama. Obří etnokrám. Tři patra. Dole sochy slonů, Ganěši, mraky a mraky všeho, nahoře hadry a mezitim hadry a sošky a zase strašně jinejch věcí. Řek bych, že jsme celkem slušně projevovali zájem, ale nakonec holt neměli přesně to, co sháníme, takže se loučíme a jedem do druhýho, stejnýho, ale většího krámu. Tady je to v jednom podlaží a mají toho neuvěřitelně. Taky je všechno strašně drahý. Oni tvrdí že kvalitní. Prodavačů je tu asi 30. Mají asi deset tisíc různějch slonů, kilometry šátků a šál a plnou nůši náušnic a náramků. Zhovadilost. Všechno by se nám podle prodavače hodilo. Je to ale hrozně drahý a dobře že nic nekupujeme.

Dědek nás chce vézt ještě do jednoho podobnýho krámu vedle, ale už odmítáme. O pár minut pozdějš ale dědka opět napadá, že by nás moh vzít ještě do posledního krámu, ale našťestí jsou to ty dva, do kterejch jsme vlezli omylem včera. Jsme tedy vypořádáni a dědek nás vysazuje v Main bazaru asi půl kiláku od hotelu. Máme hlad. Ady si ještě dvacet minut vybírá v krámu šál. Je velikej a vypadá gut. Cestou k hotelu hledáme jídelnu, ale kromě tý naší známý „evropský“ tu nic moc jinýho není. Dojdem teda až na hotel, Ady si tu nechává šálodeku. Na jídlo jdem do uliček na kraj Main bazaru. Dávám si lassi, je to hrozná dobrota a my to zkusili až včera. Jsme hovada.

Po jídle jdeme na pokoj a pak na střechnu hotelu. Výhled nic moc, je to holt placka a z mlhy vyčnívají jen vysoký baráky. Ale ten opar není už tak extrémní jako ráno. Po cigáru jdem s Adym kupovat dárky. Je to náročný. Chodíme do krámů těch, kterejm to tři dny slibujeme. Už nás všichni znají a co je nejhorší, my už známe je. Hrozně profláknutá ulice. Kupujeme papírový krabičky, šály, košili, malý kovový krabičky a ten šítek. A je hotovo – máme všechno.

Chvíli jsme na pokoji a jdem se najíst do jídelen na kraji bazaru. Ady zkouší alu tomato, my se Šamanem dáváme parothy. Já si je přímo zamiloval. Paneer parothy. Po jídle kupujeme náky sladkosti na cimru, kde vyčilujeme na zítřejší dlouhej den.

Delhi, úterý 3. 2. 2009, cca 18:00, už je skoro tma

Výčil na pokoji po půldenním obrázení pamětihodností. Šaman jede nákej film o sikhovi, co si vzal muslimku. S Adym jsme dohulili brko. Po dlouhej době jsme před hodinou

zakoupili dobrý dávací hulení. V krámku u toho prodejce, kde jsme to včera nezakoupili. U toho, co nám objasnil to šízení hašiše. Chlápek vypadá d'ábelsky; má dlouhý vlasy a připomíná mi Kristiána Kodeta mixlýho s jedním týpkem od nás z chaty. Hovad'ák. Chce, abych mu dal svoje brejle, za chvíli ještě fo'ák. Ale šítek má asi jako jedinej v Main Bazaru dobrej. Taky jsme dokoupili dárky, takže to ani nenarvem do bágů. Před náma je poslední večer na pokoji, zejtra už pojedem večer na letiště a v pět ráno bysme měli letět. Je to na hovno.

...asi 22:00 hod

Šaman už vytuh před půlhodinou, má rýmu. Ady čumí na film o Pákistáncích. Sem tam proběhne kolem stěny myška. Už jsme si ji oblíbili. Doufám, že nic nezkurví. Na ulici zatahjou rolety na krámech, vydává to děsný zvuky.

Delhi, středa 4. 2. 2009, 9:59 hod

Balíme. Ady sere. Šamana bolí břicho. Plánuje asi tak hodinový sraní. Sledujeme Showbiz a vstřebáváme poslední bollywoodský šlágry. Už mam skoro sbaleno. Už jen omytí, převlečení a nacpání igelitky plný medikamentů pod víko batohu. A je to. Ve dvanáct je check-out, bágly tu nejdou nechat, tak se je pokusíme uschovat v nějakym hotelu poblíž, abysme mohli jet ještě něco omrknout.

Středa 4. 2. 2009

Večer jsem si zašpuntoval uši, aby mě nerušily vnější vlivy, a pořádně jsem se prospal. Když jsem ráno v tom tichu otevřel oči, kluci už běhali po pokoji. Vyčistil jsem chrup, dali jsme cigáro a šli se najíst do našich oblíbených jídelen na kraji bazaru. Dal jsem si naposled paneer parothy. Šamana bolelo břicho, tak sněd asi půlku biriyany.

Po jídle jsme se vrátili na cimru a začali balit věci. Mam to pořádně napěchovaný, ten bágl, a Šaman mi ještě táhne tu zimní bundu z Nepálu. Šamanovi začíná bejt dopoledne blbě. Má sračku a asi na něj zas leze chřipka.

Check-out je v poledne. Věci tu nemůžeme nechat, takže se loučíme s hotelovou crew, kupuju deset krabic cigár a odcházíme bazarem asi 500 m do hotelu proti kinu, kde uschovávají zavazadla. Stojí to 10 INR/kus. Bereme rikšáka a ještě se jedem podívat k nějakému chrámu. Stavba je to dobrá, ale nic tam není, takže to fotíme, zkouknem z chodníku a páč je Šamanovi blivno, vyvalíme se v protějším parku do stínu na lavičku. Pár týpků chrápe kolem. Je vedro.

Z výčilu nás vyruší týpek, co si k nám přišel sednout a z pytlíku vytáh kobru. Přesunujeme se o 100 m dál, Šaman vytuhává v trávě, ale kolem nás se seskupuje parta dětí a posléze i dorostenců. Jsou tak neodbytný, že se balíme a odcházíme. Sice nic moc nedělají, jen sedí metr od nás a čumí, ale stejně.

Bereme rikšáka k Main bazaru. Na kraji lezeme do jídelny a dáváme poslední biriyany, Viki pouze plain rice. Je mu blbě. Je asi půl třetí a páč už nevíme co dělat, kam jet a ta Vikiho blivnost, vracíme se do našeho hotelu a za 200 INR bereme doubla na odpolední čekačku. Šaman hned leze do pelechu, já s Adym asi půl hodiny poleháváme a pak jdem ven na čaj a dokoupit úplně poslední dárky. Na ulici nás zas zastavujou starý známý prodejci hůla, suvenýrů apod.

Asi v šest hodin opouštíme definitivně hotel a jdem se najíst do Golden Café. Máme zálusk na lamb, ale bohužel mají jen poslední porci a tu bere Ady. Já si musím objednat znova, páč předtim to ty hovada asi nevěděli. Dávám kuře s houbama a fritkama. Šaman jede plain rice.

Chvíli po sedmý vyzvedáváme bágly a necháváme se rikšou odvézt na Conaught Place na zastávku busů na letiště. Všichni říkají, že to má bejt novej zelenej bus bez čísla, ale

čekáme tam hodinu a čtvrt a nic. Už je nám to divný, ptáme se dalších lidí a nakonec jedem starým busem s číslem asi 3 km před letiště. Chce se mi hrozně chcát.

Je už po desátý hodině, čekáme na bus, co by nás dovez až k letištní hale, ale nakonec berem rikšáka za 50 INR a dojíždíme ten kousek. Teď tu sedíme mezi halou a restauráčkou jak chudý příbuzný na zemi.

Delhi – Indira Gandhi Int. Airport, středa 4. 2. 2009, 22:23 hod

Před pár minutama jsme dorazili k letišti. Je to na hovno takhle letět domů. Ke všemu nás nepustili do odbavovací haly a musíme čekat až do jedny hodiny venku. Jsou to paka. Ale aspoň že jsme přijeli takhle pozdě.

...22:52 hod

Za něco víc než dvě hodiny nás snad vpustí dovnitř. Možná ani nebudem muset platit těch 800 INR odletovou taxu, ale radši s tím ještě budem počítat.